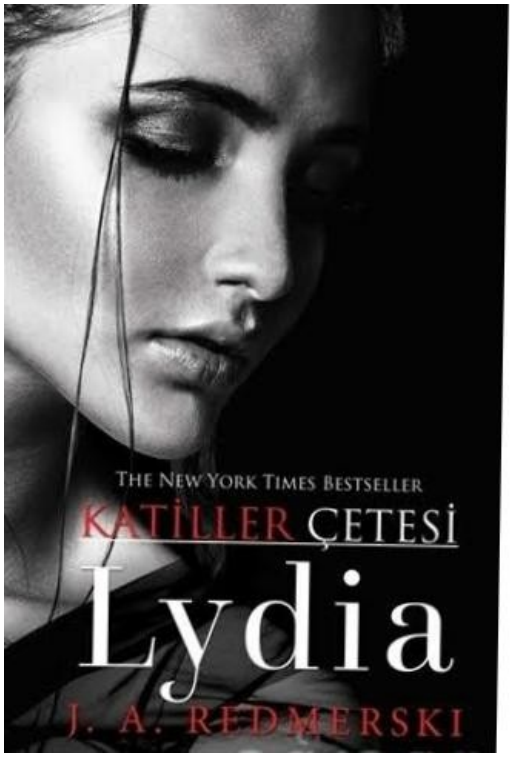

KATİLLER ÇETESİ 7İNCİ KİTAP

LYDİA

J.A REDMERSKİ

Çeviri amatörce yapılmıştır resmi çevirisi henüz internette yoktur

KORUDA ki ÖRÜMCEKLER

Izabel ve Naeva kendilerini Meksika'da olmak istedikleri yerde bulurlar: Ruiz ailesine ait köle bileşiklerinde yakalanırlar. Ancak ikisi yakında ayrılır ve çok farklı

— ama aynı derecede tehlikeli - durumlara zorlanır. Izabel, önümüzdeki üç

haftayı oynama şansını yakalayamayacağını asla ummadığı bir rol oynayarak

geçiriyor, ancak Naeva'nın hayatı dengede durduğunda şansı bitiyor ve sadece Izabel onu kurtarabilir.

Ancak korkunç bir maliyetle.

Eğer İzabel Naeva'ya yardım etmeyi seçerse, Victor Faust ile tanıştığından beri omuzlarında taşıdığı yalanı ortaya çıkaracak. Sadece Victor'un düzenindeki

herkesi potansiyel olarak ilerletmesine neden olacak bir yalan, ilerlemesine güvenmemekle kalmayıp, aynı zamanda dikkatlice inşa edilmiş Meksika'daki

kapağını uçuracak ve öldürülmesini sağlayacak.

Hala seri katilini arayan Fredrik, uzun süre bakmak zorunda değil - katil onu bulur. Niklas'ın geçmişi, eski bir düşman intikam için geri döndüğünde onu

yakalar.

Fakat Victor'un Emri'nde kalanları sarsacak eylemleri ve nihayetinde onun

çöküşü olacak.

PART1

Izabel

Vizyonumda yıldızlar düzensizce dolaşıyor; gökyüzü mavinin üstüne siyah,

pürüzlü bir dağ zemini ile çevrili, her şey ayırt edilemez bir şeye karışıyor. Ses olmalı, bir sürü rahatsız edici ses olmalı - metalin kıvrılması, kayaların kırılması, kafamın içine çarpıyordu ama sanırım geçici olarak sağır oldum. Naeva'nın

saçlarının kahverengisi yüzümdeki siyah bir ağa benziyor, ay ışığında parlıyor ve vücudu minibüsün bir ucundan diğerine fırlattığında yanıp sönüyor; Yavaş

hareket eden bir kabus gibi onu uçarken görüyorum ve ona yardım etmek için

hiçbir şey yapamıyorum.

Başım sert bir şeye çarpıyor ve gözlerimin önünde beyaz parlamalar beliriyor ve beni diğer şeylere kör ediyor. Harika, şimdi sağır ve körüm, ve... fuuuck, kollarımı hareket ettiremiyorum. Veya bacaklarım. Hayattayım ama ne kadar süredir

bilmiyorum - bize ateş eden adamlar yakında burada olacak.

Yavaş yavaş gözlerim parlak beyaz bir ışığa açılıyor, ancak ikinci bir hata için öbür dünya gibi saçma bir şey için yapmıyorum. Bu minibüsün farlarından biri -

sadece yüzümün nasıl geçtiğini bilmek istiyorum.

Her nasılsa, bir kolu, sonra diğerini ve sonra bir bacağını serbest bırakmayı başardım, ancak sol bacak hala minibüsün ön kısmının altında kaldı. Yırtıp, dişlerimi serbest bırakmak için hazırlarken öğütürüm ve ağrının en az olduğu için bacağım kırılmadığı için minnettarım. Ve kafamı çok sert vurmazsam, başka

hiçbir şeyin kırılmış gibi hissetmediğini de söyleyebilirim.

Bir, iki, üç - Bacağımı çarpık metalin altından çekiyorum. Ah, acı var. "Ahhh!"

Ölene kadar ağlıyorum.

Sarai, Naeva'nın bana yakındaki bir yerden seslendiğini duydum. "Neredesin?

Yürüyebilir misin?"

En azından yaşıyor, ama kendisi bulmaya gelmek yerine bana belirli soruları sorarsa, tek bir anlamı olabilir: yapamaz.

Zorlukla, minibüsün kapısına birkaç adım sürün ve parmaklarımı pencerenin

olduğu yerde kıvrıldım ve beni yukarı çekmek için kullandım. Başım kapıdan

yükseldiğinde, sürücü koltuğundan bana baş aşağı bakan, kanlı, karışık bir yüz görüyorum; Ray'in siyah saçlarından kan akıyor; gözleri açık. Kendi özel çakalım için çok fazla; Görünüşe göre bizi buradan daha sonra çıkaracak başka bir tane bulmam gerekecek. Eğer sonra yaparsak.

"Naeva, neredesin?" Diye sesleniyorum ve enkazın etrafını karıştırdım, arkasına çarptım, kimse beni görmedi.

"Buraya."

Naeva'nın altında sıkışıp kaldığını bulmak için minibüsün arkasına dolaştım ve ilk başta en kötüsünü biraz düşünerek panikledim. Ancak minibüsün etrafındaki

kadar çok olmadığını, onu bir kafes gibi hapsettiğini anladığımda rahatlama beni yıkıyor.

Dizlerimin üstüne düşüyorum ve ona camsız pencerenin içine bakıyorum.

"İyi misin? Bir şey bozuldu mu?

Başını sallıyor. "Hayır, ama kafamda kan var" - dokunmak için uzanıyor -

"Sanırım benim; Bilmiyorum."

"TAMAM."

Pencereye daha yakın bir şekilde bakıyorum, onun çıkmazını inceliyorum ve onu nasıl serbest bırakacağımızı bulmaya çalışıyorum. Ancak bir kamyonun

motorunun gürlemesinin ve hızlı lastiklerin altında kayaların kırıldığını

duyduğumda zamanım yok.

"Geliyorlar!"

“Ne yaparız?” Naeva’nın sesi panikle sallanıyor.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yok, ve ben de bildiğim için cevap veremem.

Kamyon, kayalık arazide bize doğru ilerlerken parlak farlar karanlıkta zıplıyor.

Gidecek bir yer yok; Hiçliğin Ortasındaki Meksika'dayız ve yolculuğumuz kurşun delikleriyle ve dört oblite edilmiş lastiğe bürünmüş işe yaramaz bir metal yığınına indirgendi. Borçlarını ödemeyen bir çakalla anlaşma yaptığım için kendimi

lanetliyorum.

Sonra bekliyorum.

Görüşte vurulmak için mi?

Önce tecavüze uğramak ve sonra başını kesmek mi?

Ama neden korkmuyorum?

Çünkü kahretsin!

Birkaç erkek, durmadan önce istif aracının arkasından atlar; silahlar beni karanlıkta yaktı, fenerlerin göz kamaştırıcı ışınlarıyla çevrili; kara gözler bana azim ve niyetle bakıyordu.

"Öldü!" Diye bir adam minibüsün diğer tarafından bağırıyor.

Önümde duran başka bir adam zar zor görünüyor. “Minibüsü ara! Etrafında ara!

”Bana baktı. “Kaçınız oradaydı?” Diye vurguladı ingilizce.

“Üç”, İngilizce olarak da cevap veriyorum; İspanyolca anlayabileceğimi

bilmelerini istemiyorum; Umarım cehennem Naeva bunun önemini hatırlar.

“Ben ve Uma” -Naeva’nın yönüne işaret ediyorum- “ve şoför; bu kadar. Dün

sınırı geçtiğimizde daha çok vardı, ama uzun zaman önce çıkmışlardı. ”

Bir yüz sıcak beyaz acı suratımdaki kemiğe çarpıyor ve ben de gri bir ışık parıltısı görüyorum; ellerim burnumu örtmek için çabucak geldi; göz kapaklarımın

etrafındaki gözyaşları yanıyor. Sadece gözlerimi tekrar açabildiğimde, yüzüme ateşli bir şekilde giren silah olduğunu fark ediyorum. Bir burun deliğinden kan akıyor; Üst dudağımdan uzağa yalarım.

“Kaç kişi?” Adam sıkışık dişleriyle tekrar eder.

"Sadece üç! Yemin ederim! Sadece biz üçümüz! ”Gözyaşlarını yüzeye doğru zorluyorum ve en azından korkmaya çalışıyorum, çünkü en ufak bir utangaçlık

gösterirsem muhtemelen beni öldürür.

Arka planda Naeva shriek'i duyuyorum.

“Onu buraya getirin!” Üstüme duran adam emir verir.

Bir saniye sonra, Naeva yanımda yere sürüldü; saçında çok kan var; Acaba onu minibüsün altından nasıl bu kadar çabuk çıkardılar?

Bana baktı, çok korktu, titriyordu. Yüzümün perdesinin arkasına gülümsüyorum, kendi kendime düşünüyorum: O da korkmuyor; bu konuda benim kadar iyi. Ve

sonra ikimizin de korkmadığımız için delirdiğimizin farkındayım.

Gördüğüm son şey, karanlığın içinden bana doğru parçalanan bir yumruk ve ben de bir süre sonra damlayan suyun sesiyle uyanıyorum

PART 2

Izabel

Pişman? Asla. En son buraya geldiğimden beri, bu yerde, bu kabusta, bu

cehennemde uzun zamandır geldim. Ben farklı biriyim Sarai artık Naeva'nın

hafızası dışında yok; şu an burada kir katta oturan bu kız, önünde bağlanmış

eller, saçlarında kan ve ağzında, farklı türde bir kurban, en tehlikeli tür; işkencecilerinin, onlar tarafından kırılmayan, kâbus gibi şekillendirdiği ve şekillendirdiği tür. Meksika'yı Sarai olarak bıraktım ve İzabel olarak geri döndüm.

Ve buraya almak için geldiğim şeyi aldığımda hepsini öldürürüm.

Kapının dışındaki koridorda ayak sesleri duyuyorum. Sesler. Kıyafetlerin karıştırılması. Fakat odaya girmiyorlar ve sesler uzağa giderken kayboluyor.

Naeva rahat bir nefes alıyor.

İçinde bir hayal kırıklığı nefes alıyorum.

Suyun sesinin nereden geldiğini bilmiyorum, ama sürekli bir kandırmaca; belki sızdıran bir boru.

"Bir daha burada olacağımı hiç düşünmedim" diyor Naeva yanımda oturuyor.

"Kesinlikle bilerek değil."

Kapının altındaki loş ışığa bakıyorum; sesi keskin, kulağımda belirgin, ama düşüncelerim onu tutuyor.

"Yine de pişman değilim. Ve zorunda olsaydım, yüzlerce kez yapardım. Leo için.

"

Düşüncelerimden kurtularak ona bakıyorum.

"Onu gerçekten seviyorsun."

Başını salladı, hafifçe gülümsüyor; Ona ne zaman baksam, bu adam hakkında ne zaman konuşsa, gülümsemenin gerçek olmasını sağlayan dünyadaki tek şey

olduğunu söyleyebilirim.

Victor'u düşünüyorum. Onu seviyorum ve her zaman seveceğim. Ama

gülümsemiyorum, o yüzden ondan uzak duruyorum, kapının altındaki ışığı daha

az rekabetçi buluyorum.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama saat 1:00 olduğunu söyleyeceğim. Bu

odaya bir saatten fazla bir süredir kilitli kaldık ve bir kişi bizimle konuşmaya gelmedi ya da bizi dövmedi , hatta bizi kontrol etmek için bile. Gerçekten de ihtiyaç duydukları değil, pencerelerin olmadığı ve giriş veya çıkışların tek yolu kapı olduğu; Koridorda bir yerde koruyan adamlar olduğundan eminim. Ve bağlı ellerimizin yanı sıra, ayak bileklerimizin etrafına bağlanmış bir ip var. Ellerimi arkamdaki kire bastırarak pozisyonumu ayarlamaya çalışıyorum. Kafamı duvara yasladım ve uyuyakaldım.

Bir saat uyumuş olmalıyım. Yine de kimse odaya girmedi. İşemem lazım.

Naeva, "Bunlardan herhangi birinde nasıl uyuyabileceğinizi bilmiyorum?" Diyor.

"Bir ara zorunda kal."

"Denedim, ama aklım yarışmayı bırakmayacak."

"Bu Leo'yu nasıl bulacaksın?" Derim, "burada benimle kilitli kalırken? Nerede olduğunu bile

biliyorsun, hala hayatta olsa bile? ”

"Yaşıyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

“Bildiğiniz gibi doğru yerdeyiz.” Düşünceli bir iç çekiyor. “Ve çünkü

hissediyorum. Onu hissediyorum Ölü olsaydı bunu bilirdim. ”

“O zaman onu nasıl bulmayı düşünüyorsun?” Tekrar ediyorum.

Arizona’yı Ray’le bıraktığımızda bu konuları tartışma fırsatımız olmadı. Çok fazla kulak dinliyor. Çok fazla göz izliyor.

Durur ve sonra “Onu bulmak zorunda kalmayacağım - burada olduğumu öğrenir

öğrenmez beni bulur” diye cevaplıyor.

Yalan söyleyemem ve bunu nasıl kaldırmayı planladığını merak etmediğimi

söyleyemem, ama şu an kendisine çok fazla hizmet etmek için kendi planlarım

üzerinde duruyorum. Ciddi bir şekilde değiştirilmiş olan planlarım çünkü onu yanımda getirdim. Yalnız çok daha kolay olurdu. Şimdi, endişelenmesini

istiyorum. Onu bu canavarın karnına özgür bıraktığım ve bir daha arkama

bakamadığım sürece kendimle yaşayamazdım. Hayır, benim sorumluluğumda.

Ama bundan daha fazlası, o benim arkadaşım.

“Gerçekten böyle mi biliyorsun?” Diye soruyor. “Doğru yerdesin - sadece

hissedebiliyor musun? Bu küçük odada pek bir şey göremiyorum, bu yüzden

görsel bir şey olamaz. Girişte tanıdık bir şey görmediğiniz sürece. Tanıdık bir şey görmedim. Ya da herhangi biri. Oh, bu doğru - hepsini öldürdünüz. ”Nefesini kısa bir süre güler.

Karanlığın içinde biraz gülüşüm var. Hepsini öldürdün mü? Hayır, hepsi değil…

“Adil olmak,” dedim, “Son geldiğimde çok yardımcı oldum. Kendim çekmedim.

”Göz atıyorum. “Ama Ruiz bileşiklerinden birinde olduğumuzu bildiğim için, beni Ruiz bölgesine götürecek bir çakalla bir yolculuk yapmam gerektiğiydi. Burada, tüm yollar Ruiz bileşiklerine çıkar. Ve evet, onu da hissedebiliyorum. ”

“Acaba kaç kişi kaldı?” Diyor Naeva.

"Bileşikler? Hepsi her zaman hala orada. Fakat Javier'in aile üyeleri, bileşikleri kim yönetiyor? Bu iyi bir soru."

“Sana yardım etmeme ihtiyacın olmadığından emin misin?” Diye soruyor.

Hayır, hemen cevap veriyorum. “İkimiz de buradayız, ama bu odadan çıktıktan sonra farklı yollardayız.”

Naeva dizleri birbirine bastırılmış şekilde oturur, bacakları altına çekilir, içimden inçleri; Yüzünü penceresiz odada zorlukla görüyorum ve sadece kapının altındaki minik ışıkla onu nasıl görebildiğimi merak ediyorum. Orada oturup çok zayıf görünüyor, biraz yumurta gibi… Huevito gibi. Ayrıldığımızdan beri kendime

anlatmaya çalışıyorum, ona yardım etme planımdan kaçıramayacağımı, kendi

başına idare edebilecek kadar güçlü olduğunu, ama… kiminle dalga geçiyorum?

Ellerim bağlı, kendimi duvardan kaldırıyorum ve ona karanlığın içinden

bakıyorum. “Beni dinle, Naeva” derim kararlılıkla. “Ne zaman, eğer ayrılmazsak, sizi burada bırakmayacağımı bilmenizi isterim; Planlarım ne olursa olsun, seni buradan çıkaracağım. TAMAM?"

Naeva gülümsüyor ve ardından başını sallıyor. “Beni yine de burada bırakacağını hiç düşünmedim” diyor. “Buna güveniyordum ya da avantaj elde ettiğimden

değil, sadece biliyordum.” Daha yakın oturmak için omuzlarımızı dokunuyor.

“Senin için de aynısını yapacağım.”

Ne yazık ki, onun hakkında da bunu biliyordum. Ve bu beni en çok

endişelendiren şey. Benim için kendini riske atmasını istemiyorum, ama yine de

yapacağını biliyorum. Birbirimizi gerçekten tanımıyor olabilirdik, ayrıldığımız gece bana gelmeden önce birbirimize sadece birkaç kelime konuşmuş olabiliriz, fakat ikimiz de aynı insanlara köle olduğumuz için kız kardeşler kadar güçlü olduğumuz için yaşamları boyunca birbirlerini tanıyan iki kadın arasında bir bağ.

Bireysel planlarımız ne olursa olsun, Naeva ve ben bu işte birlikteyiz, bu yüzden böyle davranmaya başlamamız daha iyi olur.

“Bana Leo'dan bahset,” teklif ediyorum.

Başımı omzumdan kaldırıyor; gözleri parlak, istekli, dolgulu… Victor hakkında konuştuğumda benimkilerin dolmasını istiyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Karanlık, nemli, oda etrafına bakarım. “Her şey” dedim. “Zaman geçirmek için başka ne yapmamız gerekiyor?”

Naeva yanımda tamamen oturuyor, duvarı dengelemek için kullanıyordu.

Ayarlıyorum, kendimi daha rahat ettiriyorum, bildiğim için uzun bir hikaye olacak.

Ve kesinlikle olduğu ortaya çıkıyor. Naeva gece boyunca, saatlerce, saatlerce, açlıktan ve susuzluktan söz ediyor ve benim acılı işemem gerekiyor. Ancak

hikaye tüm bunları unutmama yardımcı oluyor ve kalbim onun için kırılıyor ve onun için patlıyor ve başka bir insan için yapamayacağını bilmediğim şeyleri yapıyor. Ve gece gün geçtikçe hikayesi bittikten sonra, sonunda onu anlıyorum.

Ve kendimi anlıyorum. Leo Moreno ile olan ilişkisini neden bu kadar kıskandığımı anlıyorum: çünkü onların güvenine dayanan bir aşktı ve onu tanıdığımdan beri Victor'a yalan söylemekten nefret ediyorum.

“Sevgimiz nefes ve kemikten doğdu” diyor özlemle Leo'ya. “Bana bir keresinde söylediği buydu:“ Tanrı, seninle tanıştığımda tekrar kemiklerime hayat verdi

”dedi. Benden uzaklaştı, belki de gözlerinin köşelerinde parlayan gözyaşlarını gizlemeye çalışırken benden uzaklara bakıyor.

“Sıra sende” diyor konuyu değiştirerek. “Bana kardeşimle nasıl tanıştığını söyle.”

Şansımı denemeye başlıyorum - Victor ile nasıl tanıştığım hakkında konuşmak şu anda istediğim en son şey - koridordan aşağıya doğru sesler ve ayak sesleri

gelene, ilk duyduğum ilk sabah 1: 00'den önce duyduğuma kadar. hemen kapıyı izlemek için.

“Bu zamanda gelecekler,” diye fısıldadım, hareket ederken kapının altındaki ışığa bakarken. Naeva'ya bakmak için hızla dönüyorum. “Ne dediğimi hatırla - seni terk etmeyeceğim”

Naeva başını salladı; bu sefer korkuyor, gözlerinde soluk olmasına rağmen

görebiliyorum. Güçlü ol Huevito. Güçlü ol.

PART 3

Izabel

Bir anahtar halkası jangles, sonra hapishanemizin kapısı açılıyor; sarı ışık odaya döküldüğünde, kir tabanının düzensizliğini, küçük kahverengi başlıklı dalgalar gibi yukarı ve aşağı yükselen delikler ve sırtlar ortaya çıkar; Bizden önce burada olan kızların kalıntıları, yollarını kazmaya çalışıyor.

Bir kadın içeri girer; Meksikalı, uzun, ağartıcı sarı saçlı, arkasındaki kalın bir örgü içine çekti ve bu gösterişli bok gibi kırmızı ruj Nora genellikle giyer. Yüzünde bir kaşıntı ve elinde yıpranmış bir deri kayış var.

“Kalk,” diyor mükemmel İngilizce.

Korku ve korkutma hissi uyandıran Naeva ve ben dizlerimizin üzerine eğiliyoruz ve kendi başımıza kalkmaya çalışıyoruz, ancak ellerimizle ve bacaklarımızla

bağlanmış zeminde ve mağara delikleriyle dolu zeminde zor.

Kadın başını arkasında duran bir adama doğru gerdi. “Onları ayağa kaldır,” diye mükemmel bir İspanyolca olarak sipariş veriyor ve hemen içeri girip bize doğru geliyor.

“Ayak bileklerinde ipleri kesin” diye söyler ve tekrar bana bakar ve tekrar

İngilizceye döner. "Adınız ne?"

Ayak bileklerimden halat kesilirken yolun geri kalanına bakıyorum. “Lydia,”

Cevap veriyorum.

“Peki ya senin?” Diye soruyor Naeva.

Naeva gözlerini kaldırmıyor. “Uma,” diyor, sesinde, gerçek olup olmadığını bile anlayamadığım bir titreme.

Kadın Naeva’nın çenesini kaptı, başını bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. Bana da aynısını yapıyor, gözleri boğazımın üstündeki yarayı süpürüyor. Düşünürken aramızda ileri geri bakar.

“Bu,” dedi adama Naeva, “Ben hükümeti görmek için yanımda götüreceğim.”

Şimdi bana bakıyor. “Bu zarar görmüş; o asla satılmaz. Onu öldürmek."

Kalbim durur; Naeva’nın kafası benimle yüzleşmek için hızla döner.

“Hayır, lütfen!” Naeva yanıma diz çöküyor, kadına bağlı ellerini uzatıyor. “Lütfen onu öldürme - lütfen!” Acı çekiyor mu - dürüstçe, söyleyemem. Tabii ki Naeva kendimi bunun dışına çıkarabileceğimi biliyor. Sanırım… Tamam, belki biraz

korkuyorum. Kahretsin! Bu anın çok yakında gelmesini beklemiyordum!

Konsantre ol, Izabel… sakin ol ve konsantre ol.

Deri kayış, keskin bir çırpıda ile Naeva’nın arkasına düşüyor! bu beni bile sokuyor; Naeva yanına düşüyor ve acı çekiyor.

Adamın belinden bir kemeri bıçakla çekerken bıçağın flaşını görüyorum. Hareket etmiyorum. Hayatım için yalvarıp Naeva gibi yerde olmamalı mıyım? Hayır, en kritik zamanda, kesinlikle beni öldürteceğini anlıyorum.

Adam bana yaklaşıyor ve kafamı kaldırıyorum ve çenemi çeviriyorum ve çenemi

kilitledim ve onu lanet gözlerimin içine baktım ve tam olarak ne yapmasını

umduğumu yaptı: ikisini de güdükledi. Adam kadına bakar ve ona bakar.

“Devam et” derim cesaretle. “Bana bir iyilik yapıyor olacaktın.” Naeva'nın ayaklarımda şiddetli nefes aldığını duyabiliyorum. Ve kalbimin kulağımın içinde attığını duyabiliyorum. Ve Niklas’ın sesini kafamda duyabiliyorum: “Bu kötü bir fikir, Izzy—” ve Fredrik’in sesi: “Niklas’a katılıyorum”.

"Bekle," kadın adama söyler ve tereddütle bıçağı indirir.

Önünde adım attı, bana uzun ve düşünceli bir şekilde bakıyor ve ilk başta gözle temastan kaçınıyorum. Beni çevreledi ve sağlam duruyorum, korkmuyor,

derinlerde olsa itiraf ediyorum, biraz endişeliyim. Yutuyorum ve hareket boğazımı acıtıyor çok kuru. Durduğu ve gözlerimin içine baktığım yerde önümde durmak için yoluna devam ediyor.

“Siz intihar etmiyorsunuz” diyor.

“Her iki şekilde umrumda değil” derim. “Sadece bu pisliğin içinden çıkmak

istiyorum. Ve işemek için. Ya tuvalete giden yolu göster ya da beni öldür - ya biri rahatlatır. ”

“Çok kötü gitmen gerekiyorsa,” dedi, “neden kendine kızmadın? Ya da köşede

mi?

Bu sefer ona gözlerinin içine bakıyorum.

“Az önce pislikten çıkmak istediğimi söyledim”, geri döndüm, “daha fazlasını yapmamak için - tuvalet ya da bıçak.”

Kadın yanıp sönüyor; benimle ne yapacağına dair hiçbir fikri yok, ama beni

öldürmek istemiyor. En azından henüz değil.

Yerdeki ayaklarımda Naeva'ya baktı.

“Birbirinizi tanıyor musunuz?” Diye soruyor bana.

“Pek sayılmaz” dedim.

“Ama seni hayatın için yalvaracak kadar iyi biliyor; senin için ayağa kalkması için kendi riskini al. ”

“Zayıflık bunu insanlara yapar” derim. “Ona ne olacağını daha az

umursamıyorum.”

Kadın ince bakımlı bir kaşını kaldırıyor.

“Öyleyse ona vur” diye meydan okuyor.

Tereddüt etmeden dizimi Naeva’nın yüzüne çarptım; kire düşüyor.

Kadına bakıyorum, poker yüzlü ve eskisi gibi küçük. “Tuvalet ya da bıçak,”

Tekrarlıyorum, sinirleniyorum.

Kadın gülümsüyor ve etkilendiğinden veya sinirlendiğinden dolayı bunu

söyleyemem.

“Bacaklarını tekrar bağla,” dedi adama. “Kaltağın kendisine kızdırmadan önce ne kadar süre alabileceğini görelim.”

Adam yine bana geldi ve o bıçağı ondan kolayca alabilir, ikisini de öldürebilir ve kendimi ve Naeva'yı buradan çıkarabilirim; ama ne yazık ki, çıkmak için buraya geldiğim şey bu değil.

Adama karşı mücadele ediyormuş gibi yapıyorum; bıçak kılıcını boğazıma

sokuyor, beni tehdit ediyor, bu yüzden hala olacağım ve sonunda yapacağım. Ve anlarda, daha az yürüyememe, bir köşede daha az bodur kalmama ve

işememeye geri dönemedi. Ne de olsa kadın istediğini elde edebilir - Sanırım ölmek yerine kendime işemek istiyorum.

Onu sert, delici bir bakışla çeken kadın, cevap olarak bana tekrar gülümsüyor, Naeva'nın dirseğini çekiyor ve kabaca odadan çıkarken ona eşlik ediyor. Adam kapanır ve sonra arkasındaki kapıyı kilitler, ışığı kapatır ve düşüncelerimle beni yalnız bırakır.

Ve çişimin akmasına izin verdim, kafamı kendim salladı. Artık gurur duymama ya da protesto etme şansım yok, benden başka kimseye zarar vermez

1:00, yine ...

Kokuyorum ve ıslağım ve iğrenç hissediyorum. Yemek yok. Su yok. Şirket yok.

Kadın bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor; anlıyorum; Ondan beş adım öndeyim - ama eğer birileri benim için çok yakında gelmezse, yapmam gerekebilir - anahtarların tekrar sallandığını duyuyorum ve kapı açılıyor.

Uzun, sarı renkte bir örgü omzunun üzerine uzanıyor ve sınırlı ışıkta görebildiğim tek şey bu. “Sonunda beni tuvalete götürüyor musun?” Dedim, ama zaten

burada olmasının nedeni olmadığını biliyorum. “Bunun için biraz geç.”

Bir kelime olmadan kapıyı kapatıyor.

Yirmi dört saat sonra…

Uykusuz kaldığımda, kapının tekrar açıldığını duyduğumda zar zor hareket

edebiliyorum. Aynı örgü, aynı omuz üzerinde uzanıyor.

“Susar mısın?” Diye soruyor karanlıktan.

“Hayır, çünkü o zaman tekrar kendime işemek zorunda kalacağım.”

Kapıyı kapattı ve bu sefer ışık sönmeden hemen önce küçük bir kahkaha

duydum.

Başka bir gün…

Orada olmayan şeyleri görüyorum ve duyuyorum - gölgelerdeki rakamlar,

Victor'un yüzü, Victor'un sesi, Dina'nın piyano çalması - ama kapı açıldığında onun gerçek olduğunu ve duyduğum sesin gerçek olduğunu ve acı çektiğini

biliyorum. gerçek.

"Aç mısın?"

"Yok hayır."

Lanet olası kapıyı kapattı, çok susadım ve çok açım ve o kadar yorgunum ki,

bunu ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.

Dördüncü gün? Beş?

Kapının açık olduğunu duyuyorum ama gözlerim kapalı kalıyorlar - kendimi ulaşamadığım bir yere koyduğum suya boğarken bile kapalı kalıyorlar.

Kafam boş kovanın içinde geçiyor.

Altıncı günde - belki de yedincidir, artık bilmiyorum - zar zor hareket

edebiliyorum; Toprağa yaslandım, yüzümün bir tarafı bir kir birikintisine bastırdı, kaslarım ağrıyordu ve çok susuz kaldım - belki su kovası sadece bir

halüsinasyondu - dudaklarım birbirine yapışıyordu ve lekeler görüyorum ne

zaman oturmaya çalışırsam.

Anahtarların odanın dışına tekrar sallandığını duyuyorum ve kendimi dümdüz

oturmaya, ondan önce her gün sahip olduğum güç ve meydan okumaya karşı

koymaya zorluyorum. Ama kapı açıldığında, bu sefer kadın değil, daha önce hiç görmediğim bir adam. Bir kelime veya jest olmadan dirseğimi tutuyor ve beni ayağımın üstüne çekiyor.

En sonunda!

Kolumda yanıyor ve yanılmamak için onu koridora doğru izliyorum, ama yine de yapıyorum. Kafam çarpıyor; Bacaklarımı vücudumu ileri taşıyan zar zor

hissedebiliyorum, ancak takip etmeyi başardım - hayatım buna bağlı. Daha

büyük bir odaya, mütevazı bir ziyafet salonunun büyüklüğüne giren ve daha

sonra dışarıdaki serin gece havasına giren, gördüklerim beni şaşırtmadı. Bu, genç yaşantımın çoğunu harcadığım bileşik değil, ama aynı şekilde hissettiği ve aynı şekilde kokladığı ve onu çevreleyen çöl manzarasının her sefil yönde miller

boyunca uzandığı şekilde olabilir. Ve binalar neredeyse aynı, beton, alüminyum ve tahtadan yapılmış; engelsiz pencereler tuğlaları çok yanlış bir özgürlük duygusuyla örter; Büyük bir çit, çatıların üstünden tırmanıyor, dikenli tellerle sarılıyor ve silahlı adamlar tarafından korunuyor.

“Beni nereye götürüyorsun?” Diye soruyorum zayıf.

Adam asla konuşmaz.

Bana bileşik boyunca ve bir kamyona doğru eşlik ediyor; kapıyı açar ve beni yolcu koltuğuna oturtur.

Altı yüz altmış saniye boyunca araç kullanıyoruz - daha sonra Naeva'ya geri

dönüş yolunu bulmam gerekebileceği için her birini saymaya emin oldum - ve bir vaha gibi çölün ortasında tünemiş bir alçı malikanesinin döşeli garaj yolundan çekildi.

İçeri girmeden önce, adam beni bir kadının beklediği bir misafirhaneye hatırlatan bir yan binaya götürüyor. Eski, abuela tipi, gri-siyah saçlı tombul yüzünün etrafında gevşekçe çekilmiş; Topaklı figürünü kucaklayan ve kalın ayak

bileklerine düşen uzun, mavi bir elbise giyiyor. Açık bir duşun önünde duruyor, elinde uzun süre tutulan bir ovma fırçası.

Adam beni arkaya doğru ittiğinde, yere çarpmadan önce kendimi zorlukla

yakaladım.

Adam bizi terk ediyor ve kendini tanıtmadan bile, yaşlı kadın işe koyuluyor, kirli giysilerimden sıyrılıyor. Ve hayal kırıklığına uğrattığımda, her örgüyü, kaba ellerini çekerek ve saçlarımı çırparak geri alır; Örgülere çok dikkatle sakladığım

doğum kontrol haplarını izliyorum, karo zeminlere tutunup kayboldu. Kalbim battı. Ama sonra tekrar, aklımın arkasında, onları asla kullanamayacağımı

biliyordum; Onları sadece daha iyi hissetmemi sağlamak için yanımda getirdim; Bundan canlı kurtulursam, çok uzun zaman önce almam gereken ameliyatı

alıyorum. Benim için çocuk yok. Benimki gibi bir hayat onlara ihtiyaç duymuyor veya hak etmiyor. Olduğum gibi olmadan önce bile bu gerçeği kabul ettim.

Victor'la tanıştıktan kısa bir süre sonra kabul ettim. İlk defa Meksika'ya geri dönmemin bir nedeni buydu; neden Javier’in kardeşlerini öldürdüm…

Haşlanan su, cildimde bir su hortumundaki asit gibi duş başlığımdan sırtımdan akarken kabarıyor. Ağlarım ve neredeyse yaşlı kadına vururum, ama kaçarım.

Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımın içini ısırıyorum ve cildimi fırçayla ovarak temizlemesine izin veriyorum; sabun sirke gibi yanar ve yanar açık yaralara dökülür. Ve bitince, beni sade siyah bir tişört ve bir çift siyah pamuklu şortla giydirdi. Saçlarımı kamaştırıyor ve deodorant ile koltuk altlarımın altına

püskürüyor ve dişlerimi fırçalıyor - Acaba kıçımı silecek mi?

Daha sonra, kadın beni daha önce aynı erkeğin beklediği yere götürür.

İki katlı konağın ön girişine yaklaştığımızda - bir konak için küçük, ama cömert ve pahalı - ihmal edilmiş bedenime geri dönerek bir şekilde su ve yiyecek ve uyku olmadan güç hissediyorum. Ve daha önemlisi, bana geri dönen güven. Tanıdığım sarı saçlı kadın, bu iki kapının diğer tarafında bir yerde

beni beklerse, beni öldürecek olsaydı, şimdiye kadar yapmış olacaktı. Duş almam ya da temiz

kıyafetler giymem olmazdı. Bir hevesle oluşturduğum bu “plan”, gerçekleşmesini beklediğim şeyin hiçbir yerinde değildi; Buraya gelip, birkaç yıl önce Victor’un arabasının arkasından kaçtığım işkence köle kızı olduğumdan eminim. Ben hayal ettim ve zihinsel olarak kendimi bildiğim tüm berbat şeylere hazırladım,

kalbimde, Naeva şu anda geçiyor. Ama bu, her ne ise, ne olursa olsun, hiç

geldiğini görmedim. Ve bunun hangi yöne gittiğinden hala emin olmasam da,

dürüstçe söyleyebilirim ki bu konuda kendimi daha iyi hissediyorum. Neden

olduğundan emin değilim, ama derinlerde, bunu başarabileceğimden daha iyi bir konumda olduğumu biliyorum.

PART 4

Izabel

“Daha iyi görünüyorsun,” diyor sarı saçlı kadın ön kapıdan eşlik ettiğim gibi bir sırıtışla. “Muhtemelen daha iyi kokuyor. Kalışınız nasıldı? ”

“En azından dört yıldız verirdim” derim. “Ama odamdaki ışıklandırmadan çok

etkilenmedim. Bakım yaptırmayı kontrol etmek isteyebilir. ”

Kırmızı dudaklarında ince bir gülümseme belirir ve koyu kahverengi gözlerinde parlar.

Başının geriye doğru eğilmesi ile adama gitmesini emreder; Ayak seslerinin

arkamda yankılandığını duydum ve sonra kapı yumuşakça kapandı. Çevremde

çekerken kadının gözümün üzerinde olduğunu hissediyorum: yüksek tavanlar ve

İspanyol resimleri, genç kadınlar her yöne hareket ediyor, ev işlerine gidiyor, her

zaman sessiz ve istekli ve kırılıyorlar. Bir zamanlar olduğum gibi. Bu görüntüyü hayatımda çok sık gördüm, canavarlarla dolu lanet olası konaklarda, ve bundan sonra bir daha asla yapmak zorunda kalmamayı umuyorum. Hayır, onu geri

alıyorum - bu kızları buraya koyan piçlerin çoğunu öldürürsem mecbur kalacağım sürece yapacağım.

“Şimdi, neden bana gerçek adını söylemiyorsun Lydia?”

Bu kesinlikle dikkatimi çekiyor; Manzaradan koptum; siyah ipek elbise ve

gizemli bir gülümsemeyle giyinmiş odanın ortasında ayakta duruyor; Beş inçlik stiletto giymemiş olsa bile bacakları kilometrelerce uzanıyor.

“Ne demek istediğini anlamadım” yalan söylüyorum.

Yavaş yavaş bana doğru yürüyor.

“Ah, hadi,” diye alay ediyor, “senin gibi bir kız - korkusuz, cesur, umursamıyorum tavrı - ne gibi davrandığın kişi değilsin, ya da ben seni buraya getirdiklerinde gerçekten altın çarptılar. ”

Omuz silktiğim ve her iki kaşını da kaldırdım. “Üzgünüm, ama neden başka

biriymişim gibi davrandığımı bilmiyorum - bu yerde kimin olduğunun önemi var mı?” Kafamı sallayarak biraz gülüyorum. “Altın vurmak? Bunun ne anlama

geldiğini anlamaya bile başlayamam. ”

“Bir seferde bir şey” diyor; önümde durur, boyanmış gözlerinin süpürülmesiyle bana bakar. “Buraya getirilen, özgürlüğü için ağlayan ve kıkırdayan hiçbir kız görmedim - herkes ağlar. Sadece ağlamak ya da yalvarmakla kalmadın, boğazını kesmek üzereyken bile, ama şimdi neredeyse bir yere sahipmişsin gibi burada

karşımda duruyorsun. ”

Çenemi kaldırdım, yaralı boynumu görmeye başladım. “Fark etmediysen” derim,

“oradaydım, çoktan yaptım. Davranışım kadarıyla, sanırım bir keresinde boğazını kesmiş ve bunu anlatmak için yaşamışsın, ve seni öldürmeye çalışan birini

öldürdün, ve kaçırıldı, vuruldu ve dokundu İğrenç adamlar, muhtemelen

umurumda bile değilsin. ”Ellerimi açıp bir kez daha omuz silktiğim. “İstediğine inan, umrumda değil. Ve benim adım Lydia. Ve benim hakkımda söylemeye

değer bir şey yok, gerçekten. ”

O gülümser. “Oh, bundan şüpheliyim. Senin gibi insanlar, her zaman söyleyecek bir şeyler vardır. ”

“Benden ne istiyorsun?” Açıkça soruyorum.

“Henüz emin değilim” - beni bir kez daha çevreler, beni büyüler - “Bir

sahtekarsanız: hiçbir şey. Umarım istediğin buysa: her şey. ”

Ona bakıyorum ve o solumda duruyor; Parfümü koklayabiliyorum ve

vücudundaki ısıyı hissedebiliyorum.

“Meksika'da ne işin vardı?” Diye soruyor. “Adamlarım sizi nerede bulduğunu ve kiminle olduğunuzu söylediler; bir çakalla nasıl başa çıktın? Beyaz kız, İngiliz dili, belli ki evden uzakta. Daha iyi bilmeseydim, bileşiklerden birinden kaçtığını söylerdim. Boynundaki o yara, senin yaşın; Yakında satılacak bir kızın profiline uymazsın. Bu yüzden tek tahminim, Meksika'dan çıkmaya çalışmadığın.

”Beklentiyle bana bakıyor.

“Sana söyledim”, doğaçlama yapıyorum, “Birisini öldürdüm. Arizona’da. Polisler peşimdeydi ve ben doğrudan sınıra doğru yöneldim - hapse girmeden önce

öleceğim. Minibüsü kullanan adam beni yürürken gezmek isteyip istemediğimi

sordu. Nereye gittiğini sordum. Meksika dedi, ben de geldim ”- Ellerimi jest yapıyorum.“ Ve işte buradayım. Asla bu yerin bitmesi beklenmiyor, ama olan bu.

Bir çakal nedir? Tahminimce hayvan hakkında konuşmuyorsun. ”

Kadın beni son kez çevreler ve sonra solumda durur. “Beni takip et” diyor eliyle; sorumu asla cevaplamıyor.

Onu kanepeler, sandalyeler ve masaların olduğu başka bir odaya kadar takip

ediyorum. Benden küçük sekiz köle kızını sayıyorum, hepsi ayrı işleri yapmaya meyilli: ikisi temizlik yapıyor; üçü kitap ve tabletler ve kurşun kalemler ile zemine karşı cömert bir halının üzerinde oturuyor; biri koridorun yakınında durur, elleri pelvisine katlanır, başı aşağıya doğru sıralanır; biri dikmek; ve nereye gidersek gidelim bizi takip eder.

“Bunların sadece söylentiler olduğunu düşündüm” dedim.

"Ne? Kızlar?"

Başımla onayladım. “Yani, Meksika gerçekten tehlikeli ve… söyledikleri gibi medeniyetsiz”

Küçük balonu patlatmak üzereymiş gibi gülümsüyor.

“Ah, tatlım” diye başlıyor, “ABD nüfusunun çoğu gibi, gözleriniz üzerinde bir göz bağıyla yaşıyorsunuz. Meksika ve ABD aynı. Aslında, köle ticareti - cehennem, silah ve uyuşturucu ticareti de - burada olduğu kadar büyük - hatta daha büyük.

Tek fark, onu saklamakta iyi olmadığımızdır, itiraf ediyorum. ”Bana bir parmağını işaret ediyor. “Ama sizi temin ederim, burada gördüğünüz her şey, bu yer

hakkında bildiğinizi sandığınız her şey, hepsi kapalı kapılar ardında ve çaldığınız ve geldiğiniz o büyük toprak parçasındaki her eyalette zengin erkeklerin evlerinde devam ediyor.”

Odadan yan kapıdan çıkan kadın, dışarıda, renkli sualtı ışıklarıyla aydınlatılmış, pırıl pırıl, mor ve kırmızı suya sahip abartılı bir havuzu çevreleyen parke taşı verandaya götürür. Bir sandalyeye jest yapıyor ve ben oturuyorum; Bizi takip eden köle kız ondan ne beklediğini çoktan biliyor ve ıslak bir bara doğru yürüyor ve iki içki içiyor.

Kadın “Bunu doğru yapacağım” diyor kadın; uzun bacaklarının üstünden geçti, sırtını dik durdu ve sandalyeye yaslandı. Uzanıyor ve kızın elinden küçük bir bardak viski alıyor. “Bunu kendim yapmaktan bıktım—”

“En azından önce ismini söyleyebilir misin?” Diye kesiyorum.

Kadın bir yudum almadan önce camı dudaklarından çeker; Meydan okuyan

kişiliğimi sevip sevmediği ile mücadele ettiğini hala söyleyebilirim - muhtemelen kızları, hatta öldürülen kızları çok daha az. Ama hala hayatta olduğum gerçeği, beni öldürme niyeti

bulunmadığının kanıtı. Bir şey istiyor. Ve onu elde edeceğine inandırmak için mecburi olduğu sürece oynamaya hazırım.

O gülümser. “Cesara” diye cevap verir ve dudaklarını cama koyar; gözleri benim ilgimi ve ilgisini çeken madeni takip ediyor.

İkinci kadeh viskiyi köle kızından alıyorum ve aynısını yapıyorum, Cesara'nın gözlerimdeki ilgiyi ve entrikaları gördüğünden emin oluyorum.

Bardağını masaya koyuyor.

“Bu yeri yöneten adam” diye devam ediyor ve kulaklarım yükseliyor ve kalbim,

“onun sahibi ve bu durumda yüzlerce başka bileşik, acımasız, kalpsiz bir piç.

Arizona'da onun gibi biri var. Beyaz adam. Meksikalılardan nefret ediyormuş gibi yapıyor - ve sanırım öyle - ama o kadar çok Amerikalı gibi, ikiyüzlü. Amerika kıtasındaki göçmen karşıtı gündemini zorlarken, sırtlarının ardında, çakalların sınırın her iki tarafına da geçmesini sağlayan kişidir. Meksikalıları Amerika Birleşik Devletleri'ne sokmak değil, Amerikalı kızları da Meksika'ya getirmek. Çok kazançlı bir iş - kızlar, silahlar, uyuşturucu ticareti - diğerleri gibi kar ediyor. Ve bunun gibi kaç tane bileşik olduğuna ya da Birleşik Devletler'de bana para

verenler gibi kaç tane kralın olduğuna inanmazsın. ”Bacaklarını değiştirip, sağdan sola geçiyor. “Öyleyse, açık konuşalım, çok acımasız bir yerdesiniz, evet, ama beni yargılamadan önce veya kalıpları ve şeytan politikacılarına dayanarak

halkımı yargılamadan önce, halkınızın olduğu gibi kafanıza girmeniz gerekir

benimki kadar kötü, ve nereden geldiğin, aynı zalimce. ”

Başımı salla ve bir yudum al. “Hiç böyle düşünmemiştim” dedim, camı aşağı

indirerek. “Ama dürüst olmak gerekirse, hiç düşünmedim.”

“Amerikalıların sorunu bu - sanmıyorlar. Kimse hakkında değil, kendileri

hakkında. Kesinlikle kendileri için değil. ”

“Kaba olmamak” derim, biraz alaycı bir şekilde, “ama bununla ne ilgisi var?”

“Biliyorum, biliyorum” diye içeri girdi. “Bunu bazen yapıyorum; Gerçek şu ki, Meksikalı söylentileri saçmalığına başladığında sana ağzından vurmak istedim.

Göğsümden çıkarmak gerekiyordu; benden daha iyi olmadığını bilmeni sağla;

İnsanların benimkinden daha iyi değil. ”

İç çeker. “Her neyse, dediğim gibi, bu yerle tek başıma ilgilenmekten bıktım.

Hükümetler işe yaramaz - sadece kızları kırmayı önemsiyorlar ve her şeye sahip olduklarını düşünüyorlar. Buruşuk parmaklarını kadınların organlarına sokmaktan hoşlanan yaşlı, durgun çamaşırlar. Sikikleri kadar hastadırlar - “iğrenç” erkeklerin de olduğu kadar hasta, sizin dediğiniz gibi buradalar. Ancak, kalp ya da onun gibi bir şeye sahip olduğum için nefret etme yanıltma ”- hafifçe güler -“ Bana bu işi verildi çünkü hoşuma gitti. O kızları yendim çünkü hak ediyorlar. Ve eğer mecbur kalırsam onları öldürürüm, çünkü bu şekilde dünya, ve yine de hepimiz ölü olarak daha iyiyiz.

Vay canına tamam. Dünyada çok mu kızdın?

“Öyleyse, onları öldürerek, onlara bir iyilik yaptığını düşünüyorsun” diyor.

“Ben de aynen öyle yapıyorum.”

“O zaman neden bana aynı nezaket teklifinde bulunmadınız?”

Sırıtıyor ve yine meraklı kahverengi gözlerle bakıyor.

“Altın, hatırladın mı?” Diyor. “Korkusuz, ukala bir kaltaksın, hazır ve ölmeye istekli, ama sadece zamanın geldi. Ve hepsinden önemlisi, Meksikalı değilsiniz -

onlarla iyi çalışmıyorum. Meksikalı kadınlar... daha önce kullandığınız kelime

nedir? ”- ağzını bir tarafa sıkıştırdı ve gözlerini kısarak -“... medeniyetsiz — hey, kendi insanlarım hakkında konuşabilirim. Ama doğru, yüksek sesle ve

umursamazlar ve ben onlarla iyi geçinemiyorum. Kız kardeşime sormanı

söylerdim ama onu öldürdüm.

“Demek benden hoşlanıyorsun çünkü ben Beyazım?” Dedim. “Sana bunu

söylemekten nefret ediyorum, ama Beyaz kızlar daha az vahşi değil.”

Cesara bana işaret ediyor. “Doğru, ama yine de, onu gizlemekte daha iyiler.”

“Belki sadece ben varım” derim, “ama kim olduklarını gizlemeyen insanların

yanında olmayı, tam olarak ne bekleyeceğini biliyorsun.” Yorumumun arkasındaki gizli anlamı oldukça tatmin edici - çok kötü Bunu bilen tek kişi benim.

Cesara omuzlarını silkiyor. Muhtemelen haklısın ama ne diyebilirim? Neyi

sevdiğimi seviyorum. ”

"TAMAM. Yani, benim için çalışmamı istiyorsun, henüz tanıştın biriyle - gerçekten berbat şartlar altında, işaret etmeliyim, kimi öldürecektin. Bana güvenmek

umursamaz görünüyor. Peki tam olarak ne yapmamı bekliyorsun? Daha da

önemlisi, bundan ne çıkarım? ”

O smirks. “Bu. İşte ”- bana yine işaret ediyor -“ iş için mükemmel olduğunu nasıl bildiğimi biliyorum. Ne elde edeceğinizle, işin gerektirdiklerinden daha çok endişeleniyorsunuz. Ve sana ne verebilirim, bana sadık kalacağından eminim. ”

“Ve bu olurdu?”

Cesara duruyor; İnce beline sarkan bir ipek kuşakla bağlanmış siyah elbisesi dizlerinin hemen üstüne düşüyor.

“Ayda on bin ile başlayacağız” diyor ve arnavut kaldırımı verandasına adım attı.

“Altı ay sonra, ne kadar iyi iş yaptığınıza bağlı olarak, zam için pazarlık edeceğiz.”

Bir tarafımı ağzımdan çimdikleyerek düşündüm. “Hmm. Tamam, dikkatimi

çektiğini itiraf ediyorum. ”Pfft! Yaptığım ile karşılaştırıldığında 10 bin cep değişimi.

Cesara gülümsüyor, yanımdan yürüyor ve onu tekrar konağa kadar takip

ediyorum; her zamanki gibi, aynı köle kız arkada kalıyor.

Sanki dakikalar önce bazı şeylere yönelen diğer kızlar Cesara'nın dikkatini

istediğini biliyorlar, talep etmeden, hepsi aynı anda yaptıklarını durduruyor ve sesini duydukları anda odanın merkezine koşturuyorlar.

“Bu kızlar,” Cesara başlar, “ürün. Ancak sadece herhangi bir ürün değil; kan pırlantaları olarak düşünün ”- bana geri bakıyor -“ Bu filmi gördün, değil mi?

”Bana dikkatini kızlara vermeden önce cevaplamak için zaman vermiyor.

“İnsanlar onları buraya getirme sürecinde ölüyor; en net açıklığı olan elmaslar çok paraya değer. ”Grubun en güzeli bir kıza uzanıyor ve parmaklarının arkasını yanağından fırçalıyor; Kız asla gözlerini kaldırmaz. “Bizim görevimiz, buraya iğrenç erkeklerin getirdiği şeyleri sıralamak; hangisinin nereye gideceğini, hangisinin görsel olarak en zengin alıcıları çekeceğini seçin ve seçin. Sonra onları eğitilmemiz için bize geri getirilmeden önce kırılmaları gereken hükümetlere gönderiyoruz. ”Bana hareket ediyor.

Ben yürürüm ve onun yanında dururum.

“Bir adam bu kız için bir milyon ödeyecek” diyor gözlerinde hayranlık ve dolar işareti ile. "O mükemmel. Her yönden ”- boğazıma bakıyor -“ lekesiz;

Vücudunun herhangi bir yerinde çil bile yok. ”Kızın çenesini serbest bırakıyor, tamamen yüzüme dönüyor ve“ Ama güzellik kırılmaz ve eğitilmemişse hiçbir şey ifade etmiyor - dışarı çıktığında emin olmak bizim işimiz. o teklif aşamasında, o hazır. Tökezlerse, gözlerini konuşur veya yükseltirse, omuzlarını eğirirse veya duygu gösterirse, o sizin kafanız olabilir. ”

Birdenbire “bizim” ’mizi kullanmasına ne oldu?

“Kafam mı?” Diye soruyorum.

Cesara gülümser ve başını sallar. Sonra kızların etrafında dolaşır, her birini konuştuklarında inceler, neredeyse hiç bana bakar ama sadece benimle konuşur.

“Tabii ki, sadece arkadaşlığın için seni işe almıyorum” diyor.

“Öyleyse, onu alıyorum ... beni yerleştirmek istediğiniz pozisyonda çalışan başka meslektaşlarım da var? Bir şey yolunda gitmezse, suçlaması ve cezalandırması için birine ihtiyacınız var. ”

“Dünya karanlık bir yer, Lydia. Bir seçeneğin var; Seni yapmaya zorlayamam. ”

“Ama yapmazsam beni öldüreceksin”

"Evet. Yapmazsan seni öldürürüm. ”

Dramatik bir şekilde içime çektim, üstümdeki yüksek tavandan sarkan avize

yukarıya baktım ve hepsini ciddiye alıyor gibi davranıyorum, ancak ikimiz de cevabımın ne olacağını biliyoruz.

“Tamam” dedim. “Ama başlamak için ayda on beş bin istiyorum.”

Cesara sırıtıyor.

“Şimdi pazarlık? Belki de şansınızı fazla zorlamamalısınız? ”

Milyon dolarlık köle kızına bakıyorum. “Bu açıdan bakarsanız, biraz eğimlidir.”

Çıplak omzuna işaret ediyorum. “Eğer yakından bakarsanız, bir yara izi

göreceksiniz. Neredeyse farkedilmez, ama orada. ”

Cesara yaklaşıyor ve olay yerinde. Sonunda gördüğünde, iç çekerek sırtını

düzeltir.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum Lydia” diyor. “Tamam, on beş.” Sırıtış

dudaklarında tekrar belirir. Yüzünde, gözlerinde, kızın omzundaki yara izi kadar soluk ve yıkıcı bir şey görüyorum. Belki de üstesinden gelmem gereken başka bir engel var mı? Yeteneklerimin testi? Beklenmedik bir senaryo mu? Bunların

hepsi, biliyorum. Bağırsaklarımda hissediyorum. Bunu yapabilir miyim? Suçluluk hissetmeden yapmak zorunda kalacağımı bildiğim şeyleri yapabilir miyim?

Odadan Cesara'ya ve vicdanımı köle kızlarıyla bırakıyorum.

PART 5

Izabel

“Daha iyi görünüyorsun,” diyor sarı saçlı kadın ön kapıdan eşlik ettiğim gibi bir sırıtışla. “Muhtemelen daha iyi kokuyor. Kalışınız nasıldı? ”

“En azından dört yıldız verirdim” derim. “Ama odamdaki ışıklandırmadan çok

etkilenmedim. Bakım yaptırmayı kontrol etmek isteyebilir. ”

Kırmızı dudaklarında ince bir gülümseme belirir ve koyu kahverengi gözlerinde parlar.

Başının geriye doğru eğilmesi ile adama gitmesini emreder; Ayak seslerinin

arkamda yankılandığını duydum ve sonra kapı yumuşakça kapandı. Çevremde

çekerken kadının gözümün üzerinde olduğunu hissediyorum: yüksek tavanlar ve

İspanyol resimleri, genç kadınlar her yöne hareket ediyor, ev işlerine gidiyor, her zaman sessiz ve istekli ve kırılıyorlar. Bir zamanlar olduğum gibi. Bu görüntüyü hayatımda çok sık gördüm, canavarlarla dolu lanet olası konaklarda, ve bundan sonra bir daha asla yapmak zorunda kalmamayı umuyorum. Hayır, onu geri

alıyorum - bu kızları buraya koyan piçlerin çoğunu öldürürsem mecbur kalacağım sürece yapacağım.

“Şimdi, neden bana gerçek adını söylemiyorsun Lydia?”

Bu kesinlikle dikkatimi çekiyor; Manzaradan koptum; siyah ipek elbise ve

gizemli bir gülümsemeyle giyinmiş odanın ortasında ayakta duruyor; Beş inçlik stiletto giymemiş olsa bile bacakları kilometrelerce uzanıyor.

“Ne demek istediğini anlamadım” yalan söylüyorum.

Yavaş yavaş bana doğru yürüyor.

“Ah, hadi,” diye alay ediyor, “senin gibi bir kız - korkusuz, cesur, umursamıyorum tavrı - ne gibi davrandığın kişi değilsin, ya da ben seni buraya getirdiklerinde gerçekten altın çarptılar. ”

Omuz silktiğim ve her iki kaşını da kaldırdım. “Üzgünüm, ama neden başka

biriymişim gibi davrandığımı bilmiyorum - bu yerde kimin olduğunun önemi var mı?” Kafamı sallayarak biraz gülüyorum. “Altın vurmak? Bunun ne anlama

geldiğini anlamaya bile başlayamam. ”

“Bir seferde bir şey” diyor; önümde durur, boyanmış gözlerinin süpürülmesiyle bana bakar. “Buraya getirilen, özgürlüğü için ağlayan ve kıkırdayan hiçbir kız görmedim - herkes ağlar. Sadece ağlamak ya da yalvarmakla kalmadın, boğazını kesmek üzereyken bile, ama şimdi neredeyse bir yere sahipmişsin gibi burada

karşımda duruyorsun. ”

Çenemi kaldırdım, yaralı boynumu görmeye başladım. “Fark etmediysen” derim,

“oradaydım, çoktan yaptım. Davranışım kadarıyla, sanırım bir keresinde boğazını kesmiş ve bunu anlatmak için yaşamışsın, ve seni öldürmeye çalışan birini

öldürdün, ve kaçırıldı, vuruldu ve dokundu İğrenç adamlar, muhtemelen

umurumda bile değilsin. ”Ellerimi açıp bir kez daha omuz silktiğim. “İstediğine inan, umrumda değil. Ve benim adım Lydia. Ve benim hakkımda söylemeye

değer bir şey yok, gerçekten. ”

O gülümser. “Oh, bundan şüpheliyim. Senin gibi insanlar, her zaman söyleyecek bir şeyler vardır. ”

“Benden ne istiyorsun?” Açıkça soruyorum.

“Henüz emin değilim” - beni bir kez daha çevreler, beni büyüler - “Bir

sahtekarsanız: hiçbir şey. Umarım istediğin buysa: her şey. ”

Ona bakıyorum ve o solumda duruyor; Parfümü koklayabiliyorum ve

vücudundaki ısıyı hissedebiliyorum.

“Meksika'da ne işin vardı?” Diye soruyor. “Adamlarım sizi nerede bulduğunu ve kiminle olduğunuzu söylediler; bir çakalla nasıl başa çıktın? Beyaz kız, İngiliz dili, belli ki evden uzakta. Daha iyi bilmeseydim, bileşiklerden birinden kaçtığını söylerdim. Boynundaki o yara, senin yaşın; Yakında satılacak bir kızın profiline uymazsın. Bu yüzden tek tahminim, Meksika'dan çıkmaya çalışmadığın.

”Beklentiyle bana bakıyor.

“Sana söyledim”, doğaçlama yapıyorum, “Birisini öldürdüm. Arizona’da. Polisler peşimdeydi ve ben doğrudan sınıra doğru yöneldim - hapse girmeden önce

öleceğim. Minibüsü kullanan adam beni yürürken gezmek isteyip istemediğimi

sordu. Nereye gittiğini sordum. Meksika dedi, ben de geldim ”- Ellerimi jest yapıyorum.“ Ve işte buradayım. Asla bu yerin bitmesi beklenmiyor, ama olan bu.

Bir çakal nedir? Tahminimce hayvan hakkında konuşmuyorsun. ”

Kadın beni son kez çevreler ve sonra solumda durur. “Beni takip et” diyor eliyle; sorumu asla cevaplamıyor.

Onu kanepeler, sandalyeler ve masaların olduğu başka bir odaya kadar takip

ediyorum. Benden küçük sekiz köle kızını sayıyorum, hepsi ayrı işleri yapmaya meyilli: ikisi temizlik yapıyor; üçü kitap ve tabletler ve kurşun kalemler ile zemine karşı cömert bir halının üzerinde oturuyor; biri koridorun yakınında durur, elleri pelvisine katlanır, başı aşağıya doğru sıralanır; biri dikmek; ve nereye gidersek gidelim bizi takip eder.

“Bunların sadece söylentiler olduğunu düşündüm” dedim.

"Ne? Kızlar?"

Başımla onayladım. “Yani, Meksika gerçekten tehlikeli ve… söyledikleri gibi medeniyetsiz”

Küçük balonu patlatmak üzereymiş gibi gülümsüyor.

“Ah, tatlım” diye başlıyor, “ABD nüfusunun çoğu gibi, gözleriniz üzerinde bir göz bağıyla yaşıyorsunuz. Meksika ve ABD aynı. Aslında, köle ticareti - cehennem, silah ve uyuşturucu ticareti de - burada olduğu kadar büyük - hatta daha büyük.

Tek fark, onu saklamakta iyi olmadığımızdır, itiraf ediyorum. ”Bana bir parmağını işaret ediyor. “Ama sizi temin ederim, burada gördüğünüz her şey, bu yer

hakkında bildiğinizi sandığınız her şey, hepsi kapalı kapılar ardında ve çaldığınız ve geldiğiniz o büyük toprak parçasındaki her eyalette zengin erkeklerin evlerinde devam ediyor.”

Odadan yan kapıdan çıkan kadın, dışarıda, renkli sualtı ışıklarıyla aydınlatılmış, pırıl pırıl, mor ve kırmızı suya sahip abartılı bir havuzu çevreleyen parke taşı verandaya götürür. Bir sandalyeye jest yapıyor ve ben oturuyorum; Bizi takip

eden köle kız ondan ne beklediğini çoktan biliyor ve ıslak bir bara doğru yürüyor ve iki içki içiyor.

Kadın “Bunu doğru yapacağım” diyor kadın; uzun bacaklarının üstünden geçti, sırtını dik durdu ve sandalyeye yaslandı. Uzanıyor ve kızın elinden küçük bir bardak viski alıyor. “Bunu kendim yapmaktan bıktım—”

“En azından önce ismini söyleyebilir misin?” Diye kesiyorum.

Kadın bir yudum almadan önce camı dudaklarından çeker; Meydan okuyan

kişiliğimi sevip sevmediği ile mücadele ettiğini hala söyleyebilirim - muhtemelen kızları, hatta öldürülen kızları çok daha az. Ama hala hayatta olduğum gerçeği, beni öldürme niyeti bulunmadığının kanıtı. Bir şey istiyor. Ve onu elde edeceğine inandırmak için mecburi olduğu sürece oynamaya hazırım.

O gülümser. “Cesara” diye cevap verir ve dudaklarını cama koyar; gözleri benim ilgimi ve ilgisini çeken madeni takip ediyor.

İkinci kadeh viskiyi köle kızından alıyorum ve aynısını yapıyorum, Cesara'nın gözlerimdeki ilgiyi ve entrikaları gördüğünden emin oluyorum.

Bardağını masaya koyuyor.

“Bu yeri yöneten adam” diye devam ediyor ve kulaklarım yükseliyor ve kalbim,

“onun sahibi ve bu durumda yüzlerce başka bileşik, acımasız, kalpsiz bir piç.

Arizona'da onun gibi biri var. Beyaz adam. Meksikalılardan nefret ediyormuş gibi yapıyor - ve sanırım öyle - ama o kadar çok Amerikalı gibi, ikiyüzlü. Amerika kıtasındaki göçmen karşıtı gündemini zorlarken, sırtlarının ardında, çakalların sınırın her iki tarafına da geçmesini sağlayan kişidir. Meksikalıları Amerika Birleşik Devletleri'ne sokmak değil, Amerikalı kızları da Meksika'ya getirmek. Çok kazançlı bir iş - kızlar, silahlar, uyuşturucu ticareti - diğerleri gibi kar ediyor. Ve bunun gibi kaç tane bileşik olduğuna ya da Birleşik Devletler'de bana para

verenler gibi kaç tane kralın olduğuna inanmazsın. ”Bacaklarını değiştirip, sağdan sola geçiyor. “Öyleyse, açık konuşalım, çok acımasız bir yerdesiniz, evet, ama beni yargılamadan önce veya kalıpları ve şeytan politikacılarına dayanarak

halkımı yargılamadan önce, halkınızın olduğu gibi kafanıza girmeniz gerekir

benimki kadar kötü, ve nereden geldiğin, aynı zalimce. ”

Başımı salla ve bir yudum al. “Hiç böyle düşünmemiştim” dedim, camı aşağı

indirerek. “Ama dürüst olmak gerekirse, hiç düşünmedim.”

“Amerikalıların sorunu bu - sanmıyorlar. Kimse hakkında değil, kendileri

hakkında. Kesinlikle kendileri için değil. ”

“Kaba olmamak” derim, biraz alaycı bir şekilde, “ama bununla ne ilgisi var?”

“Biliyorum, biliyorum” diye içeri girdi. “Bunu bazen yapıyorum; Gerçek şu ki, Meksikalı söylentileri saçmalığına başladığında sana ağzından vurmak istedim.

Göğsümden çıkarmak gerekiyordu; benden daha iyi olmadığını bilmeni sağla;

İnsanların benimkinden daha iyi değil. ”

İç çeker. “Her neyse, dediğim gibi, bu yerle tek başıma ilgilenmekten bıktım.

Hükümetler işe yaramaz - sadece kızları kırmayı önemsiyorlar ve her şeye sahip olduklarını düşünüyorlar. Buruşuk parmaklarını kadınların organlarına sokmaktan hoşlanan yaşlı, durgun çamaşırlar. Sikikleri kadar hastadırlar - “iğrenç” erkeklerin

de olduğu kadar hasta, sizin dediğiniz gibi buradalar. Ancak, kalp ya da onun gibi bir şeye sahip olduğum için nefret etme yanıltma ”- hafifçe güler -“ Bana bu işi verildi çünkü hoşuma gitti. O kızları yendim çünkü hak ediyorlar. Ve eğer mecbur kalırsam onları öldürürüm, çünkü bu şekilde dünya, ve yine de hepimiz ölü olarak daha iyiyiz.

Vay canına tamam. Dünyada çok mu kızdın?

“Öyleyse, onları öldürerek, onlara bir iyilik yaptığını düşünüyorsun” diyor.

“Ben de aynen öyle yapıyorum.”

“O zaman neden bana aynı nezaket teklifinde bulunmadınız?”

Sırıtıyor ve yine meraklı kahverengi gözlerle bakıyor.

“Altın, hatırladın mı?” Diyor. “Korkusuz, ukala bir kaltaksın, hazır ve ölmeye istekli, ama sadece zamanın geldi. Ve hepsinden önemlisi, Meksikalı değilsiniz -

onlarla iyi çalışmıyorum. Meksikalı kadınlar... daha önce kullandığınız kelime nedir? ”- ağzını bir tarafa sıkıştırdı ve gözlerini kısarak -“... medeniyetsiz — hey, kendi insanlarım hakkında konuşabilirim. Ama doğru, yüksek sesle ve

umursamazlar ve ben onlarla iyi geçinemiyorum. Kız kardeşime sormanı

söylerdim ama onu öldürdüm.

“Demek benden hoşlanıyorsun çünkü ben Beyazım?” Dedim. “Sana bunu

söylemekten nefret ediyorum, ama Beyaz kızlar daha az vahşi değil.”

Cesara bana işaret ediyor. “Doğru, ama yine de, onu gizlemekte daha iyiler.”

“Belki sadece ben varım” derim, “ama kim olduklarını gizlemeyen insanların

yanında olmayı, tam olarak ne bekleyeceğini biliyorsun.” Yorumumun arkasındaki gizli anlamı oldukça tatmin edici - çok kötü Bunu bilen tek kişi benim.

Cesara omuzlarını silkiyor. Muhtemelen haklısın ama ne diyebilirim? Neyi

sevdiğimi seviyorum. ”

"TAMAM. Yani, benim için çalışmamı istiyorsun, henüz tanıştın biriyle - gerçekten berbat şartlar altında, işaret etmeliyim, kimi öldürecektin. Bana güvenmek

umursamaz görünüyor. Peki tam olarak ne yapmamı bekliyorsun? Daha da

önemlisi, bundan ne çıkarım? ”

O smirks. “Bu. İşte ”- bana yine işaret ediyor -“ iş için mükemmel olduğunu nasıl bildiğimi biliyorum. Ne elde edeceğinizle, işin gerektirdiklerinden daha çok endişeleniyorsunuz. Ve sana ne verebilirim, bana sadık kalacağından eminim. ”

“Ve bu olurdu?”

Cesara duruyor; İnce beline sarkan bir ipek kuşakla bağlanmış siyah elbisesi dizlerinin hemen üstüne düşüyor.

“Ayda on bin ile başlayacağız” diyor ve arnavut kaldırımı verandasına adım attı.

“Altı ay sonra, ne kadar iyi iş yaptığınıza bağlı olarak, zam için pazarlık edeceğiz.”

Bir tarafımı ağzımdan çimdikleyerek düşündüm. “Hmm. Tamam, dikkatimi

çektiğini itiraf ediyorum. ”Pfft! Yaptığım ile karşılaştırıldığında 10 bin cep değişimi.

Cesara gülümsüyor, yanımdan yürüyor ve onu tekrar konağa kadar takip ediyorum; her zamanki gibi, aynı köle kız arkada kalıyor.

Sanki dakikalar önce bazı şeylere yönelen diğer kızlar Cesara'nın dikkatini

istediğini biliyorlar, talep etmeden, hepsi aynı anda yaptıklarını durduruyor ve sesini duydukları anda odanın merkezine koşturuyorlar.

“Bu kızlar,” Cesara başlar, “ürün. Ancak sadece herhangi bir ürün değil; kan pırlantaları olarak düşünün ”- bana geri bakıyor -“ Bu filmi gördün, değil mi?

”Bana dikkatini kızlara vermeden önce cevaplamak için zaman vermiyor.

“İnsanlar onları buraya getirme sürecinde ölüyor; en net açıklığı olan elmaslar çok paraya değer. ”Grubun en güzeli bir kıza uzanıyor ve parmaklarının arkasını yanağından fırçalıyor; Kız asla gözlerini kaldırmaz. “Bizim görevimiz, buraya iğrenç erkeklerin getirdiği şeyleri sıralamak; hangisinin nereye gideceğini, hangisinin görsel olarak en zengin alıcıları çekeceğini seçin ve seçin. Sonra onları eğitilmemiz için bize geri getirilmeden önce kırılmaları gereken hükümetlere gönderiyoruz. ”Bana hareket ediyor.

Ben yürürüm ve onun yanında dururum.

“Bir adam bu kız için bir milyon ödeyecek” diyor gözlerinde hayranlık ve dolar işareti ile. "O mükemmel. Her yönden ”- boğazıma bakıyor -“ lekesiz;

Vücudunun herhangi bir yerinde çil bile yok. ”Kızın çenesini serbest bırakıyor, tamamen yüzüme dönüyor ve“ Ama güzellik kırılmaz ve eğitilmemişse hiçbir şey ifade etmiyor - dışarı çıktığında emin olmak bizim işimiz. o teklif aşamasında, o hazır. Tökezlerse, gözlerini konuşur veya yükseltirse, omuzlarını eğirirse veya duygu gösterirse, o sizin kafanız olabilir. ”

Birdenbire “bizim” ’mizi kullanmasına ne oldu?

“Kafam mı?” Diye soruyorum.

Cesara gülümser ve başını sallar. Sonra kızların etrafında dolaşır, her birini konuştuklarında inceler, neredeyse hiç bana bakar ama sadece benimle konuşur.

“Tabii ki, sadece arkadaşlığın için seni işe almıyorum” diyor.

“Öyleyse, onu alıyorum ... beni yerleştirmek istediğiniz pozisyonda çalışan başka meslektaşlarım da var? Bir şey yolunda gitmezse, suçlaması ve cezalandırması için birine ihtiyacınız var. ”

“Dünya karanlık bir yer, Lydia. Bir seçeneğin var; Seni yapmaya zorlayamam. ”

“Ama yapmazsam beni öldüreceksin”

"Evet. Yapmazsan seni öldürürüm. ”

Dramatik bir şekilde içime çektim, üstümdeki yüksek tavandan sarkan avize

yukarıya baktım ve hepsini ciddiye alıyor gibi davranıyorum, ancak ikimiz de cevabımın ne olacağını biliyoruz.

“Tamam” dedim. “Ama başlamak için ayda on beş bin istiyorum.”

Cesara sırıtıyor.

“Şimdi pazarlık? Belki de şansınızı fazla zorlamamalısınız? ”

Milyon dolarlık köle kızına bakıyorum. “Bu açıdan bakarsanız, biraz eğimlidir.”

Çıplak omzuna işaret ediyorum. “Eğer yakından bakarsanız, bir yara izi

göreceksiniz. Neredeyse farkedilmez, ama orada. ”

Cesara yaklaşıyor ve olay yerinde. Sonunda gördüğünde, iç çekerek sırtını

düzeltir.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum Lydia” diyor. “Tamam, on beş.” Sırıtış

dudaklarında tekrar belirir. Yüzünde, gözlerinde, kızın omzundaki yara izi kadar soluk ve yıkıcı bir şey görüyorum. Belki de üstesinden gelmem gereken başka bir engel var mı? Yeteneklerimin testi? Beklenmedik bir senaryo mu? Bunların

hepsi, biliyorum. Bağırsaklarımda hissediyorum. Bunu yapabilir miyim? Suçluluk hissetmeden yapmak zorunda kalacağımı bildiğim şeyleri yapabilir miyim?

Odadan Cesara'ya ve vicdanımı köle kızlarıyla bırakıyorum. Tabii ki ona

söylediğim her şey saçmalık.

Bu seri katil kesinlikle bir kadın; Tüm kurbanların erkekler olduğu hakkındaki basmakalıp kanıt, doğru. İnancımı destekleyecek somut bir şeyim yok ama buna ihtiyacım yok. Bazen bilirsin, güvenirsin, bağırsaklarında hissedersin. Her ne kadar, bu yeni DNA kanıtıyla, Ware'in bana verdiği, ihtiyacım olan somut kanıt olabilir. Ve bu beni doğrudan ona yönlendirebilir. İstediği bu muydu?

Yakalanmak istiyor mu? Benim tarafımdan, tüm insanların? Bence öyle. Tekinsiz benzerliklerimizin tesadüflerden çok daha fazla olduğunu düşünüyorum.

Kenneth Ware'i diğer yöne başarıyla yönlendirdim. Şimdilik. Ama o akıllı bir adam ve akıllı bir adamı daha tehlikeli yapan şey, en çok istediği şeyi başarmak için bu sürüş ihtiyacına sahip olan kişi. Karşılaştığım bu ayrıntılı hikaye onu bir süre uzak tutacaktır, ancak Ware gibi bir adam süresiz olarak tutuklanamaz.

Ama zamanım var. Ve Ware gibi, bu seri katili ondan önce bulmaya zorluyorum.

Ve yapacağım.

PART 6

Niklas

Parmak eklemlerimi kapıya oturttum ve bekle; beklerken bakacak çok şey yok, ama yine de bakıyorum. Bir halı örneğinden çok büyük olmayan küçük bir çim

yaması, alt basamağın yanına oturur; araba yolundaki çakıl ve cam parçaları ile çevrelenmiş, yerinde olmayan bir şey. Tonlarca çukur mayınlara benziyor - tüm karavan parkı devasa bir çukur. Ve ben bok kokusu alıyorum. Her yerde.

Aşağıya baktım ve sol ayağımı yana doğru çeviriyorum, botumun dibini kontrol ediyordum, sonra sağa rahatladım, kir ve tuğla kaldırıma çıkarken hiçbir yere basmadım. Ancak avluya yayılmış bok yığınları var - küçük çim yamalarının

dokunulmamış olmasına şaşırdım. Kediler. Onlar da her yerdeler; Beni tuzağa düşürmek için doğru anı beklediklerini hissediyorum.

Bu sefer daha fazla aciliyetle tekrar kapıyı çaldım.

Arkadaşım ve arkadaşım Jackie - dayanamayacağım Nora'nın aksine - kapıyı açar ve beni görünce yüzü yanar.

“Niklas!” Bana doğru geliyor, iki yanında kollarını açıyor ve cehenneme sarılıyor; Sarılmadan onu sıkıca sardım, kucaklayan tip değil.

“İçeri gir,” diye çağırıyor, benim için hareket ediyor.

Elimi kaldırdım “Sizden ve hepinizden hoşlanıyorum, ama orada altmış kedi

varsa veya bir tür istifleme probleminiz varsa, burada öne çıkmayı tercih ederim.”

Gözlerini devirdi, dirseğimi tuttu ve beni mahallesine rağmen temiz olduğu kibrit kutusu fragmanına sürükledi.

“Kediler benim değil” diyor, oturma odasının tam manzarasına bakarak mutfağa gidiyor. “Sanırım buradaki herkes burada. Fakat hanımla çok fazla üç yaşta başladılar; iki kedi altmış oldu; resmi aldın. ”

“Neden her tarafa sıçıyorlar? Kedilerin temiz olması gerektiğini düşündüm? ”

Buzdolabından iki şişelenmiş bira alarak “Onlar vahşi” diyor. “Ve içerde.”

“Oh.” Omuz silktim, kedi konusunu bıraktım ve sırtımda iki yüz göz hissetmeden önce dışarıda dururken düşündüğüm şeye döndüm. “Demek yaşadığın yer burası

mı?” Gözlerim küçük karavanı, eski dövülmüş koltuk ve kesilmiş yatar koltukları ve yirmi sekiz inç düz ekran televizyonu tarar; bir yığın DVD yanında çirkin kahverengi halıya oturur.

“Evet, burası benim yerim” diyor ve bana bira vermeden önce odaya elini salladı.

“Bunda yanlış bir şey mi var? O yargılayıcı bakış açısına sahipsin bebeğim. ”

Ben birayı alıyorum. “Bunda yanlış olan bir şey yok” dedim ve bir dalma

alıyorum. “Sadece elli bin doların size yardımcı olacağını düşündüm.” Ona uzun zaman önce, İtalya'daki Francesca Moretti davasından sonra para verdim.

Gülümsüyor, bir yudum alıyor.

Kanepede onunla takip edip oturuyorum.

“Bana yardımcı oldu” diyor. “Çok fazla borç ödedim. Ve o arabayı oradan aldım; süslü bir şey değil, ama güvenilir. Bu yer için bir yıl önceden kira ödedim - bir süreliğine kira konusunda endişelenmeme gerek yok. Bu her zaman iyidir. ”

“Ama bir yer alabilirdin” diye işaret ediyorum; Küçük alana tekrar baktım.

Bunlardan beş veya altı tane alabilirdin.

Omuzlarını silkiyor. “Çok fazla borcum vardı.”

Hmm ...

Kapıda bir vuruş var; Jackie birasını sehpaya koyar ve cevaplamak için birkaç metre ileride gider. Yarısına kadar dışarı adım attı, parmakları kapıyı arkasından tutarak tuttu. Soluk sesler duyuyorum ama değişimin parçaları ve parçaları.

“Bu iyi bir zaman değil, Shell,” diye fısıldadı Jackie, “Shell” in konuşmasına izin vermeyi duraklatır ve sonra şunu ekler: “Hayır, daha sonra geri gelmeniz gerekir.

Evet, sana bir sigara alabilirim. Tut."

Jackie kapıyı sonuna kadar kapatıyor ve tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi davranırken - ya da onlardan yoksun - mutfak masasındaki bir paketten sigara içiyor ve dışarıdaki kadına götürüyor.

Uyuşturucu borcu, kendime cevap veriyorum. Neden başkalarıyla tanımadığı,

zorlukla tanıdığı ve her gece ucuz barlara takılan ve şehrin en kötü kesiminde bir karavan parkında yaşayan, uyuşturucudan başka bir şeye elli bin dolar harcayan bir kadın? Onunla tanıştığım gün bir uyuşturucu sorunu olduğunu biliyordum -

barmenin o gecenin arkasındaki barda bir sıra kokain yapıyordu - sanırım ondan başka bir şey bekleyemem. Zaten bu beni ilgilendirmez. İstediği tüm ilaçları yapabilir, istediği kişiyi mahvedebilir ve ben de onun olduğu için daha az

düşünmem. Sadece beni şaşırtıyor, hepsi bu; Bu parayı biraz daha takdir

edeceğini ve hayatını iyileştirmek için onunla bir şeyler yapmasını ummuştum.

Bir leoparın lekelerini ve bunların hepsini değiştiremezsiniz. Çok yazık, çünkü gerçekten çok güzel bir kadın.

“Bunun için üzgünüm” diyor tekrar yanımda oturuyor. “Shellie biraz meraklı; Muhtemelen klasik Mustang'inizi orada gördü ve kimin kullandığını bilmek istedi.

Buraya park etmiş olan garip, hoş arabalar, karavan parkının en büyük haber

konusu haline geldi. Muhtemelen polisler, Carson'ın evine baskın yapmaya

hazırlanıyor. On iki ülkede yaşıyor; Orada bir meth laboratuarı işlettiğini düşünüyorum - peki, benimle ne hakkında konuşmak istersiniz? ”Elini kalçamın üstüne sokarak sırıtarak yaklaşıyor. “Muhtemelen aptalca bir soru, ha?”

Kahverengi gözlerini yarasalar.

“Aslında, buraya geldiğim şey bu değil” dedim.

Biraz şaşırmış, Jackie elini bacağımdan çekiyor ve bana merakla bakıyor.

Başka bir içki alıyorum, cebimden bir sigara alıyorum, dudaklarımın arasına

sokuyorum ve alevi sonlandırıyorum.

Bu muhtemelen kötü bir fikir - bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum - ama iyi fikirlerim veya iyi kararlarım ya da leoparın lekeleri ve benzeri şeyleri bilmiyorum.

“İlgileniyorsanız,” Başlıyorum ve başka bir sürükle alıyorum, “Senin için bir işim var.”

"Ne tür iş?"

“Zor olanı” dedim, ağzımdan duman akıyor. “Ve sana yalan söylemeyeceğim ya

da herhangi bir şeyi şekerlemeyeceğim - tehlikelidir. Ama iyi öder ve bunu yalnız yapmak zorunda kalmazsınız; teselli olacaksa, iyi olacağınızdan eminim ama

diğer insanlara yaptığınız şeyleri mide alabileceğinizden pek emin değilim. ”

Kaşları sertleşir ve başını bir tarafa sokar. “Hmm” diyor. “Bilmiyorum Niklas, beni çok iyi satmıyorsun. Bu tehlikeli, muhtemelen travmatize edici iş hakkında daha fazla cazip gelebilecek bir şey var mı? ”

“Bir milyon dolar” derim ve yanıp söner. “Ve her şey ön tarafta; O yarıdan hiçbiri, yarı boktan sonra. ”

Birasını yere koyar, sersemletirdi, neredeyse masayı tamamen özlüyordu.

“Vay… peki, bu çok para” - doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor - “Yani, bu iyi ve kötü bir şey: iyi, çünkü çok fazla para; Kötü, çünkü bu iş, her ne ise, gerçekten tehlikelidir. Ve hepsini ön vermeye hazır mısın? Bu beni daha da endişelendiriyor.

Öyleyse, endişelenmeyi bırak ve ne olduğunu söyle. ”

Her şeyi açıklamak için bir saat harcıyorum: işin tehlikeleri ve rolünü; kaçınmak için ne kadar çaba sarfettiği önemli değil, göreceği bok; ve yaptığım zamana kadar, bir milyon dolar bile onu yüzde yüz ikna edemez. Hala etraftayız, oh, yetmiş dört.

“Kutsal bok Nik,” diyor, kollarında çapraz odada duran; Son on beş dakikadır ilerliyor. “Biliyordum - her neyse, düşündüm ki - bazı garip şeyler içindeydiniz; Bana verdiğin elli binin, her zaman bir çeşit kan karşılığı olduğunu düşündüm ve nereden aldığını merak ettim. Bilmiyorum, sanırım böyle bir şey asla

beklemedim. ”

“Peki, ne bekliyordun?” Koltukta otururken oturuyorum, sol ayağım sağ dizime oturdu.

“Bilmiyorum” diyor, başını sallayarak, halıda bir hendek açarak. “Sanırım

gerçekten söylemeye çalıştığım şey, bazı kötü şeyler içinde olduğunuzu bildiğim, ancak aslında bunların hepsini duymak, ne yapmamı istediğinizi bilmek, hepsini çok gerçek kılıyor.”

“Evet,” derim ki, “kendimi nasıl bir belaya soktuğumu hayal etsem daha iyi

olurdu.”

"Evet. Muhtemelen."

Pacing'i durdurur ve yüzüme döner.

“Ama ben yaparım.”

“Huh?” Şaşırdım, sadece ona bir an baktım; Kendimi yüzde yetmiş dörtte birine sıfıra döneceği konusunda ikna ettim. "Yani sen-"

“Evet demek,” diye kesiyor. “Ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değil; bu tür bir parayla ”- duraklar, aşağıya bakar, muhtemelen içinde banyo yaptığını ve satın alabileceği tüm ilaçları hayal ettiğini düşünür -“ Kesinlikle yaparım. Böyle bir fırsatı yakalamak için aptal olurdum. Benim gibi biri: otuz iki yaşında, rehabilitasyondan yeni çıkmış, kendime saygı duymuyorum, yetenek bilmiyorum, oyunculuğumu saymak istemiyorsan, ama Hollywood için yeterince iyi

olmadığından, sanırım yeteneksiz olarak sayılır. Başka hangi cehennemde bu kadar paranın yarısını bile alacağım? ”

Kendisi bir noktaya değindi ama onunla açıkça hemfikir olduğum için kendimi

kötü hissediyorum, bu yüzden hiçbir şey demiyorum.

“Oyunculuk” diyorum ki, “kullanışlı olacak, bu kesin. Ve Hollywood’u siktirin - her gün bok-aktörleri imzalarlar, bu nedenle yetenekleriniz hakkındaki düşünceleri geçersizdir. ”En azından umarım, onun iyiliği için - buna girerken, Charlize Theron'u kanalize etse iyi olur.

Hollywood'un geri döndüğü günden beri birinin söylediğini duyması

gerekiyormuş gibi kızardı.

Yine yanımda oturuyor; Nasıl tepki vereceğime emin olamadığı bir şey söylemeye hazır olduğu hissine kapılıyorum; ama benden korkmuyor - Jackie

hiçbir şeyden korkmuyor.

“Bu kıza gerçekten değer veriyorsun gibi geliyor” diyor ve ben bunun geleceğini biliyordum, “hepsini korumak için bunu yapmak”.

“Hayır, sadece onun için endişeleniyorum.”

“Umursamadığın biri için endişelenmezsin.”

"Düşündüğün şey değil."

“Tamam” diyor ve gerçekte ne demek istediğini kolayca tespit edebiliyorum:

Tamam, ama sen bir bok dolusun.

Belki de haklıdır; belki izzy'e benden daha çok önemsiyorum. Fakat buradaki en büyük sorun kardeşimin onun için endişelenmesi gereken, birine göz kulak olması için bir milyon dolar ödeyen olması. Ama o bir aptal. Ve birileri onun

gevşemesini almalı.

Hala Izzy'nin bu aptal planla devam etmesine izin vermeyeceğine ya da

karışmamayı kabul ettiğine inanamıyorum. Kahretsin, ve Düzeninde buna izin

veren diğer herkes. Hepsini boşver.

“Peki, parayı alıp kaçmayacağımı nereden çıkardın?” Jackie soruyor bir sırıtışla.

“Çünkü sana güveniyorum.” Garip olan şu ki, ona güveniyorum.

“Tamam” diyor, konuyu ve sesini değiştirerek, “öyleyse benimle birlikte

gönderdiğiniz bu iki adam kimler? Ve onlara ne kadar güveniyorsunuz? ”

“Senin kadar değil” derim. “Ancak ödemelerinin diğer yarısının buna bağlı

olduğu gerçeğinden dolayı sizi güvende tutacaklar.”

“Birlikte çalıştığınız çocuklar mı?” Kendisini bu konuda daha iyi hissettirmeye çalışıyor.

“Onlarla çalışmıyorum” derim, “ama onlar benim için çalışıyorlar.”

Jackie ile Meksika'ya göndereceğim adamlar kardeşimin Emri'nin bir parçası

değiller ve ne olduğunu bile bilmiyorlar. Onlar sadece uzun zamandır tanıdığım, eski askeriyken ve hayatlarında bazı karışıklıklar görmüş olan adamlar, bu yüzden Meksika'daki rolleri onları gerçekten etkilemeyecek. Onları işe aldığım aynı sebepten dolayı kiraladım Jackie: Siparişimizden kimseyi dahil edemiyorum,

çünkü Victor'a sadık olan biri, onları bana sadık kılmıyor.

Jackie ile üç saat daha geçiriyorum, her detayı gözden geçiriyorum; Izzy'nin fotoğraflarını gösteriyorum ve Jackie'nin bu konuda kendinden emin olmasını

istediğim için, kızlara ait fotoğraflarını ve videolarını, sadece Meksika'da değil, başka her yerde ve kendi başına gelenleri de gösterdim. . Jackie bunu yapmak istemiyor - yüzünün her tarafında - ama para Büyük Müzakereci ve bir milyon, zengin bir adamın geçmesi için yeterince zor, bir römork parkında yaşayan ve 2001 yılını kullanan bir kadın daha az Sürücü kapısında kocaman bir çukur

bulunan Acura.

“Fiziksel olarak iyi olacaksın” dedim. “Köle ticaretinde kaçırılmak ve satılmak için çok yaşlı sayılırsınız ve sizinle birlikte olacak olan eski askeri adamlarım sizi zenginlerden biriyle birlikte olmaya çalışabilecek azgın salaklardan koruyabilir alıcılar. Ama bunun için endişelenmen gerektiğinden şüpheliyim. Genellikle alıcılarla uğraşmazlar; ama hikayeni düz tutmak ve seni söylediğini

kanıtlayabilmek en önemli iş. Rolü oynarsın ve ispat edeceğim. ”

“Ve kim olduğumu doğrulamaya çalışırlarsa hikayemin destekleneceğinden

kesinlikle emin misin?” Diye soruyor.

“Olmaz” derim, “ama ne zaman. Her zaman arka plan kontrolleri yaparlar. Siz sadece rolünüzü oynuyorsunuz ve gerisi için endişelenmiyorsunuz. O kısmı

kontrol altında olmasaydım sizi oraya göndermezdim. ”

“Tamam.” Artık benimle göz temasını koruyamıyor; gözleri başka yerlere saptı.

“Jackie” - Elimi dizine koyuyorum - “Bunu yapabileceğinden emin misin?

Yüzünüzdeki o bakışla oraya giremezsiniz. ”

Sırtını düzeltir ve yeterince kolayca inanılır bir gülümsemeye zorlar.

“Bunu yapabileceğimden eminim” diyor. “Ve istiyorum. Ben her zaman

hayatımdaki şeyleri biraz sarsmak istemişimdir ”- nefesinin altında gülüyor -“ tam olarak böyle bir şey yapmayı düşünmüyordu; Her zaman bir aktris olmayı ve

önemli hissettiğim Hollywood partilerine gitmeyi hayal ediyordum ”- bana

bakıyor; Gergin gülümsemesi daha kendine güvenen bir şey haline geldi - “Ama hiçbir şey düşünülmez, değil mi Nik?”

“Hayır, gerçekten değil.” Ben de biraz gülüyorum.

“Ne olmayı hayal ettiniz,” diye soruyor “Yaşamınız sürdüğü yolu kullanmadan

önce?”

Bedava, kendime düşünüyorum. Olmakta özgür… tıpkı senin gibi, Jackie Young.

Onun sorusuna asla cevap vermedim.

Ayrılmadan önce onu beceririm ve doğruca bir odada oturduğum bara, onunla

tanıştığım aynı bara giderim. Ve uyumam - aklımda çok fazla bok var - ama

geceleri gündüze kadar tavana bakıyorum ve yardım edemiyorum, ama Izzy'nin

çoktan ölüp ölmediğini merak ediyorum ve bunların hiçbiri artık önemli değil.

PART7

Kırmızı Lotus

Saatler. Beş saat yirmi bir dakika. Havayolu çalışanları aralarında beş saatten fazla aynı sandalyede oturan garip, müstakil kadın hakkında konuşuyorlar. O

kafasından başka hiçbir şeyi hareket ettirmiyor; gözleri yürüdükçe insanları takip eder, yanlarına çekilen valizler, ellerinde tutan çantalar, omuzlara asılan çantalar.

Havayolu üniforması giymiş bir adam ona yaklaşıyor; Bilet tezgahının

arkasındaki diğer çalışanlar uzaktan.

“Hanımefendi” diye başladı, sesinde huzursuzluk, “Hangi uçuşu bekliyorsun?”

Kadın gözlerini kaldırıyor; boynunun yanında duran küçük kılların, gözlerini kırpıkça boşaldığında ona baktığını görüyor. Kafasını eğip onu inceliyor, sanki ilginç çeşitlerden biriymiş gibi çalışıyor.

Bir an sonra cevap yok: “Madam?” Çalışan geriye doğru küçük bir adım atıyor ve aralarında daha fazla mesafe olması gerekiyor.

Ve sonra… o gülümsüyor.

Adam garip bir kadının kafasını karıştırdı.

“Meksika'dan dönen bir uçuş bekliyorum” diye cevaplıyor nazikçe.

Adam başını salladı. “Hangisini biliyor musun? Sana yardım edebilirim; uzun zamandır bekliyor gibisin. ”

Başka bir gülümseme, göze çarpmayan, ağzından daha göze çarpmayan;

Hareketleri hala çok az, ama adam için öncekinden daha az tehdit oluşturuyor gibi görünüyor.

“Erken geldim” diyor. “Kaçırmak istemedim, bu yüzden erken geldim.”

Adam tekrar başını salladı; Çoğu insan gibi, içgüdüsel olarak bu kadın hakkında bir şeylerin kapalı olduğunu biliyor, ama aynı zamanda çoğu insan gibi, onu

görmezden geliyor. Çünkü o kibar davranıyor. Çünkü o güzel. Ve küçük. Ve görünüşte zararsız. Çünkü o bir kadın.

Sonunda karşılığında gülümser. “Beklemenizi daha konforlu hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı? Birşeyler içmek istermisin? Bir kahve belki?

'Kafeye doğru geniş bir yürüyüş yolundan aşağı bakıyor.

“Hayır, ama teşekkür ederim.” Zarif ellerini kucağına koyuyor.

“Tamam, peki, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.” Bilet gişesine doğru başını salladı. “Sadece orada olacağım; en azından vardiyam birkaç saat içinde bitinceye kadar. ”

“Teşekkür ederim” diyor kadın.

Adam uzaklaşmaya başlar, ama kadın onu durdurur.

"Bayım."

Arkanı döner.

“Birlikte… bir kahve içmek ister misiniz?”

Duruşu değişiyor. Cep telefonunu sarkıklarının cebinden alıyor ve zamanı kontrol ediyor.

“Sanırım aramı erken alabilirim” diyor ve telefonu tekrar cebine koyuyor.

“Onlara ne olduğunu söyleyeyim ve sana eşlik edeyim.” Gülümsüyor.

Kadın da gülümsüyor ve ardından adamın kafasını, onları izleyen aynı üç kadının uzaktan beklediği bilet tezgahına geri izliyor. Birkaç saniye sonra, onlara erken ara verilerini bildirdikten sonra - ve hiç şüphesiz onlara tek borsada kepçe sağlar -

kadına tekrar yaklaşır, ellerini sadece yanlarında ve sadece karşılaşmayı

profesyonel tutmak için kendine tutar.

“Gidelim mi?” Diyor.

Kadın onunla duruyor; onun tek sahibi, bir erkeğin orada ne sakladığını merak etmesine yetecek kadar alana sahip olan, sahte, küçük ve suni deriden yapılmış, parlak sarıydı.

Kafeye yan yana yürüyorlar.

PART 8

Izabel

Bu gece büyük gece; Cesara ile haftalarca antrenman yaptıktan sonra - ya da antrenman yapmak gibi davranarak, çünkü bu şeyleri ondan daha iyi biliyorum -

ilk müzayede partime katılıyorum. Teknik olarak bu benim ilk değil, ama ilk defa bir antrenöre katılacağım, her şeyden çok nefret ettiğim boktan parçalardan biri olarak. Ama en iyilerinden öğrendim - ve Cesara en iyisi olmaktan çok uzak - ve bu rolü etkili bir şekilde, inandırıcı bir şekilde, bana öğreten kişiden daha iyi oynamanın yolu nedir? Bu yüzden, uzun zamandır hayatımı cehenneme çeviren

Javier'in kız kardeşi Izel'i seçtim.

Buradaki kızlar, olması gerektiği gibi benden korkuyor; Bazılarına örnekler vermek zorunda kaldım ve seçtiğim cezalar çok acımasızdı, itiraf ediyorum -

çünkü mecburumun üstünü örtmekten kaçınmak zorunda kalıyorlardı - ama onları öldürmekten daha iyiydi. Ve bunu asla yapmayacağım; Masum bir hayatla o

kadar ileri gitmeden önce kendimi öldürürdüm. Ayrıca, planımın bir parçası da ne zaman çıkışımı yapsam onları buradan çıkarmak.

“İyi görünüyorsun,” Cesara bana, gözlerini açlıkla süpürüp baktığını söyledi. “Ve çok… rahat görünüyorsunuz. İlk seferinde en azından biraz gergin olacağını

düşünmüştüm. ”

Başka bir yüzüğü parmağımın üzerine kaydırdım ve sonra bileğimin etrafına altın bir bilezik. Kolyeye gittiğimde, aynanın yansıması arkamda Cesara'yı görüyorum; Çıplak göğüslerinin sırtımdan bastırdığını, minik nefesini kulağımın kabuğu

boyunca hareket ettiğini, parmaklarımın boynumda olduğunu, kolyenin üzerindeki tokayı benim için kapattığını hissediyorum. “Senin biraz gergin olacağını

ummuştum” diyor ve bir ürperti omurgamda ilerleyerek gözlerimin arkasına

saldırıyor.

“Olmamı istediğin şey bu mu, Cesara?” Baştan çıkarıcı fısıldadım, gözlerim

karıştı.

Dilinin sıcaklığı, ağzı benimkileri bulana kadar kulağımın yanağımın üzerinden geçer. Beni öpüyor, bir elim yüzümün kenarına, kabaca ona doğru, diğer elim kalçam, baldırımdan aşağı kayar, sonra da dizimin üzerine, ipek elbisemin

durduğu yerde.

“Kendin olmanı istiyorum” diyor ve boynumu öper. “Vahşin, kendini seni isteyen insanların önünde taşıma şeklin, onları inkar etme ve onları küçümseme; bana kimsenin yapamadığı şeyleri yapıyor. ”

Parmaklarını içimde hissettiğimde, ellerimi kâğıtlara dayandırıyorum; diğer elini sırtımın küçüğüne doğru bastırdı ve yavaşça ileri doğru itti, böylece önündeki makyaj makinesini büktüm. İpekin serinliği alt tarafımın üzerinde kayıyor ve sırtımın ortasında bir havuzda olduğunu ve altımda çıplak kaldığını hissediyorum; ılık elleri altımı okşadı, ardından dudaklarını her yerinden öpüyor, her yerinden zaman alıyordu.

“Kendim olmamı istediğinden emin misin, Cesara?” Diye soruyorum nefesimi

dokunuşuyla değiştiriyor. “Seninle bile mi? Seni düşündüm ”- tekrar soludum -“

Seni… kontrolden hoşlandığını düşündüm. ”

“Yaparım” diyor arkamdan çömelirken. “Sadece benimle hiç zayıflık göstermeni istiyorum, Lydia. Bu anlaşıldı mı? ”

“Sadece seninle…” Diyorum ve gözlerimi kapattığımda dilleri beni suçluluk dolu coşkuya sürüklüyor.

Dokuz saatten hemen sonra ve misafirler - bazıları, söylentiler var, sektördeki en büyük alıcılar - gelmeye başlıyor. Burası, Cesara’nın konağından ve kaçtığı bileşenden elli mil uzakta bulunan bir kale. Gittiğim her konakta olduğu gibi, gerekçesiyle koruyan yüz silahlı adam ve her yöne en az beş mil yol var. Hiç kimse davetsiz ve uygun bir şekilde tanımlanmadan böyle bir yere, hatta yakınına bile giremez. Ve deneyen herkes görünüşte vurulur. Soru sorulmadı.

Masumiyetini kanıtlama şansı yok.

Cesara ve ben arka duvarın tepesine oturmuş, uzun, ağır, siyah kadife perdelerin çektiği perdelerin açıldığı tiyatroya giriyoruz. Sıralar halinde sıraya dizilmiş

tiyatro koltukları yerine, altlarına itilmiş dört eşleşen sandalye ile yaklaşık yüz yuvarlak masa vardır; yer kartları, salonlarda fısıldayan herkesin 'büyük alıcıları'

için ayrılan sahneye en yakın masalara yerleştirilir. Kuşkusuz, büyük alıcılar benim de en çok ilgilendiğim alıcılar. Eğer Vonnegut bu gece burada olsaydı, onların arasında olmalıydı.

Gerginim; Kendimi daha iyi hissetmek için kendime yalan söyleyemem - eğer

Vonnegut buradaysa, onu çözmeden önce kim olduğumu bilebilir.

“Gel,” Cesara'nın söylediğini duyuyorum ve beni tiyatrodan izlemekten ve bir yandan çıkmaktan çıkarmam için işaret ediyor.

Henüz satacak kadar eğitilmemiş iki köle kız, gittiğimiz her yerde arkamızda dolaşıyor. Kızıl saçlı Sabine bana ait. Ona ayak uydurduğundan ve beni kötü göstermek için hiçbir şey yapmadığından emin olmak için ona göz atıyorum.

“Özel biriyle tanışmanı istiyorum,” diyor Cesara bana daha küçük bir odaya

girerken.

Kalçam neredeyse dizlerimin içine düşüyor, uzun boylu Meksika'nın koyu takım elbise ve süslü ipek kravatında durduğunu görüyorum ve bir an için cehennem

gibi umuyorum ki benden nefessiz kalmam gerektiğini fark ettim - benzerlik

korkutucu.

“Lydia,” Cesara, beni dirseğe götürerek, “bu, Joaquin Ruiz.” Dedi. Bu adamın huzurunda gülümsemeler ve kıçından öpüşen beden dili ile gurur duyuyor ve ben de onu zinde ve eğlenceli buluyorum. “Açık artırmaların hepsini düzenliyor.”

Ağabeyi Javier'e çok benzeyen adama adım atarım, neredeyse bir süredir konuşamam.

Sonunda, elimi ona geleneksel bir jest olarak tutuyorum, böylece ya sallayabilir ya da onu öpebilir - eğer sallarsam, benden etkilenmemiş demektir.

Joaquin elimi onun içine sokuyor ve sıcak dudaklarını eklemlerimin üzerine

koymaya yetecek kadar kıvrılıyor; sütlü kahverengi gözleri asla benimkinden ayrılmaz ve kendimi onlarla yüzerken, kardeşini ve onunla yaşadığım garip hayatı düşünerek bulurum.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Ruiz,” derim ki kesinlikle profesyonel bir sesle. Javier’in ailesinin geri kalanında olduğu gibi, buradan ayrılmadan önce Joaquin’i de öldürmek niyetindeyim. Ama onu öldürmesi için onu yalnız

tutmalıyım - Naeva'yı bulmak gibi, şu anda düşünemiyorum.

“Bana Joaquin de” diyor; bir sırıtış, ağzının bir köşesini zar zor gerer.

Bana olan ilgisini fark eden Cesara daha da yaklaşıyor - kıskançlığının üzerimde ya da Joaquin olup olmadığını söyleyemem ve o da Joaquin'e bir bardak

şampanya verdi.

Cesara, “Lydia şimdi üç haftadır benimle birlikte” dedi. “Şimdiye dek sahip olduğum herkesi aştı.”

“Öyleyse belki bu, diğerlerinden daha uzun süre dayanır mı?” Joaquin, karanlık bir şekilde komik bir şekilde anlatıyor ve sonra camı dudaklarına getiriyor.

Cesara gülümser ve sonra parmaklarını dirseğimin etrafına dolaştırır. “Ah, evet,”

dedi, “Bunu sevdim. Çok."

Joaquin, yorumunun arkasındaki gizli anlamı kolayca yakalar.

Odaya arkamdan başka bir adam girdiğinde dikkatleri değişiyor. Joaquin elini kaldırıyor ve adamını sallıyor, yıllardır birbirlerini tanıyormuş gibi büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor - şimdi Joaquin eşek öpüşen beden dili olan biri.

“Robert” diyor Joaquin, “Cesara ve Lydia ile tanış; Lydia, Cesara, Robert

Randolph'la tanışıyor. ”Robert'ın yanında durup, bize bakacak, şampanya sınıfını elinde tuttu. “Bu gece müzayede için on kız çocuğunun eğiticileri.”

Robert isimli adam Cesara’nın elini öper ve gönülsüzlükle benimkini sallar.

“Bir zevk, Bay Randolph,” Cesara selamlıyor.

Benimle konuşmayı umursamadığını bilerek saygılı bir şekilde başımı salladım.

“Kartın ne renk?” Diye soruyor.

“Biz kırmızıyız,” diye cevaplıyor Cesara.

Kırmızı kartlar, eğitmenleri kızlarıyla birlikte tanımlar.

Robert başını salladı. “Bu gece kırmızıya daha fazla dikkat edeceğim” diyor ve Cesara’nın elini tekrar öper.

Muhtemelen büyük alıcılardan biri olan bu adam, şüphesiz, bu gece ona satılacak kadar talihsiz bir kızın, eğitim sırasında ölmesini dileyeceği acımasız ve kalpsiz bir

piçtir. Onun gözlerinde görebiliyorum, sert çizgili kırk bir yüzü, herhangi bir şekilde gülümseyemeyen bir yüzü: tecavüzcü, katil ve hatalara ya da kusurlara tolerans göstermeyen. Bu yüzden elimi öpmedi - boğazıma yarayan yara iziyle onun için çöpten daha az değerim. El sıkışma, sadece oldukça güzel olan Cesara için, sadece saygısızlık oldu. Ve kusursuz.

Fakat bu “Robert Randolph” her zaman belirsiz olan Vonnegut mu?

Hayır, sanmıyorum; Bu adamı daha önce hiç görmedim ve gözlerinde kim

olduğumu bilmediğini gösteren hiçbir şey yok.

Otuz dakikadan az bir sürede, yer doludur; Tiyatrodaki her masa ve sandalye doldu. Bazı alıcılar mülklerini getirdiler, genç kadınlar ve erkekler, ayaklarının dibinde oturuyordu; bu tür şeyleri görmek beni kandırıyor; Keşke gardiyanlardan birinden bir silah alıp mermilere burayı sıktım. Sabine'ye göz atıyorum, mülküm, itaatkâr bir şekilde ayaklarımın altında oturuyorum, başı alçaldı, geri döndü, elleri kucağında katlandı, bacakları dibine çöktü. Üzgünüm Sabine, buradasın. Bunu hayatının geri kalanı olmaktan korumak için elimden geleni yapacağım. Eğilir ve İzel’in hayaleti içimde yaşıyormuş gibi, elim dışarı çıkar ve onu saçlarının arkasından tutup kafasını boynuna geçirip bana bakmaya zorlar. “Sırtını dik tut, yoksa sürekli olarak bükerim” diye küçülen yüzüne dokunuyorum.

Cesara'nın izlediğini biliyorum - asıl mesele buydu.

Joaquin Ruiz sahneye çıkar ve etrafımdaki düzinelerce konuşma anında kesilir.

Joaquin takım elbisesinin ceketine takılan küçük bir mikrofona konuşurken, elleri serbest, hareket ediyor, sesi kulağımdan kayboluyor, kendim tarafından

değiştiriliyor: Bunlardan biri tanıdık gelmiyor önümdeki sahneye en yakın

masalarda oturan alıcılar. Onlardan biri değil! Joaquin, yeni ve iade alıcılar için kuralları ve teklif prosedürlerini ayrıntılandırarak devam ediyor; izleyicilerle

“dokunmama” ve “ürünle konuşma” nın önemini ve kulağımı kasten kapattığım

diğer tüm şeylerin önemini tartışıyor - duyuyorum ama ben de hepsini

engelliyorum. Ayrıca, hayatımda çok sık duyduğum bir şey, beynime kanserli bir lezyon gibi damgalı.

Vonnegut'un büyük alıcılardan biri olduğum konusunda yanlış olduğuma karar

verirken, dikkatimi odadaki diğer daha az dikkat çeken adamlara yöneltirim.

“Ne yapıyorsun?” Cesara yanımda fısıldıyor.

Soruşturmamdan kurtuldum ve kafamı yönüne çevirdim, zaten neyi kastettiğini

bilerek: Dikkat etmiyordum.

“Birisini tanıdığımı sanıyordum,” zahmetsizce cevap veriyorum ve ona daha fazla eğildim, beni yakalarken baktığım yöne dikkatlice baktım ve fısıldadım, “Bu

adam, Bay Randolph'un sağındaki ikinci masa, Emin olamıyorum, ama sanırım

onu daha önce bir yerde gördüm. ”

Cesara, bir hevesle kalabalığın arasından seçtiğim söz konusu adama merakla

bakıyor, sonra bana şaşkınlıkla gülümsüyor. “Ciddi olamazsın Lydia - kim

olduğunu bilmiyor musun?”

Adama tekrar baktım, gerçekten hiçbir fikri yok, ama Cesara'ya salak gibi

görünmek üzereyim gibi bir his var.

Yakına yaslanmış, omuzu benimkine dokunuyor. “Bu Andreas Cervantes; Muhtemelen filmlerinden birini ya da ikisini gördünüz; ABD’deki en iyi

yönetmenlerden biri. ”

Filmlerimi, televizyonları izlemiyorum ya da ünlü insanlarla ilgili hiçbir şeye fazla dikkat etmiyorum, işimle doğrudan ilgili olmadığı sürece - vay, yirmili yaşlarımda seksen yaşında bir kadınım. Salladım, beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını görünce şaşırdım ve sadece oynadım.

“Filmleri kimin yaptığını hiç umursamadım” derim. “Onlar içinde değiller, neden ben yapmalıyım?” Omuz silkti.

Cesara gülümsüyor ve elinin kalçamı okşarken hissettiğini hissediyorum.

İhale başladığında, alıcılara odaklanmaya devam etmek için sahnede ortaya

çıkan kızların dikkatini dağıtıyorum. Ve bir saat sonra, hala Vonnegut

olabileceğini düşündüğüm bir kişiyi görmüyorsam, hüsrana uğradım. Bunun

kolay olmayacağını biliyordum ve dünyada onu ilk müzayededede belirleme şansım olmadığını biliyordum, ama bu sabırsız olmamı engellemiyor.

Kendime küfür ederken, Joaquin’in ihale savaşlarından birinde güldüğünü

duyduğumda dikkatim dağılıyor.

Bakıyorum ve tiyatrodaki her kafa, özellikle bir kadına bakıyor: uzun sarı saçlı, gösterişli gümüş renkli elbise - tek görebildiğim onun geri döndüğü. Ve oda ayakta duran tek kişi o, ki garip çünkü teklifte kimse durmuyor; istedikleri bir şeyi gördüklerinde renkli küreklerini sessizce yükseltirler.

Kadın, "Kimin umrumda değil" diyor. Kadın, onun önünde bir masadaki bir adama içtenlikle şöyle diyor: “onbir numarayı istiyorum.”

Robert Randolph, diğerleri gibi, kadına da inançsızlık ve şaşkınlıkla bakıyor. Bu çılgın kadın kim olduğunu sanıyor? Tiyatrodaki her yüzdeki soru bu. Benimki dahil

Joaquin artık gülmüyor. Sahnenin kenarına yaklaşırken, elleri güçlü bir şekilde önünde birbirine çarptı ve kadına eleştirel bir gözle baktı. “Hanımefendi” diye başlar, “… istediğini elde etmenin en iyi yolu” - bir elini açar, avuç içinde, jestle -

“teklif vermektir. Sessizce. Sakıncası yoksa. ”

“Evet, bunu anlıyorum” diyor “ama bu adam beni aşmaya kararlı ve buna sahip

olmayacağım.”

Düşük bir kahkaha dalgası odanın içinde dolaşıyor.

Joaquin düz bir yüz tutmaya çalışıyor, ama yorumunda diğer herkesle aynı mizahı buluyor.

“Mesele bu mu, Bayan…?”

Kadın çarpıcı biçimde soluyor; elini incelikle göğsüne uçuyor. “Ben kimim?” Diye soruyor, o yüzden çok kızgınım ki kendim için kendimi kırılmış hissediyorum.

“Ben kimim?” - tekrar nefes aldı, sarışın kafasını salladı - “İlk önce diğer masaların arkasına oturdum; İkincisi, üzerinde adım yazılı bir yer kartı bile yok; ve şimdi bana kim olduğumu soruyorsun - babam burada nasıl davranıldığımı bıkmış

olacak! ”

Bu kadının patlaması, gerçekten de en kötü insanlarla dolu bir odada, sandalyemde donmuş olduğum için çok şaşkınım. Ama sanırım ondan ne kadar

hoşlandığımdan daha çok şaşırdım.

Ah. Benim. Tanrı. Bu Nora mı? Birden başım sıcak hissediyor, tansiyonum çok yükseliyor. Onu öldüreceğim… Yemin ederim…

Robert Randolph sandalyesinden çıkar ve ayağa kalkar. Elini kadına açar, başını yana yatırır ve “Hanımefendi, kızı o kadar çok istiyorsan, bir beyefendi olacağım ve ona sahip olmana izin vereceğim” der.

Beyefendi, kıçım seni gerizekalı.

Kadının kafası etrafa oturur - Nora değil. Çok rahatladım, ancak bu kadının drama beni geri çekmeden önce tadını çıkarmak için sadece bir saniye ayırın.

Herkesin delirdiğini düşündüğü gerçeğinden habersiz, kalabalığa bakıyor, sonra Robert Randolph'a geri döner.

“Hepsini satın alacağım” diyor ve güvenle çenesini, odadaki en önemli kişi sanki yuvarlıyor ve sonra elindeki kürekle ihale ederek hazır ve beklemede oturuyor.

Cesara yanımda fısıldadı, "Böyle bir şey hiç görmedim".

“Ben de” diye fısıldadım. "O çılgın. Gerçekten her kızı almayı bekliyor mu? ”

Cesara, “Şimdiye kadar çıkardı,” diyor.

Cesara'ya bakıp garip kadına dönüyorum ve teklif sürecine ne kadar dikkat

etmediğimin farkındayım. Şimdiye kadar her kızı aldı mı? Vay. Tabii ki, bunu zaten biliyormuş gibi yapıyordum, yoksa Cesara sürekli olarak ne halt ettiğimi merak edecek.

Yanındaki masada oturan bir kadın “Babası yüklü olmalı” diyor, “hepsini

karşılayabilmek için”.

“Yüklenenler bizim sevdiğimiz şeydir” diyor Cesara. “Şımarık bir küçük kaltak olabilir, ama babamın parası varsa, istediği kadar çok sinir krizi geçirebilir.”

Kadın onaylayarak onaylıyor. “Mmm-hmm” diyor. “Fakat diğer alıcıları

mahvedebilir.”

Cesara, “Onlar büyük erkekler ve kızlar” diyor. “Bunlardan herhangi birinin üstesinden gelebilecek en iyi yol ona teklif vermek. Kaybettiği zaman yüzündeki ifadeyi görmeyi dört gözle bekliyorum. ”

Diğer kadın “Bu muhtemelen yakında olacak” diyor. “Tüm parasını açılış kızlarına harcayacak ve

özel olanlar ortaya çıktığında hiçbir şey kalmayacak. Açacaklara hiç bu kadar ilgi duyan birini görmedim. ”

“Ben de, ama kimin umurunda?” Cesara diyor. “Babam öğrendiğinde, onu artık

onun yerine göndermeyecek.”

“Onun kim olduğunu biliyor musun?” Diye soruyor kadın

her yerinden öpüşürken dudaklarını her yerinden ayırır.

“Kendim olmamı istediğinden emin misin, Cesara?” Diye soruyorum nefesimi dokunuşuyla değiştiriyor. “Seninle bile mi? Seni düşündüm ”- tekrar soludum -“

Seni… kontrolden hoşlandığını düşündüm. ”

“Yaparım” diyor arkamdan çömelirken. “Sadece benimle hiç zayıflık göstermeni istiyorum, Lydia. Bu anlaşıldı mı? ”

“Sadece seninle…” Diyorum ve gözlerimi kapattığımda dilleri beni suçluluk dolu coşkuya sürüklüyor.

Dokuz saatten hemen sonra ve misafirler - bazıları, söylentiler var, sektördeki en büyük alıcılar - gelmeye başlıyor. Burası, Cesara’nın konağından ve kaçtığı bileşenden elli mil uzakta bulunan bir kale. Gittiğim her konakta olduğu gibi, gerekçesiyle koruyan yüz silahlı adam ve her yöne en az beş mil yol var. Hiç kimse davetsiz ve uygun bir şekilde tanımlanmadan böyle bir yere, hatta yakınına bile giremez. Ve deneyen herkes görünüşte vurulur. Soru sorulmadı.

Masumiyetini kanıtlama şansı yok.

Cesara ve ben arka duvarın tepesine oturmuş, uzun, ağır, siyah kadife perdelerin çektiği perdelerin açıldığı tiyatroya giriyoruz. Sıralar halinde sıraya dizilmiş

tiyatro koltukları yerine, altlarına itilmiş dört eşleşen sandalye ile yaklaşık yüz yuvarlak masa vardır; yer kartları, salonlarda fısıldayan herkesin 'büyük alıcıları'

için ayrılan sahneye en yakın masalara yerleştirilir. Kuşkusuz, büyük alıcılar benim de en çok ilgilendiğim alıcılar. Eğer Vonnegut bu gece burada olsaydı, onların arasında olmalıydı.

Gerginim; Kendimi daha iyi hissetmek için kendime yalan söyleyemem - eğer

Vonnegut buradaysa, onu çözmeden önce kim olduğumu bilebilir.

“Gel,” Cesara'nın söylediğini duyuyorum ve beni tiyatrodan izlemekten ve bir yandan çıkmaktan çıkarmam için işaret ediyor.

Henüz satacak kadar eğitilmemiş iki köle kız, gittiğimiz her yerde arkamızda dolaşıyor. Kızıl saçlı Sabine bana ait. Ona ayak uydurduğundan ve beni kötü göstermek için hiçbir şey yapmadığından emin olmak için ona göz atıyorum.

“Özel biriyle tanışmanı istiyorum,” diyor Cesara bana daha küçük bir odaya

girerken.

Kalçam neredeyse dizlerimin içine düşüyor, uzun boylu Meksika'nın koyu takım elbise ve süslü ipek kravatında durduğunu görüyorum ve bir an için cehennem

gibi umuyorum ki benden nefessiz kalmam gerektiğini fark ettim - benzerlik

korkutucu.

“Lydia,” Cesara, beni dirseğe götürerek, “bu, Joaquin Ruiz.” Dedi. Bu adamın huzurunda gülümsemeler ve kıçından öpüşen beden dili ile gurur duyuyor ve ben de onu zinde ve eğlenceli buluyorum. “Açık artırmaların hepsini düzenliyor.”

Ağabeyi Javier'e çok benzeyen adama adım atarım, neredeyse bir süredir

konuşamam.

Sonunda, elimi ona geleneksel bir jest olarak tutuyorum, böylece ya sallayabilir ya da onu öpebilir - eğer sallarsam, benden etkilenmemiş demektir.

Joaquin elimi onun içine sokuyor ve sıcak dudaklarını eklemlerimin üzerine

koymaya yetecek kadar kıvrılıyor; sütlü kahverengi gözleri asla benimkinden

ayrılmaz ve kendimi onlarla yüzerken, kardeşini ve onunla yaşadığım garip hayatı düşünerek bulurum.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Ruiz,” derim ki kesinlikle profesyonel bir sesle. Javier’in ailesinin geri kalanında olduğu gibi, buradan ayrılmadan önce Joaquin’i de öldürmek niyetindeyim. Ama onu öldürmesi için onu yalnız

tutmalıyım - Naeva'yı bulmak gibi, şu anda düşünemiyorum.

“Bana Joaquin de” diyor; bir sırıtış, ağzının bir köşesini zar zor gerer.

Bana olan ilgisini fark eden Cesara daha da yaklaşıyor - kıskançlığının üzerimde ya da Joaquin olup olmadığını söyleyemem ve o da Joaquin'e bir bardak

şampanya verdi.

Cesara, “Lydia şimdi üç haftadır benimle birlikte” dedi. “Şimdiye dek sahip olduğum herkesi aştı.”

“Öyleyse belki bu, diğerlerinden daha uzun süre dayanır mı?” Joaquin, karanlık bir şekilde komik bir şekilde anlatıyor ve sonra camı dudaklarına getiriyor.

Cesara gülümser ve sonra parmaklarını dirseğimin etrafına dolaştırır. “Ah, evet,”

dedi, “Bunu sevdim. Çok."

Joaquin, yorumunun arkasındaki gizli anlamı kolayca yakalar.

Odaya arkamdan başka bir adam girdiğinde dikkatleri değişiyor. Joaquin elini kaldırıyor ve adamını sallıyor, yıllardır birbirlerini tanıyormuş gibi büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor - şimdi Joaquin eşek öpüşen beden dili olan biri.

“Robert” diyor Joaquin, “Cesara ve Lydia ile tanış; Lydia, Cesara, Robert

Randolph'la tanışıyor. ”Robert'ın yanında durup, bize bakacak, şampanya sınıfını elinde tuttu. “Bu gece müzayede için on kız çocuğunun eğiticileri.”

Robert isimli adam Cesara’nın elini öper ve gönülsüzlükle benimkini sallar.

“Bir zevk, Bay Randolph,” Cesara selamlıyor.

Benimle konuşmayı umursamadığını bilerek saygılı bir şekilde başımı salladım.

“Kartın ne renk?” Diye soruyor.

“Biz kırmızıyız,” diye cevaplıyor Cesara.

Kırmızı kartlar eğitmenleri kızlarıyla birlikte tanımlar.

Robert başını salladı. “Bu gece kırmızıya daha fazla dikkat edeceğim” diyor ve Cesara’nın elini tekrar öper.

Muhtemelen büyük alıcılardan biri olan bu adam, şüphesiz, bu gece ona satılacak kadar talihsiz bir kızın, eğitim sırasında ölmesini dileyeceği acımasız ve kalpsiz bir piçtir. Onun gözlerinde görebiliyorum, sert çizgili kırk bir yüzü, herhangi bir şekilde gülümseyemeyen bir yüzü: tecavüzcü, katil ve hatalara ya da kusurlara tolerans göstermeyen. Bu yüzden elimi öpmedi - boğazıma yarayan yara iziyle onun için çöpten daha az değerim. El sıkışma, sadece oldukça güzel olan Cesara için, sadece saygısızlık oldu. Ve kusursuz.

Fakat bu “Robert Randolph” her zaman belirsiz olan Vonnegut mu?

Hayır, sanmıyorum; Bu adamı daha önce hiç görmedim ve gözlerinde kim olduğumu bilmediğini gösteren hiçbir şey yok.

Otuz dakikadan az bir sürede, yer doludur; Tiyatrodaki her masa ve sandalye doldu. Bazı alıcılar mülklerini getirdiler, genç kadınlar ve erkekler, ayaklarının altında yerde oturuyorlardı; Keşke gardiyanlardan birinden bir silah alıp

mermilere burayı sıktım. Sabine'ye göz atıyorum, mülküm, itaatkâr bir şekilde ayaklarımın altında oturuyorum, başı alçaldı, geri döndü, elleri kucağında

katlandı, bacakları dibine çöktü. Üzgünüm Sabine, buradasın. Bunu hayatının geri kalanı olmaktan korumak için elimden geleni yapacağım. Eğilir ve İzel'in hayaleti içimde yaşıyormuş gibi, elim dışarı çıkar ve onu saçlarının arkasından tutup kafasını boynuna geçirip bana bakmaya zorlar. "Sırtını dik tut, yoksa sürekli olarak bükerim" diye küçülen yüzüne dokunuyorum.

Cesara'nın izlediğini biliyorum - asıl mesele buydu.

Joaquin Ruiz sahneye çıkar ve etrafımdaki düzinelerce konuşma anında kesilir.

Joaquin takım elbisesinin ceketine takılan küçük bir mikrofona konuşurken, elleri serbest, hareket ediyor, sesi kulağımdan kayboluyor, kendim tarafından

değiştiriliyor: Bunlardan biri tanıdık gelmiyor önümdeki sahneye en yakın

masalarda oturan alıcılar. Onlardan biri değil! Joaquin, yeni ve iade alıcılar için kuralları ve teklif prosedürlerini ayrıntılandırarak devam ediyor; izleyicilerle

"dokunmama" ve "ürünle konuşma" nın önemini ve kulağımı kasten kapattığım

diğer tüm şeylerin önemini tartışıyor - duyuyorum ama ben de hepsini

engelliyorum. Ayrıca, hayatımda çok sık duyduğum bir şey, beynime kanserli bir lezyon gibi damgalı.

Vonnegut'un büyük alıcılardan biri olduğum konusunda yanlış olduğuma karar

verirken, dikkatimi odadaki diğer daha az dikkat çeken adamlara yöneltirim.

"Ne yapıyorsun?" Cesara yanımda fısıldıyor.

Soruşturmamdan ayrılıyorum ve kafamı yönüne çeviriyorum, zaten neyi

kastettiğini biliyor: Dikkat etmiyordum.

"Birisini tanıdığımı sanıyordum," zahmetsizce cevap veriyorum ve ona daha fazla eğildim, beni yakalarken baktığım yöne dikkatlice baktım ve fısıldadım, "Bu

adam, Bay Randolph'un sağındaki ikinci masa, Emin olamıyorum, ama sanırım

onu daha önce bir yerde gördüm. "

Cesara, bir hevesle kalabalığın arasından seçtiğim söz konusu adama merakla

bakıyor, sonra bana şaşkınlıkla gülümsüyor. "Ciddi olamazsın Lydia - kim

olduğunu bilmiyor musun?"

Adama tekrar baktım, gerçekten hiçbir fikri yok, ama Cesara'ya salak gibi

görünmek üzereyim gibi bir his var.

Yakına yaslanmış, omuzu benimkine dokunuyor. "Bu Andreas Cervantes;

Muhtemelen filmlerinden birini ya da ikisini gördünüz; ABD'deki en iyi

yönetmenlerden biri. "

Filmlerimi, televizyonları izlemiyorum ya da ünlü insanlarla ilgili hiçbir şeye fazla dikkat etmiyorum, işimle doğrudan ilgili olmadığı sürece - vay, yirmili yaşlarımda seksen yaşında bir kadınım. Salladım, beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını görünce şaşırdım ve sadece oynadım.

"Filmleri kimin yaptığını hiç umursamadım" derim. "Onlar içinde değiller, neden ben yapmalıyım?" Omuz silkti.

Cesara gülümsüyor ve elinin kalçamı okşarken hissettiğini hissediyorum.

İhale başladığında, alıcılara odaklanmaya devam etmek için sahnede ortaya

çıkan kızların dikkatini dağıtıyorum. Ve bir saat sonra, hala Vonnegut

olabileceğini düşündüğüm bir kişiyi görmüyorsam, hüsrana uğradım. Bunun

kolay olmayacağını biliyordum ve dünyada onu ilk müzayededе belirleme şansım olmadığını biliyordum, ama bu sabırsız olmamı engellemiyor.

Kendime küfür ederken, Joaquin'in ihale savaşlarından birinde güldüğünü

duyduğumda dikkatim dağılıyor.

Bakıyorum ve tiyatrodaki her kafa, özellikle bir kadına bakıyor: uzun sarı saçlı, gösterişli gümüş renkli elbise - tek görebildiğim onun geri döndüğü. Ve oda ayakta duran tek kişi o, ki garip çünkü teklifte kimse durmuyor; istedikleri bir şeyi gördüklerinde renkli küreklerini sessizce yükseltirler.

Kadın, "Kimin umrumda değil" diyor. Kadın, onun önünde bir masadaki bir adama içtenlikle şöyle diyor: "onbir numarayı istiyorum."

Robert Randolph, diğerleri gibi, kadına da inançsızlık ve şaşkınlıkla bakıyor. Bu çılgın kadın kim olduğunu sanıyor? Tiyatrodaki her yüzdeki soru bu. Benimki dahil

Joaquin artık gülmüyor. Sahnenin kenarına yaklaşırken, elleri güçlü bir şekilde önünde birbirine çarptı ve kadına eleştirel bir gözle baktı. "Hanımefendi" diye başlar, "... istediğini elde etmenin en iyi yolu" - bir elini açar, avuç içinde, jestle -

"teklif vermektir. Sessizce. Sakıncası yoksa. "

"Evet, bunu anlıyorum" diyor "ama bu adam beni aşmaya kararlı ve buna sahip

olmayacağım."

Düşük bir kahkaha dalgası odanın içinde dolaşıyor.

Joaquin düz bir yüz tutmaya çalışıyor, ama yorumunda diğer herkesle aynı mizahı buluyor.

"Mesele bu mu, Bayan...?"

Kadın çarpıcı biçimde soluyor; elini incelikle göğsüne uçuyor. "Ben kimim?" Diye soruyor, o yüzden çok kızgınım ki kendim için kendimi kırılmış hissediyorum.

"Ben kimim?" - tekrar nefes aldı, sarışın kafasını salladı - "İlk önce diğer masaların arkasına oturdum; İkincisi, üzerinde adım yazılı bir yer kartı bile yok; ve şimdi bana kim olduğumu soruyorsun - babam burada nasıl davranıldığımı bıkmış

olacak! "

Bu kadının patlaması, gerçekten de en kötü insanlarla dolu bir odada,

sandalyemde donmuş olduğum için çok şaşkınım. Ama sanırım ondan ne kadar

hoşlandığımdan daha çok şaşırdım.

Ah. Benim. Tanrı. Bu Nora mı? Birden başım sıcak hissediyor, tansiyonum çok yükseliyor. Onu öldüreceğim... Yemin ederim...

Robert Randolph sandalyesinden çıkar ve ayağa kalkar. Elini kadına açar, başını yana yatırır ve "Hanımefendi, kızı o kadar çok istiyorsan, bir beyefendi olacağım ve ona sahip olmana izin vereceğim" der.

Beyefendi, kıçım seni gerizekalı.

Kadının kafası etrafa oturur - Nora değil. Çok rahatladım, ancak bu kadının drama beni geri çekmeden önce tadını çıkarmak için sadece bir saniyeniz var.

Herkesin deli olduğunu düşündüğü gerçeğinden habersiz, kalabalığa bakıyor,

sonra Robert Randolph'a geri döndü.

"Hepsini satın alacağım" diyor ve güvenle çenesini, odadaki en önemli kişi sanki yuvarlıyor ve sonra elindeki kürekle ihale ederek hazır ve beklemede oturuyor.

Cesara yanımda fısıldadı, "Böyle bir şey hiç görmedim".

“Ben de” diye fısıldadım. "O çılgın. Gerçekten her kızı almayı bekliyor mu? ”

Cesara, “Şimdiye kadar çıkardı,” diyor.

Cesara'ya bakıp garip kadına dönüyorum ve teklif sürecine ne kadar dikkat

etmediğimin farkındayım. Şimdiye kadar her kızı aldı mı? Vay. Tabii ki, bunu zaten biliyormuş gibi yapıyordum, yoksa Cesara sürekli olarak ne halt ettiğimi merak edecek.

Yanındaki masada oturan bir kadın “Babası yüklü olmalı” diyor, “hepsini

karşılayabilmek için”.

“Yüklenenler bizim sevdiğimiz şeydir” diyor Cesara. “Şımarık bir küçük kaltak olabilir, ama babamın parası varsa, istediği kadar çok sinir krizi geçirebilir.”

Kadın onaylayarak onaylıyor. “Mmm-hmm” diyor. “Fakat diğer alıcıları

mahvedebilir.”

Cesara, “Onlar büyük erkekler ve kızlar” diyor. “Bunlardan herhangi birinin üstesinden gelebilecek en iyi yol ona teklif vermek. Kaybettiği zaman yüzündeki ifadeyi görmeyi dört gözle bekliyorum. ”

Diğer kadın “Bu muhtemelen yakında olacak” diyor. “Tüm parasını açılış kızlarına harcayacak ve özel olanlar ortaya çıktığında hiçbir şey kalmayacak. Açacaklara hiç bu kadar ilgi duyan birini görmedim. ”

“Ben de, ama kimin umurunda?” Cesara diyor. “Babam öğrendiğinde, onu artık

onun yerine göndermeyecek.”

“Kim olduğunu biliyor musun?” Diye soruyor kadın.

“Daha önce emin değildim” Cesara, “Ama şimdi hatırlıyorum - Onun bilgilerini kendim koştum. Adı, ABD'de varlıklı bir yatırımcı ve politikacı olan Brock

Lockhart'ın kızı Frances Julietta Lockhart. Onu daha önce açık artırmalarda gördüm; ilk kez kızının onun yerine geldiğini gördüm. ”

“Ve muhtemelen sonuncusu” diyor kadın.

Cesara başını salladı. Sonra bana baktı. “Ne düşünüyorsun Lydia?”

Sanırım Frances Julietta Lockhart benim gibi bir sahtekar. Benden farklı olarak, daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını düşünüyorum. Sanırım kafasının

üstünde. Sanırım onu buraya kim gönderdiyse salak, çünkü kendini öldürecek.

“Sanırım haklısın” diye cevap veriyorum Cesara. “Ama izlemek ilginç olacak.”

Hepimiz ikinci saate kadar haklıyız ve 'Frances' parası tükendi. Frances,

yanımızdaki masada oturan kadın, başlangıç teklifi yarım milyon dolar olan bir sonraki kızı karşılayamayacağının farkına vararak beklenen “yüzündeki ifadeyi”

hakediyor - on, yirmi, ve elli bin dolara alıştı. Odadaki herkes "Frances"

sandalyesine sessizce oturduğunda, yakın dudaklı, gergin, her iki saniyede dört saniyede bir boğazının ortasından aşağı doğru kayan bir düğüm gördüğü zaman

"sinir krizi" görüyor. Sonunda onun başının üstünde olduğunu, sinirlendiği kadar korkmuş birinin ve onu buraya gönderenin kim olduğunu düşünen birinin aptal

olduğunu fark ettim, çünkü buradan canlı çıkamayabilir.

Joaquin, sahneye her yeni bir kızın katıldığı her zaman Frances'a bakma

alışkanlığına sahip ve ondan daha önce kimsenin önünde raketini çıkarmasını

bekleyen teklif verme zamanı. Ama her biri bir milyona satan beşinci ve altıncı kızdan sonra - elbette kaçak Robert Robertolph'a - hiç kimse artık yalnız küçük masalarında oturan iki büyük korumadan

başka Frances Julietta Lockhart'a

bakmıyor.

Üç gecelik bir müzayedenin ilk gecesi Frances'in muhtemelen oteline dönmesiyle sona erer, çünkü muhtemelen birçok misafir gibi köşkte bir oda rezervasyonu

yapmadı - on üç yeni köle kızıyla birlikte hepsi bir milyon yüz elli bin - Son satın aldığı bir kız, en çok parasını ödedi ve şüphesiz sahip olduğu her şeyi aldı. Robert Randolph'la yapılan bir teklif savaşıydı ama Frances için zeki ve deneyimli biriydi.

Raketini ne zaman yükseltmeye devam edeceğini biliyordu; Frances'in yüzündeki endişeyi ve hayal kırıklığını görebildi, tıpkı benim yapabildiğim gibi ve avantajına da kullandı: parasının bittiğini öğreninceye kadar ona karşı teklif etti ve sonra onu harcamasına izin vererek zorladı. sahip olduğu her şey ve onu oyundan

çıkarmak. Randolph'un ödemeye zorladığı kadar Randolph'un bile yarısı kadar değmeyen bir kız için.

Şımarık küçük bir kaltak olmasına ve burada kız almak için burada olmasına

rağmen, yardım edemedim, ama onunla ilgili ne olduğunu merak ettim.

Ancak Frances endişelerimin en küçüğüdür ve buraya ne için geldiğimi değil. Bu yüzden, ilgimi onun dışına çıkarmak ve eldeki göreve odaklanmak - ve Naeva'yı bulmak - ilgilenmem gereken tek şey.

Ne yazık ki, Joaquin Ruiz'i nasıl becermek zorunda kalmayacağımı bulmak

zorunda kalacağım çünkü benim ve Cesara'nın odasına girdi ve bunun nereye

gittiğini zaten biliyorum.

PART 9

Izabel

Cesara Joaquin'i selamlıyor, onun için takım elbisesini alıyor ve kapının yanındaki sandalyenin arkasına asıyor. Geniş gömleğine ilerledikçe elbise gömleğinin

üstündeki iki düğmeyi açar; Onun hakkında şaşırtıcı bir şekilde ertelemeyen, kendinden emin, seksi bir hava. Yüzü, ona mükemmel konturlu elmacık kemikleri veren ve bir şekilde boş görünen, ancak yoğunluk ve beklenti dolu olan dudakları ve delici gözleri veren bir Rönesans sanatçısı tarafından yapılmış gibi görünüyor.

O çekici bir adam, itiraf ediyorum; rezil erkek kardeşinin daha genç, daha canlı olan versiyonu; ama ne kadar inanmak istediğim önemli değil, hala Javier değil.

Cesara oda içine ve dışına sashays, bir şişe şarap ve bir elinde üç boş bardak ile dönen.

“Bu gece iyi yaptık” diyor. “Her on kızı da beklenenden fazla sattı. Yarın gece daha da kazançlı görünüyor. ”Şişeyi ve bardakları bir masanın üzerine koyuyor ve içkileri döküyor.

Joaquin başını salladı. “Tabii” diyor, “ama çoğu aynı kadına satıldı - bir karakter, o karakter.” Lüks bir antik koltukta oturdu, sol kolunu, koltuk kolunun uzunluğuna, uzunluğuna oturdu. , kenara sarkan erkekçe parmaklar.

“Sanırım babası onu işe sokmaya çalışıyor” diyor Cesara, “ilk önce onu atarak”

dedi.

Joaquin, “Yapmanın pahalı yolu” diyor.

“Tabii,” Cesara kabul ediyor, “ancak birinin ilk baştaki deneyimlerle yaptığı hatalardan ders almak en hızlı ve en etkili yol.” Diye duraklıyor ve sonra ekliyor,

“Sanırım yarın akşam bize katılacağını sanmıyorum. ”

Joaquin gülümsüyor. “Yapsa şaşırırdım; utanç verici, gerçekten — deneyimsiz bir alıcı bizim için her zaman iyidir. ”Omuz silkiyor. "Önemli değil; Yarın gece gelecek daha büyük alıcılarımız var, ki, Bayan Lockhart’ın yokluğunu telafi

edeceğinden eminim. ”

Yorumu dikkatimi çekiyor. Daha büyük alıcılar? Belki de hepsi henüz

kaybolmamış.

“Bu yüzden mi bunu üç gecelik bir etkinlik haline getirdin?” Diye soruyorum.

“Evet,” Joaquin cevap verir, dudaklarını bardağına yerleştirir ve bana bakarken yudumlar. “Herkes aynı gün ortaya çıkamaz; alıcılarımıza seçenekler sunmak istiyoruz. ”

“Şey, bir alıcı olsaydım” derim ki, “İlk gecede satılan en iyi kızların hepsinden endişeleniyorum.” Ayakta kalmaya devam ediyorum ve elimden geldiğince

onunla göz temasından kaçınıyorum.

Cesara bana bir bardak şarap verir ve gözünün içine bakarken, başının hafifçe geriye doğru eğilmesiyle sevgiyle ona ve Joaquin'e katılmam konusunda ısrar

ediyor.

Kahretsin…

İsteksizce yapıyorum. Ve görüyorum ki derhal, isteksizliği farkediyor.

Hızlı düşün, Izabel… Kendini bundan çıkarmalısın.

“Bana alıcılardan bahset,” derim, oturduğum yerde - Joaquin'in hemen yanında, çünkü Cesara'nın beni istediği yer burası ve mümkün olduğunca uzun süredir bir numaralı aktiviteyi konuşmaya

devam etmeye çalış. “Bilmem gereken herhangi

bir kişi var mı… fark etmek zorunda mıyım?” Vonnegut ile ilgili ipuçları için balık tutuyorum; Umarım masum bir soruşturma olarak ortaya çıkar.

“Zamanla bu şeyleri öğreneceksin” diyor Cesara, parmaklarını saçlarımda

neşeyle tarayarak.

“Evet, ancak ilk açık artırma etkinliğimin ortasında olduğumuz için, bazı

işaretçilere sahip olmak güzel olurdu.”

“İlk önce öğrenmenin en iyi yolu, hatırladın mı?” Cesara bir sırıtışla, ardından gözleri yavaşça içerken bardağının kenarında dans ediyor.

Bilgi girişimlerimde başarısız olduğumu farz ederek, kendi içeceğimin

hareketleriyle örterek derin bir nefes alıyorum.

Bardağını masaya koydu. “Ama bu özel durumda,” diyor, “başa ilk önce bana

kötü görünebilir.”

Tamam, belki de başarısızlık değil.

Joaquin sırıtıyor, katılıyor.

Koltuğa sırtını düzeltir, bardağını yan masanın üzerine yerleştirir ve sonra bize karşı daha iyi bakacak bir açıyla döner;

“En büyük alıcılar” Joaquin başlar, “genellikle üçüncü günde katılır - daha sessiz ve daha az kalabalık. Ve onlarla olan ilişkimiz nedeniyle, olağan satın alımlarına, tercihlerine göre kızları vaktinden önce seçiyoruz ve bir kenara ayırıyoruz. ”

“Ah evet,” Cesara, “Biz her zaman en büyük alıcılar için en iyi kızları kurtarıyoruz.

Etkinliğin üçüncü gününde sadece ön kapıya girmek üç katına mal oluyor ve

ödemeyi çok istiyorlar. ”

“Ve en ucuz kızları bile” diyor Joaquin, “çeyrek milyon dolardan başla.”

“Vay,” derim, bu bilgilerden şaşırmış gibi davranarak. “Bayan Lockhart gibi birinin bu alıcılardan birine karşı teklif vermeye çalıştığını hayal edin.”

Joaquin güler.

Bir sırıtma boyalı Cesara’nın dudaklarına yayılır. “Evet,” dedi, “görmek çok güzel olurdu.”

“Kabul ediyorum,” diye ekliyor Joaquin, “Bu gece Bayan Lockhart ile gösteriden hoşlanmayı tercih ettim” - elini bileğe çeviriyor ve kahverengi gözleri aniden yukarı doğru yuvarlanıyor - “bu olaylar bazen çok monoton olabiliyor; Artık onlardan hiçbir şey alamıyorum. ”

Cesara, “Banka hesabınızın yaptığını söyleyebilirim” diyor.

Joaquin’ın ifadesi kabul ediyor. "Doğru. Ve bunu yapmamın tek nedeni bu. ”

“Ah?” Diye sordum, yüksek sesle söylememek istememiştim; daha yeni çıktı.

Joaquin başını salladı. “Her şeyi yönetmeyi tercih ederim - pratikte sadece bir etkinlik düzenleyiciyim ve gerçekten de bu bir kadının işi ya da bir peri; periler daha da iyi yapıyorlar. ”

“Çok homofobiksin, Joaquin,” diyor Cesara şakacı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Homofobik olmak? ”

Joaquin’in sağ kaşı merakla uyandırır.

“Bu,” diyor Cesara, “gizlice erkeklerden istediğinden biraz daha fazlasını

düşünüyorsun.”

Joaquin beklediğim gibi kırgın görünmüyor.

“Sen pis bir orospu, Cesara,” diyor sırıtarak. “Bazen söylediğin şeyler ellerimi boğazına sokmamı istiyor.”

“Ama bunu zaten yapıyorsun” diyor. “Ve ne kadar hoşlandığımı biliyorsun.”

Ah, İsa ... Figüratif olarak, gözlerimi doğruca kafamın arkasına sokuyorum.

Cinsel oyunları çok ileri gitmeden önce, ve ben bir Meksikalı sandviçte mayonez olurum, öksürük gibi davrandım, elimi ağzımın üstüne atarak ve boğazıma en ağır hackleme sesini çıkarabilirim.

İkisi de bana anı mahvetmiş gibi bakıyorlar.

“Ah, üzgünüm” derim, kayıtsızca. “Bana nasıl kötü görünmeyeceğini

söyleyecektin?”

Cesara bir an düşünecek gibi görünüyor.

Joaquin önce konuşuyor.

“En büyük üç alıcı” diye başlıyor, “üçüncü günde geliyorlar: Jorge Ramirez;

Meksika, ABD ve Porto Riko'da iki yüz gece kulübü var. Jorge ile ilgili bilmeniz gereken tek şey, onunla bir odada yalnız kalmak istemediğinizdir. O ... altı ay önce en pahalı kızlarımızdan birini mahvetti - elbette, daha sonra onun parasını ödedik - ama seri bir tecavüzcü ve kim olduğunu umursamıyor - eğitici veya

ticari, yaşlı veya genç, çekici veya itici — o becerir. ”

“Bir büyücüye benziyor” derim.

Cesara “Bir keresinde beni banyoya çıkarmaya çalıştı” diyor. “Açık

artırmalarımızdan birinde ne zaman olacağını umduğumda, gittiğim her yere her zaman yanımda bir erkek götürüyorum.”

“Benimle bir şey denediyse,” Tehdit ediyorum, İzel'i kanalize ediyor, “Keserdim ve boğazını aşağı indirirdim.”

Joaquin ve Cesara, her iki taraftan da birbirime bakıyorlar; yanlış bir şey

söylediğim gibi geliyor.

Joaquin başını cezalandırıcı şekilde sallıyor.

“Bir alıcıya asla saldıramayacak ya da hakaret edemezsiniz” diye uyarıyor.

“Kendini savunmada bile değil. Bizi işte tutan şey onlar; birini öldürün, diğerleri sıradakileri merak etmeye başlayacaktır. ”

“Alıcılarımız aziz değil” diyor Cesara içeri girdi ve onu görmeye başladım. “Senin ya da ben ya da Joaquin gibi mahvolmuşlar — neye karıştığımıza, neye

karıştığınıza bakın ve dünyada geçerli olan kurallar burada yok. Basitçe söylemek gerekirse, alıcılar sizden, benden veya Joaquin'den daha önemli - birini öldürün veya birini kaldırın ve sonunda sığ bir mezarda bitersiniz ”- gözleri Joaquin'i bulmak için benden dolaşıyor -“ değil doğru mu, Joaquin? ”

Ona tekrar baktım. Şarap kadehi için uzanıyor ve sıkılmış ağzına getiriyor; ve dikkat dağıtıcı gibi görünen bir yudum aldıktan sonra, gözlerinde sert bir bakışla hiçbir şeye bakıyor. “Evet,” diye cevaplıyor yalvarmadan. “Jefe acımasız bir adam ve hiçbirimiz onun cezalarına ... bağışık değiliz.”

Jefe'den çok daha rahatsız edici olan başka bir kelime kullanmak istediğini

hissetmiştim.

Bu özel konuda daha fazla araştırma yapmaktan daha iyisini bilerek, hala öfkeli kalp atışımı sürdürmeye odaklanıyorum; Yutuyorum ve konuyu memnuniyetle

değiştiriyorum. “Ve diğer iki alıcı?”

Joaquin bir anda gevşetir, muhtemelen bir saniye daha nefret ettiği nefreti olan

'jef'i' hakkında düşünmek zorunda kalmamasına sevinmiştir.

Cesos, “Iosif Veselov,” diyor. “Rusya'nın en zengin adamlarından biri; pratikte orada seks kölesi endüstrisinin sahibi; dünyanın her yerinden kadın ve erkek satın alıyor. Arkadaşınız Robert Randolph'a çok benziyor: kusursuz kaba; onun dünyanın suratındaki en önemli adam olduğunu düşünüyor; ve kesinlikle

kusurlara tolerans göstermez. Ama Iosif daha da kötüsü - sadece elini asla

öpmeyecek değil, Lydia, ama eğer konuşmadan önce onunla konuşursan,

herkesin önünde seni dövecek. ”

“Ama ben lanet bir köle değilim” derim, sadece onun serbest kaldığı

düşüncesiyle öfkeli.

“Olmana gerek yok” diyor Joaquin. “Rusya'da bile kadınlar onunla asla

konuşmamayı biliyor; hiç bir hapishane hücresinin içini görmedi çünkü hiçbir polis memuru onu tutuklamaya cesaret edemedi, kesinlikle bir garsona vurmak

kadar küçük bir şey için değil, onu masasında selamladı. ”

“Herkes yüzünü biliyor” diyor Cesara. “Ve yapmazlarsa, çabucak öğrenirler.”

Bu adamın Vonnegut'tan neredeyse daha fazla ölmesini istiyorum. Belki

Vonnegut'tur - bu mükemmel olurdu; iki kuş öldürmek, hepsi bu. Oh iyi; aynı değillerse, en azından Vonnegut öldükten sonra sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şeyim olacak.

“Ve üçüncü alıcı,” diyor Cesara, kanepeye karşı rahatlayarak; beden dili bu adamın sonuncusu kadar acımasız olmadığını öne sürüyor. “Şey, o ve ben… bir geçmişe sahibiz.”

O? Ahh, anladım, Cesara; detaylandırmaya gerek yok - ama yine de yapmanı

istiyorum.

Cesara “Adı Callista” diyor. “Elli milyon değerinde. Zengin ve güzel biri ve her ihtiyacına hizmet etmek için erkekleri satın almayı çok seviyor. Onun için

endişelenmene gerek yok. ”

Ona inandığımdan emin değilim - belki takip eden sırıtış bununla bir ilgisi olabilir.

Joaquin “Ah, şimdi ona yalan söyleme,” diyor şakacı ve ben ona dikkatimi

çekiyorum. “Callista bir zamanlar Cesara'yı seviyordu; bence hala onu seviyor.

Sahip olduklarını aramak istersen, aşkım. ”

Bu 'öfkeli' ve 'kabul edilemez' haberlerde - başka bir kadın ve Cesara'da

sinirlenmiş gibi mi davranıyorum? Bir kaltağı öldüreceğim! Tabii ki, daha az umursayamazdım, ama bunu bilmesine izin veremem.

Cesara dönüyorum, gözlerimin etrafında derinleşen öfke çizgileri, ağzımın içi dişlerimin arasına sıkışmış. “Ve benden… bu alıcıya… saygı duymamı mı

bekliyorsun? Aklımdaki tek şey onu öldürmek istediğinde yapmak zor olacak. ”

Cesara gülümsüyor ve bana doğru eğiliyor; Ağzının sıcaklığını benimkine

yaklaştığını hissedebiliyorum ve sonra dilinin nemi. Onu sıkı öpüyorum,

neredeyse onunla birlikte itaatkar olmam gerektiğini unutuyordum. Ama odada Joaquin ile? Böyle bir durumda benden ne beklediğinden emin değilim. Ve böyle bir durumda olmak istemiyorum!

Kahretsin… ne yapacağımı bilemiyorum!

“Dediğim gibi” diye ağzımın üzerine fısıldıyor ve hala onun üzerinde

tadabiliyorum, “Callista için endişelenmene gerek yok. Zayıf, senin gibi değil. ”

“Öyleyse neden Joaquin sana yalancı dedi?” Alt dudağımı dişlerimle bağladım.

Joaquin’in vücudunun ısısı arkamdan bana baskı yapıyor, kalabalık beni; bir elim kalçam boyunca hareket ederken, diğeri saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor.

“Callista kendi kendine hiçbir şey yapmıyor; başkaları onun için de yaptı, ”diyor, nefesi boynumda.

Joaquin’in eli bacaklarım arasında kaydığında, bundan kurtulma planımı tetikler, ki sahip olduğumu bile bilmiyordum. Joaquin'i antrenörüne dönen esir bir aslan gibi açıyorum; dirseğim yüzünü diken diken ediyordu ve üstündeki benimle

kanepenin üstüne düştü, bacaklarım beline oturdu; boğazımdaki ellerim,

başparmaklarım nefes borusuna doğru bastırıyor; yüzüm öfkeyle bükülmüş:

dişler kesilmiş, gözler çağırabildiğim tüm delilerle dönüyordu.

“Lydia!” Cesara’nın sesi kırbaç gibidir; elleri kollarımı arkadan tutup, beni ondan çekmeye çalışıyor. "Durdur şunu! Kes şunu! Senin derdin ne ?!

Joaquin’in boğazını daha sıkı tutuyorum ve gergin yüzüne dayanıyorum, ama ne yazık ki, benden çok daha büyük, benden çok daha güçlü ve masaların hızla

döndüğünü hissedebiliyorum.

İki saniye sonra kısa mesafeden uçuyorum ve sırtımdaki yere bir thud ile

çarptım!

“LYDIA!” Cesara; Joaquin’in bana doğru geldiğini fark etmeden önce, Cesara

aramızda, onu geride tutmaya çalışıyordu. “Joaquin, bekle! Sadece bir dakika bekle, tamam! ”

Ama dinlemiyor ve Cesara’nın kolunu tutuyor ve beni yükselen, katil bir gölge gibi batmadan önce kenara itiyor. Joaquin’in gözleri… beni öldürecek;

“mükemmel” planım, şimdiye kadar karşılaştığım en kötü plandı.

Yine de, karakterimi koruyacağım, çenemi meydan okurcasına yuvarlayarak, en kötüsünü yapmaya cesaret edeceğim; dudaklarımda bir sırıtış dansı. “Yap,” diye itiraf ediyorum. "Yap!"

“Lütfen, Joaquin,” diye yalvardı Cesara arkasından geliyor. “En azından kendini açıklamasına izin ver - lütfen!”

Bu gerçekten yalvarıyor mu? Aslında bu adama hayatım için yalvarıyor. İlginç.

Onu kabul etmeden, Joaquin önümde çömelir, kollarını bacaklarının üstüne iter; kafasını bir tarafa, sonra da diğerine, karşılaştığı en ilginç şey ya da en aptalca olup olmadığımdan kararsız gibi, beni inceliyor.

“İstediğin bu mu?” Diye alay ediyor beni. "Seni öldürmek için?"

“Ne yaptığın umrumda değil,” Geri çekiliyorum, “sadece bana öyle dokunma.”

Gözlerinde bir gülümseme ipucu belirir.

“Joaquin-”

Elini kaldırdı ve Cesara'yı susturdu.

“Onu öldürmeyeceğim” diyor ve beni şaşırtıyor. “Onu buraya ilk getirdiğinde onu öldürmedin gibi - tıpkı senin gibi, Cesara, onunla çalışmaya değer bir şey

görüyorum. Senin gibi, Cesara… ”diye bana sırıttı ve yavaşça ayağa kalktı. “…

Onun içinde istediğim, daha önce sahip olacağım bir şey görüyorum”

“Ve bu ne anlama geliyor?” Diye soruyorum, hâlâ koltuğuma yaslanıp sırtımda

otururken; bacaklarım açıldı; lanet bir cüretle yüzüme bakıyorsun.

Parmaklarını saçlarının üstünden geçirir ve sonra kravatını ayarlar. “Almak zor bir kadını seviyorum” diyor. “Ama erkeklerden bu kadar nefret eden biri, daha da ilgi çekici bir meydan okuma sunuyor - ve asla bir mücadeleden geri adım

atmam.”

Cesara'ya döndü. “Kıyafetlerini çıkar” diyor ve iş demek istediğini biliyor; Kendisinin zorlanmaya, tartışmaya ya da oynamayı isteme zamanı olmadığını

biliyor.

Cesara kırmızı elbisesinin dışına çıkar ve ayağının etrafında toplanır.

Joaquin saçlarının arkasından bir avuç dolusu kaptı ve onu çıplak hale getirdi

Izabel

Cesara Joaquin'i selamlıyor, onun için takım elbisesini alıyor ve kapının yanındaki sandalyenin arkasına asıyor. Geniş gömleğine ilerledikçe elbise gömleğinin

üstündeki iki düğmeyi açar; Onun hakkında şaşırtıcı bir şekilde ertelemeyen, kendinden emin, seksi bir hava. Yüzü, ona mükemmel konturlu elmacık kemikleri veren ve bir şekilde boş görünen, ancak yoğunluk ve beklenti dolu olan dudakları ve delici gözleri veren bir Rönesans sanatçısı tarafından yapılmış gibi görünüyor.

O çekici bir adam, itiraf ediyorum; rezil erkek kardeşinin daha genç, daha canlı olan versiyonu; ama ne kadar inanmak istediğim önemli değil, hala Javier değil.

Cesara oda içine ve dışına sashays, bir şişe şarap ve bir elinde üç boş bardak ile dönen.

“Bu gece iyi yaptık” diyor. “Her on kızı da beklenenden fazla sattı. Yarın gece daha da kazançlı görünüyor. ”Şişeyi ve bardakları bir masanın üzerine koyuyor ve içkileri döküyor.

Joaquin başını salladı. “Tabii” diyor, “ama çoğu aynı kadına satıldı - bir karakter, o karakter.” Lüks bir antik koltukta oturdu, sol kolunu, koltuk kolunun uzunluğuna, uzunluğuna oturdu. , kenara sarkan erkekçe parmaklar.

“Sanırım babası onu işe sokmaya çalışıyor” diyor Cesara, “ilk önce onu atarak”

dedi.

Joaquin, “Yapmanın pahalı yolu” diyor.

“Tabii,” Cesara kabul ediyor, “ancak birinin ilk baştaki deneyimlerle yaptığı hatalardan ders almak en hızlı ve en etkili yol.” Diye duraklıyor ve sonra ekliyor,

“Sanırım yarın akşam bize katılacağını sanmıyorum. ”

Joaquin gülümsüyor. “Yapsa şaşırırdım; utanç verici, gerçekten — deneyimsiz bir alıcı bizim için her zaman iyidir. ”Omuz silkiyor. "Önemli değil; Yarın gece gelecek daha büyük alıcılarımız var, ki, Bayan Lockhart’ın yokluğunu telafi

edeceğinden eminim. ”

Yorumu dikkatimi çekiyor. Daha büyük alıcılar? Belki de hepsi henüz

kaybolmamış.

“Bu yüzden mi bunu üç gecelik bir etkinlik haline getirdin?” Diye soruyorum.

“Evet,” Joaquin cevap verir, dudaklarını bardağına yerleştirir ve bana bakarken yudumlar. “Herkes aynı gün ortaya çıkamaz; alıcılarımıza seçenekler sunmak istiyoruz. ”

“Şey, bir alıcı olsaydım” derim ki, “İlk gecede satılan en iyi kızların hepsinden endişeleniyorum.” Ayakta kalmaya devam ediyorum ve elimden geldiğince

onunla göz temasından kaçınıyorum.

Cesara bana bir bardak şarap verir ve gözünün içine bakarken, başının hafifçe geriye doğru eğilmesiyle sevgiyle ona ve Joaquin'e katılmam konusunda ısrar

ediyor.

Kahretsin…

İsteksizce yapıyorum. Ve görüyorum ki derhal, isteksizliği farkediyor.

Hızlı düşün, Izabel… Kendini bundan çıkarmalısın.

“Bana alıcılardan bahset,” derim, oturduğum yerde - Joaquin'in hemen yanında, çünkü Cesara'nın beni istediği yer burası ve mümkün olduğunca uzun süredir bir numaralı aktiviteyi konuşmaya devam etmeye çalış. “Bilmem gereken herhangi

bir kişi var mı… fark etmek zorunda mıyım?” Vonnegut ile ilgili ipuçları için balık tutuyorum; Umarım masum bir soruşturma olarak ortaya çıkar.

“Zamanla bu şeyleri öğreneceksin” diyor Cesara, parmaklarını saçlarımda

neşeyle tarayarak.

“Evet, ancak ilk açık artırma etkinliğimin ortasında olduğumuz için, bazı işaretçilere sahip olmak güzel olurdu.”

“İlk önce öğrenmenin en iyi yolu, hatırladın mı?” Cesara bir sırıtışla, ardından gözleri yavaşça içerken bardağının kenarında dans ediyor.

Bilgi girişimlerimde başarısız olduğumu farz ederek, kendi içeceğimin

hareketleriyle örterek derin bir nefes alıyorum.

Bardağını masaya koydu. “Ama bu özel durumda,” diyor, “başa ilk önce bana

kötü görünebilir.”

Tamam, belki de başarısızlık değil.

Joaquin sırıtıyor, katılıyor.

Koltuğa sırtını düzeltir, bardağını yan masanın üzerine yerleştirir ve sonra bize karşı daha iyi bakacak bir açıyla döner;

“En büyük alıcılar” Joaquin başlar, “genellikle üçüncü günde katılır - daha sessiz ve daha az kalabalık. Ve onlarla olan ilişkimiz nedeniyle, olağan satın alımlarına, tercihlerine göre kızları vaktinden önce seçiyoruz ve bir kenara ayırıyoruz. ”

“Ah evet,” Cesara, “Biz her zaman en büyük alıcılar için en iyi kızları kurtarıyoruz.

Etkinliğin üçüncü gününde sadece ön kapıya girmek üç katına mal oluyor ve

ödemeyi çok istiyorlar. ”

“Ve en ucuz kızları bile” diyor Joaquin, “çeyrek milyon dolardan başla.”

“Vay,” derim, bu bilgilerden şaşırmış gibi davranarak. “Bayan Lockhart gibi birinin bu alıcılardan birine karşı teklif vermeye çalıştığını hayal edin.”

Joaquin güler.

Bir sırıtma boyalı Cesara’nın dudaklarına yayılır. “Evet,” dedi, “görmek çok güzel olurdu.”

“Kabul ediyorum,” diye ekliyor Joaquin, “Bu gece Bayan Lockhart ile gösteriden hoşlanmayı tercih ettim” - elini bileğe çeviriyor ve kahverengi gözleri aniden yukarı doğru yuvarlanıyor - “bu olaylar bazen çok monoton olabiliyor; Artık onlardan hiçbir şey alamıyorum. ”

Cesara, “Banka hesabınızın yaptığını söyleyebilirim” diyor.

Joaquin’ın ifadesi kabul ediyor. "Doğru. Ve bunu yapmamın tek nedeni bu. ”

“Ah?” Diye sordum, yüksek sesle söylememek istememiştim; daha yeni çıktı.

Joaquin başını salladı. “Her şeyi yönetmeyi tercih ederim - pratikte sadece bir etkinlik düzenleyiciyim ve gerçekten de bu bir kadının işi ya da bir peri; periler daha da iyi yapıyorlar. ”

“Çok homofobiksin, Joaquin,” diyor Cesara şakacı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Homofobik olmak? ”

Joaquin’in sağ kaşı merakla uyandırır.

“Bu,” diyor Cesara, “gizlice erkeklerden istediğinden biraz daha fazlasını

düşünüyorsun.”

Joaquin beklediğim gibi kırgın görünmüyor.

“Sen pis bir orospu, Cesara,” diyor sırıtarak. “Bazen söylediğin şeyler ellerimi boğazına sokmamı istiyor.”

“Ama bunu zaten yapıyorsun” diyor. “Ve ne kadar hoşlandığımı biliyorsun.”

Ah, İsa ... Figüratif olarak, gözlerimi doğruca kafamın arkasına sokuyorum.

Cinsel oyunları çok ileri gitmeden önce, ve ben bir Meksikalı sandviçte mayonez olurum, öksürük gibi davrandım, elimi ağzımın üstüne atarak ve boğazıma en ağır hackleme sesini çıkarabilirim.

İkisi de bana anı mahvetmiş gibi bakıyorlar.

“Ah, üzgünüm” derim, kayıtsızca. “Bana nasıl kötü görünmeyeceğini

söyleyecektin?”

Cesara bir an düşünecek gibi görünüyor.

Joaquin önce konuşuyor.

“En büyük üç alıcı” diye başlıyor, “üçüncü günde geliyorlar: Jorge Ramirez;

Meksika, ABD ve Porto Riko'da iki yüz gece kulübü var. Jorge ile ilgili bilmeniz gereken tek şey, onunla bir odada yalnız kalmak istemediğinizdir. O ... altı ay önce en pahalı kızlarımızdan birini mahvetti - elbette, daha sonra onun parasını ödedik - ama seri bir tecavüzcü ve kim olduğunu umursamıyor - eğitici veya

ticari, yaşlı veya genç, çekici veya itici — o becerir. ”

“Bir büyücüye benziyor” derim.

Cesara “Bir keresinde beni banyoya çıkarmaya çalıştı” diyor. “Açık

artırmalarımızdan birinde ne zaman olacağını umduğumda, gittiğim her yere her zaman yanımda bir erkek götürüyorum.”

“Benimle bir şey denediyse,” Tehdit ediyorum, İzel'i kanalize ediyor, “Keserdim ve boğazını aşağı indirirdim.”

Joaquin ve Cesara, her iki taraftan da birbirime bakıyorlar; yanlış bir şey

söylediğim gibi geliyor.

Joaquin başını cezalandırıcı şekilde sallıyor.

“Bir alıcıya asla saldıramayacak ya da hakaret edemezsiniz” diye uyarıyor.

“Kendini savunmada bile değil. Bizi işte tutan şey onlar; birini öldürün, diğerleri sıradakileri merak etmeye başlayacaktır. ”

“Alıcılarımız aziz değil” diyor Cesara içeri girdi ve onu görmeye başladım. “Senin ya da ben ya da

Joaquin gibi mahvolmuşlar — neye karıştığımıza, neye

karıştığınıza bakın ve dünyada geçerli olan kurallar burada yok. Basitçe söylemek gerekirse, alıcılar sizden, benden veya Joaquin'den daha önemli - birini öldürün veya birini kaldırın ve sonunda sığ bir mezarda bitersiniz ”- gözleri Joaquin'i bulmak için benden dolaşıyor -“ değil doğru mu, Joaquin? ”

Ona tekrar baktım. Şarap kadehi için uzanıyor ve sıkılmış ağzına getiriyor; ve dikkat dağıtıcı gibi görünen bir yudum aldıktan sonra, gözlerinde sert bir bakışla

hiçbir şeye bakıyor. “Evet,” diye cevaplıyor yalvarmadan. “Jefe acımasız bir adam ve hiçbirimiz onun cezalarına ... bağışık değiliz.”

Jefe'den çok daha rahatsız edici olan başka bir kelime kullanmak istediğini

hissetmiştim.

Bu özel konuda daha fazla araştırma yapmaktan daha iyisini bilerek, hala öfkeli kalp atışımı sürdürmeye odaklanıyorum; Yutuyorum ve konuyu memnuniyetle

değiştiriyorum. “Ve diğer iki alıcı?”

Joaquin bir anda gevşetir, muhtemelen bir saniye daha nefret ettiği nefreti olan

'jef'i' hakkında düşünmek zorunda kalmamasına sevinmiştir.

Cesos, “Iosif Veselov,” diyor. “Rusya'nın en zengin adamlarından biri; pratikte orada seks kölesi endüstrisinin sahibi; dünyanın her yerinden kadın ve erkek satın alıyor. Arkadaşınız Robert Randolph'a çok benziyor: kusursuz kaba; onun dünyanın suratındaki en önemli adam olduğunu düşünüyor; ve kesinlikle

kusurlara tolerans göstermez. Ama Iosif daha da kötüsü - sadece elini asla

öpmeyecek değil, Lydia, ama eğer konuşmadan önce onunla konuşursan,

herkesin önünde seni dövecek. ”

“Ama ben lanet bir köle değilim” derim, sadece onun serbest kaldığı

düşüncesiyle öfkeli.

“Olmana gerek yok” diyor Joaquin. “Rusya'da bile kadınlar onunla asla

konuşmamayı biliyor; hiç bir hapishane hücresinin içini görmedi çünkü hiçbir polis memuru onu tutuklamaya cesaret edemedi, kesinlikle bir garsona vurmak

kadar küçük bir şey için değil, onu masasında selamladı. ”

“Herkes yüzünü biliyor” diyor Cesara. “Ve yapmazlarsa, çabucak öğrenirler.”

Bu adamın Vonnegut'tan neredeyse daha fazla ölmesini istiyorum. Belki

Vonnegut'tur - bu mükemmel olurdu; iki kuş öldürmek, hepsi bu. Oh iyi; aynı değillerse, en azından Vonnegut öldükten sonra sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şeyim olacak.

“Ve üçüncü alıcı,” diyor Cesara, kanepeye karşı rahatlayarak; beden dili bu adamın sonuncusu kadar acımasız olmadığını öne sürüyor. “Şey, o ve ben… bir geçmişe sahibiz.”

O? Ahh, anladım, Cesara; detaylandırmaya gerek yok - ama yine de yapmanı

istiyorum.

Cesara “Adı Callista” diyor. “Elli milyon değerinde. Zengin ve güzel biri ve her ihtiyacına hizmet etmek için erkekleri satın almayı çok seviyor. Onun için

endişelenmene gerek yok. ”

Ona inandığımdan emin değilim - belki takip eden sırıtış bununla bir ilgisi olabilir.

Joaquin “Ah, şimdi ona yalan söyleme,” diyor şakacı ve ben ona dikkatimi

çekiyorum. “Callista bir zamanlar Cesara'yı seviyordu; bence hala onu seviyor.

Sahip olduklarını aramak istersen, aşkım. ”

Bu 'öfkeli' ve 'kabul edilemez' haberlerde - başka bir kadın ve Cesara'da

sinirlenmiş gibi mi davranıyorum? Bir kaltağı öldüreceğim! Tabii ki, daha az umursayamazdım, ama bunu bilmesine izin veremem.

Cesara dönüyorum, gözlerimin etrafında derinleşen öfke çizgileri, ağzımın içi dişlerimin arasına sıkışmış. “Ve benden… bu alıcıya… saygı duymamı mı

bekliyorsun? Aklımdaki tek şey onu öldürmek istediğinde yapmak zor olacak. ”

Cesara gülümsüyor ve bana doğru eğiliyor; Ağzının sıcaklığını benimkine

yaklaştığını hissedebiliyorum ve sonra dilinin nemi. Onu sıkı öpüyorum,

neredeyse onunla birlikte itaatkar olmam gerektiğini unutuyordum. Ama odada Joaquin ile? Böyle bir durumda benden ne beklediğinden emin değilim. Ve böyle bir durumda olmak istemiyorum! Kahretsin… ne yapacağımı bilemiyorum!

“Dediğim gibi” diye ağzımın üzerine fısıldıyor ve hala onun üzerinde

tadabiliyorum, “Callista için endişelenmene gerek yok. Zayıf, senin gibi değil. ”

“Öyleyse neden Joaquin sana yalancı dedi?” Alt dudağımı dişlerimle bağladım.

Joaquin’in vücudunun ısısı arkamdan bana baskı yapıyor, kalabalık beni; bir elim kalçam boyunca hareket ederken, diğeri saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor.

“Callista kendi kendine hiçbir şey yapmıyor; başkaları onun için de yaptı, ”diyor, nefesi boynumda.

Joaquin’in eli bacaklarım arasında kaydığında, bundan kurtulma planımı tetikler, ki sahip olduğumu bile bilmiyordum. Joaquin'i antrenörüne dönen esir bir aslan gibi açıyorum; dirseğim yüzünü diken diken ediyordu ve üstündeki benimle

kanepenin üstüne düştü, bacaklarım beline oturdu; boğazımdaki ellerim,

başparmaklarım nefes borusuna doğru bastırıyor; yüzüm öfkeyle bükülmüş:

dişler kesilmiş, gözler çağırabildiğim tüm delilerle dönüyordu.

“Lydia!” Cesara’nın sesi kırbaç gibidir; elleri kollarımı arkadan tutup, beni ondan çekmeye çalışıyor. "Durdur şunu! Kes şunu! Senin derdin ne ?!

Joaquin’in boğazını daha sıkı tutuyorum ve gergin yüzüne dayanıyorum, ama ne yazık ki, benden çok daha büyük, benden çok daha güçlü ve masaların hızla

döndüğünü hissedebiliyorum.

İki saniye sonra kısa mesafeden uçuyorum ve sırtımdaki yere bir thud ile

çarptım!

“LYDIA!” Cesara; Joaquin’in bana doğru geldiğini fark etmeden önce, Cesara

aramızda, onu geride tutmaya çalışıyordu. “Joaquin, bekle! Sadece bir dakika bekle, tamam! ”

Ama dinlemiyor ve Cesara’nın kolunu tutuyor ve beni yükselen, katil bir gölge gibi batmadan önce kenara itiyor. Joaquin’in gözleri… beni öldürecek;

“mükemmel” planım, şimdiye kadar karşılaştığım en kötü plandı.

Yine de, karakterimi koruyacağım, çenemi meydan okurcasına yuvarlayarak, en

kötüsünü yapmaya cesaret edeceğim; dudaklarımda bir sırıtış dansı. “Yap,” diye itiraf ediyorum. "Yap!"

“Lütfen, Joaquin,” diye yalvardı Cesara arkasından geliyor. “En azından kendini açıklamasına izin ver - lütfen!”

Bu gerçekten yalvarıyor mu? Aslında bu adama hayatım için yalvarıyor. İlginç.

Onu kabul etmeden, Joaquin önümde çömelir, kollarını bacaklarının üstüne iter; kafasını bir tarafa, sonra da diğerine, karşılaştığı en ilginç şey ya da en aptalca olup olmadığımdan kararsız gibi, beni inceliyor.

“İstediğin bu mu?” Diye alay ediyor beni. "Seni öldürmek için?"

“Ne yaptığın umrumda değil,” Geri çekiliyorum, “sadece bana öyle dokunma.”

Gözlerinde bir gülümseme ipucu belirir.

“Joaquin-”

Elini kaldırdı ve Cesara'yı susturdu.

“Onu öldürmeyeceğim” diyor ve beni şaşırtıyor. “Onu buraya ilk getirdiğinde onu öldürmedin gibi - tıpkı senin gibi, Cesara, onunla çalışmaya değer bir şey

görüyorum. Senin gibi, Cesara… ”diye bana sırıttı ve yavaşça ayağa kalktı. “…

Onun içinde istediğim, daha önce sahip olacağım bir şey görüyorum”

“Ve bu ne anlama geliyor?” Diye soruyorum, hâlâ koltuğuma yaslanıp sırtımda

otururken; bacaklarım açıldı; lanet bir cüretle yüzüme bakıyorsun.

Parmaklarını saçlarının üstünden geçirir ve sonra kravatını ayarlar. “Almak zor bir kadını seviyorum” diyor. “Ama erkeklerden bu kadar nefret eden biri, daha da ilgi çekici bir meydan okuma sunuyor - ve asla bir mücadeleden geri adım

atmam.”

Cesara'ya döndü. “Kıyafetlerini çıkar” diyor ve iş demek istediğini biliyor; Kendisinin zorlanmaya, tartışmaya ya da oynamayı isteme zamanı olmadığını

biliyor.

Cesara kırmızı elbisesinin dışına çıkar ve ayağının etrafında toplanır.

Joaquin saçlarının arkasından bir avuç dolusu tutuyor ve çıplak kolunu geriye döndürerek çıplak kolunu döndürüyor.

Bana arkadan kendini iterken bana bakıyor. “Bana, sahip olduğun kadını

sikerken beni izlemeni istiyorum…” - kalçalarını sallıyor - “… öyle büyüdü”

Çenem sıkılıyor, dişlerimi taşlıyor; burun deliklerim alevlendi; gözlerim nefret ve intikamla onu vuruyor. Ama sabrını sınamadım, bir kere olmadığımı, iki kere şimdi olduğumu, Leydi Şans'ın ağzını öptüm ve kendimi belli bir ölümden

kurtardığımı bilerek. Ancak Leydi Şans, acımasız sürtükler gibi, nadiren de olsa üçte birini sunar.

PART 10

Niklas

Jackie telefona yoğun bir şekilde nefes alıyor. “Görmüş olmalısın” diyor.

“Dünyada bunun gibi şeyler olduğunu biliyordum, ama… Niklas, bu korkunçtu!

“Sakin ol,” dedim ona. “Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayın - yalnız

olduğunuzu düşünürken bile her zaman karakterde kalmanız gerekir”

“Yapamam!” Diye kesti beni. “Oradayken bir arada tutabildiğim için şaşırdım; Neredeyse kaybediyordum. Yanlış kişiyi gönderdin, Nik - ne halt düşünüyordun ki?

Onun haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum; onu göndermemeliydim;

Deneyimli birini göndermeliydim. Fakat şimdi bunun için bir şey yapmak için çok geç. Sadece onu sakin tutmalıyım ve bunu çıkaracak kadar karakterli olmalıyım.

“İyi misin Jackie?” Izzy Tamam mı? Orada bile miydi? Jackie'nin İzabel ile ilgili ne öğrendiğini öğrenmem gerekiyor, ama şu anda Jackie öncelikli.

“Tabii,” alaycı bir şekilde geri çekiliyor, “Ben mükemmelim! Meksika’dayım, köleleri satın almaktan hoşlanan biriymiş gibi davranıyorum, onlardan hoşlanan, gerçekten hoşuna giden bükülmüş insanlarla çevrili ve herkesin önünde bokumu kaybetme eşiğindeyim - yapabilirim yarın geri dönmeyin; Yapamam, Niklas.

Ayrıca, ben… ”İzleri kapalı.

"Sen ne?"

Telefonda iç çekişini duydum.

“Jackie?”

“Param bitti” diye itiraf ediyor.

“Nasıl olabilirsiniz?”

“Hepsini almaya çalıştım” diyor ve boğazım onu dinlemeye kuruyor, “ancak on

üç tane alabiliyordum.”

“Thir-onüç ?! Dalga mı geçiyorsun? On üç kızı mı aldın? ”

“Evet!” Dedi. “Ve benimle böyle konuşma, seni oğlum!”

“Sadece bir ya da iki tane almanız gerekiyordu” derim, dişlerimi gritleyerek. “Ve bunlar sadece şov içindi - şimdi bana ilk gecenin yüz elli binini harcadığını mı söylüyorsun?” İsa Mesih, Jackie! Bekle… on üç kız, yüz elli bin — bir şey artmıyor.

“Hayır” diyor, “Paranı ve paramı da harcadım.”

Göz açıp kapayıncaya kadar keskin bir şekilde emerim.

Bir an için ağzım konuşamayacak kadar kuru; Zımpara dilimi yanağımda

yuvarlarım; serbest elim yanımda yumruk haline getirildi.

Ve sonra bana şımardı - bir milyon dolara, hayatında muhtemelen bir daha asla göremeyeceğini bildiği için kendi parasını bir milyon dolar harcadı. En büyük bok parçası gibi hissediyorum.

“Bu zavallı kızlar” diyor sesinde acı çekerek, “eğer onları kurtaracak ve eğer yapmazsam ailelerine geri verecekler, Niklas? Ben sadece orada oturup bunun olmasına izin veremezdim. ”

“Neredeler?” Hızlıca soruyorum.

“Kim?”

"Kızlar."

“Buradalar” diyor. “Benimle otel odamda.”

Başım geri çekiliyor ve uzun, tahriş olmuş bir nefes aldım, gözlerimi kapatıyorum ve bir araya getirmeye çalışıyorum. Artık kendimi sakinleştiriyorum ve artık öfkemi yitiremeyeceğimi bilerek konuşmaya hazırlanıyorum - tüm bunlar artık hiç olmadığı kadar kırılgan.

“Jackie,” diyorum ki, “üçüncü güne kadar beklemeniz ve kızları yanınıza almanız gerekiyordu - geri dönerken onlarla ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

O atlar; Bir yandan kalçayı ve yüzünde ekşi bir bakış hayal edebilirim. “Geri dönmeyi hiç düşünmedim” diyor. “Bu yüzden onları yanıma aldım.”

Sakin ol Niklas, sakin ol.

“Tamam” dedim, “İzabel'i gördün mü?”

Yapmadığını varsaymaya başlıyorum, yoksa şimdiye kadar muhtemelen bir şey

söyleyeceğini söylemiştim.

“Evet,” diye cevap veriyor ve kalbim bir an için atıyor. "O orada. Ve o iyi. Aslına bakarsan, aslında ”- (sesinde beni kafam karıştıran bir ısırık var) -“ Beni onun gibi biri için o yere gönderdiğin için çok üzüldüm. Sanırım seni düşündüğüm kadar iyi tanımıyordum. ”

"Ne demek istiyorsun?"

“O, köle kızlarından biri değil, Nik,” diyor, sanırım bunu zaten bildiğimi

düşünüyor. “Bence sahiplerinden biri. Önemli görünüyordu. Yeri yöneten adam, Joaquin Ruiz, onu ve müzayede bittikten sonra sarışın bir kadını gördüm. Izabel'in bütün gece ayaklarının altında oturan köle kızı vardı. İğrençti. ”

Yardım edemem ama gülümse. Bir yolunu bulmak için onu Izzy'ye bırak.

“Tamam, Jackie,” dedim, “Beni dinlemene ihtiyacım var -”

“Oraya geri dönmeyeceğim,” diye kesti beni.

“Daha fazla kız almak ister misin?”

Sessizlik - Bunun onun dikkatini çekeceğini biliyordum.

“Bir gece daha bir arada tutabilirseniz,” Başlıyorum, “Alabildiğiniz kadar kız satın almanız için hesaba yeterince para koyacağım.” Bekle — ah, bana yapmadığını

söyleyin!

“Jackie, sana önemli bir soru soracağım.”

"TAMAM."

“Sana verdiğim bir milyon; Bu parayı hesaba yatırmadım - kişisel hesabına

yatırıldı. Onlara nasıl ödeme yaptın? ”

“Onlara olduğumu söyledim… iyi, yarın parayı alacağım”.

“Bunu yapmayı nasıl planladın? - üstüne gerçek adınla ve adresini kontrol et.”

"Bilmiyorum! Sadece yaptım ve yapmam gerekeni söyledim! Anladın!

Kafanı kaybetme, aklını kaybetme, Niklas benim mantra olur.

“Pekala,” Sakince diyorum ki, “Bu parayı diğer hesaba aktaracağım - yarın, tam olarak söyleyeceğin zaman ya da otelinden ayrılmadan önce seni

öldüreceklerinden emin ol. ”

“Tamam” diyor.

Bir an sonra “Ne kadar?”

"Ne kadar ne?"

“Hesaba daha fazla para koyacağınızı söyledin, böylece daha fazla kız

kazanabilirim.”

İlgilenmekten çok daha fazlası — cehennem, o zaten kapıdan çıktı; o lanet

limuzinde; Konak girişinde içeri girmesi için cama çarpıyor!

“Beş milyon dolar” derim ve Jackie gasps. “Bu, seni dün gece kapıya sokmak ve birkaç kız daha almak için yeterli olmalı.” En fazla dört ya da beş, ama Jackie'ye söylemem iyi olur.

“Ama ya yarın gece?” Diye soruyor.

Oh, şimdi üçüne de gitmek istiyor! Kararını ver, kadınım!

“Sana son gece orada ihtiyacım var” açıkladım. “Eğer iki geceye giderseniz, beş

milyonu harcamak ve üç gece için hiçbir şey kalmayacaksınız.”

"Fakat-"

“Hayır,” onu bu sefer kestim, “benim tarzımda yapıyorsun ya da artık kız satın almıyorsun.”

“Kaydet” demişti beni düzeltti.

“Artık kızları kurtar,” Sadece onu mutlu etmek için kendimi düzeltirim. “Izabel’in o kadar yargılayıcı olma; Tıpkı senin gibi bir rol oynuyor. Sadece benim için ona göz kulak ol. her şeyi bana geri rapor et: onu kiminle görüyorsun, ne yapıyor, onun başına gelen her şeyi. ”

“Tamam,” Jackie kabul eder, duraklar ve sonra ekler: “Ama şimdi bu kızlarla ne yapabilirim?”

Kısaca gülüyorum. “Onları da yanına almalısın” dedim ona. Onları yalnız

bırakamazsınız çünkü örtünüzü patlatabilirler. Onları şu anda serbest

bırakamıyorum, ya da şüpheli görünecek. Nasıl alıyorlar? Kızlar — senin

hakkında nasıl hissediyorlar? ”Lütfen onlara onları kurtardığını söylediğini söyleme.

“Onları kurtardığımı söyledim” diye cevaplıyor ve başımı sallıyorum. “Çoğu iyi geçiniyor - umutlu ve eve gitmeye hazırlar.”

Uzun, derin bir nefes verdim; Özgür elimin parmakları, tapınağımın üzerinde dairesel bir hareketle ovarak büyümekte olan bir baş ağrısını yatıştırmaya

çalışıyor.

“Jackie, beni dinle” - Parmağımı sert bir şekilde, sanki görebiliyormuş gibi işaret ediyorum - “kızları da yanınıza almak zorundasınız ve hiçbirinin oraya geri

dönmeye zorlanmadan çıldırdığını umarım. kapağını esiyor. ”

“Neden onları otelde Schwarzenegger ve Stallone ile bırakamıyorum?”

“Öyleyse sana kim bakacak?”

İç çeker.

“Sanırım kendim halledebilirim” diyor. “Epeyce bir gösteri yaptım - aslında eğlenceli, oyunculuk kısmıydı - kimse beni tehdit etmedi ya da beni sürüklemedi; dürüst olmak gerekirse, bence çok memnun oldular. ”

“Ne tür bir gösteri?” Bilmekten korkuyorum.

“Eh, konuşmam için insanların işime girmelerini engellemek için çok iyiymişim gibi davranmaktan bahsettiğimizi biliyorum, ama… Son dakikada başka bir yöne gittim.”

Sol kaşım kapanıyor. “Evet?” Şüpheli bir şekilde sorgularım.

“Sadece oldu” diye açıklıyor. “Ama şu anda daha doğal geldi.” Sesi gerginlikten gururluya değişiyor. “Bu gerçek bir aktrisin eseri, harika bir aktris: doğru olanı yapmaya devam et; her zaman daha inanılır bir karakter yaratır. ”

“Bunu Spielberg'e söyle” dedim.

“Tom Cruise'un ona her zaman söylediğinden eminim” dedi.

Omuz silkiyorum. “Evet, muhtemelen haklısın.”

Bekle — bu konuşmayı gerçekten yapıyorum mu?

“Bak,” derim, “Kendini öldürmediğin ya da örtünüzü boşalttığı sürece ne rol

oynadığınız umrumda değil.”

“Aww, benim için endişeleniyor musun, Niklas?” Diye bağırıyor.

“Tabii öyleyim” dedim. “Öldün ve bütün paramı kaybediyorum.”

Gülüyor ve benim mantığıma inanmadığı açık. “Tamam, kötü çocuk Nik, kendine bunu söyleyip duruyorsun.”

Sırıyorum. Sadece biraz

Aramayı rahatladım. Jackie'nin hayatta olduğunu ve bu şekilde tutabileceğinden emin göründüğünü rahatladım. İzabel'in beklediğim yerde olduğu konusunda

rahatladım. Ve daha da fazlası, yaşamı için daha az risk teşkil edecek bir

konumda olduğu için rahatladı.

Buna devam edersek, Izabel'in bu müzayededе olup olmayacağını bilme şansım

olmadı, ama o alanda planlanan tek kişi oydu ve beyinsiz gibi görünüyordu.

Keşke kendime bu gece iyi uyumamı söyleyebilseydim, ama ne yazık ki evde

değilim. Ve ben uyumayacağım.

Cep telefonumu ön cebime soktum, loş odaya ve sandalyede oturan adama

dönüp beni izliyorum.

“Bundan kurtulmayacaksınız” diye uyarıyor. "Her şey bittiğinde, adamlarım seni avlayacak ve seni öldürecekler."

Raslantı olarak, pahalı kanepesinde oturuyorum, kirli sehpalarımı pahalı sehpasına oturttum ve altmış dolarlık ceketimden bir sigara aldım.

Işık alıyorum, zamanımı alıyor.

“Her şey bittiğinde,” derim, sürükle ve ciğerlerimde tut, “Yapman gerekeni

yaptığın sürece, belki de adamlarına beni avlamalarını söylemek için hayatta olacaksın. ”

Bana bağırıyor; Beni tam burada oturma odasında öldürmek istiyor, ama bunun olması muhtemel değil.

Kızına bakıyorum; sessizce oturur, dar dudaklı, elleri uyluklarının arasına sıkışmış.

Ne yaptığını biliyor mu?

“Onu bunun dışında bırak” diye soruyor.

“Onu ona getiren ben değilim” diye işaret ediyorum. “Siz, Bay Lockhart.”

“Baba, ne hakkında konuşuyor?”

“Endişelenme bebeğim.”

Korkmuş görünüyor. O olmalı. Frances Julietta Lockhart’ın “babası”, bürünmüş sikini teslim olmaya korktuğu kadınlara batırmayı seven, korkunç bir bok parçası. Elimdeki silahın her zaman farkında olmasına rağmen tekrar bana bakıyor.

“İki gün daha” dedim. “Umarım bira içtin; Hafta sonu bira içmeyi severim. ”

Beni en kızgın bakışlarıyla vuruyor, ben de sigaramı sıkıyorum.

PART 11

Fredrik

Dante telefona “Onu görmedim patron” dedi. “Ona benzeyen bir çift kız vardı, ama onlardan biri değildi - boynunda iz yok”

Lanet olsun. Bu özel müzayedede satılacağından eminim, ilk gün olurdu;

yaraları onu bu insanlara zarar vermesine neden oluyor, ama o hala güzel bir kadın. Izabel'i de biliyorum: eğer bir yere girmek isterse içine girer; eğer yaralarına rağmen satmaya değecekse, o zaman onları değerli olduğuna

inandıracak.

Zemini hızlandırıyorum. Belki orada değildir; Belki de hepsini yanlış yaptım ve bu müzayedenin yakınında hiçbir yerde yok. Ya da… belki de o kadar ileri

gitmedi. Düşünceyi çabucak sallıyorum ve tekrar adım atıyorum.

Ve sonra bana çarptı.

Bun durdum. “Dante,” Ben hevesle söylüyorum, “peki ya diğerleri? Alıcılara ve ustalara dikkat ettiniz mi? ”

“Uhh, biraz,” dedi, “bana söylediğin gibi, ama çoğunlukla köle kızlarını izledim.”

“Tamam” dedim, “ufak bir plan değişikliği. Yarın akşam kalabalığın içindeki kadınlara bakmaya başlamanı istiyorum. Kaç kişi katıldı? ”

“Çok” diye cevap veriyor. “Bilmiyorum, yüzden fazla; Bu, yanlarında getirilen birçok kişinin kölelerini içermiyor, yerde oturuyorlardı - patron, bu garip, garip bir şey. ”

“Dante, eroin satardın,” diye hatırlatıyorum, “ve erkeklerden paralarını almak için para alıyorlar - ikiyüzlülüğün gösteriyor.”

“Ah, evet, doğru - özür dilerim.”

“Şimdi yakından dinle” diye devam ediyorum. “Biraz karışmak zorunda

kalabilirsiniz, böylece herkese daha iyi bakabilirsiniz.”

“Ama ben böyle şeylerde o kadar iyi değilim” diyor. “Ya üflersem?”

“Yapmayacaksın” onu teşvik ediyorum. “Sana ne dediğimi hatırla: güven; her zaman olmak istediğin biri ol; Bunu çıkarabilirsin. Fakat alıcılarla daha fazla sosyalleşmek zorunda kalacaksınız, yoksa onu hiç göremeyebilirsiniz. Bunu

yapabilirsin."

“Tamam patron. Bunu halledeceğim. ”

Aramayı bitirmeden önce, “Dante — uyuşturucu kullanmamalıyım. Anladım?

Mingling, kimseyi tekliflerine dahil etmeyi kapsamıyor. ”

“Biliyorum patron” diyor. Bana ne söylediğini hatırladım.

Hatırlıyor ve iyi bir iş yapmak istediğine ve bunu mahvetmek istemediğine

inanıyorum, ama Dante'nin eskiden bir bağımlı olduğunu da biliyorum, ve bir

bağımlı ne kadar temiz olursa olsun ya da hayatı ne kadar baksa da, serbest bir kok hattına bakın ve her şey bitti.

“Bu işi mazeret olarak kullanma” diye uyardım. “Herhangi bir uyuşturucu

kullanıyorsun ve tekrar sandalyeme oturacaksın.”

“A-Tamam, patron; Benim sözüm var. ”

Cep telefonunu ceket cebime koydum.

“Ne zaman dönecek?” Apollo hala hastane yatağına bağlanmış durumda.

“Tuvalete gitmen gerekiyor mu?” Diye soruyorum İzabel'in konuşmasını

görmezden geldim.

“Kahretsin hayır dostum, o iğneyi kendine sakla.”

Yalan söylediğini biliyorum; Son otuz dakikadır bonolarını kıvırıyor, kendini kızdırmamaya çalışıyordu. Ama onu yalnız koruyorum ve tuvaleti yalnız

kullanması için ona güvenmiyorum, bu yüzden gitmesi gerektiğinde ilk önce

uyuşturucu kullanıyorum; bu şekilde kaçacak kadar odaklanamaz ve bana

saldıracak kadar güçlü değildir. Savaşmak istemiyorum - her zaman kıyafetlerimi kirletiyor.

“Kendini kirletmeni sağlayamam” dedi ona ve iğneyi hazırla.

“Siktir git dostum!” - bağlarıyla mücadele ediyor, yumrukları sıkılıyor; Dişleri gritting - “Neden yine de umursuyorsun?”

“Çünkü kokuyor” dedim. “Ve beni iğrendiriyor.”

Apollo güler. “Bu seni kandırıyor, ama yaptığın tuhaf şey -” Gözleri kafasının arkasına çarpıyor ve yumrukları rahatlıyor.

Çıkarmadan önce ona beş dakika veriyorum ve tüm bu şeylerle başa çıkmak için kiraladığım hemşireyi beklemek için üst kata çıktım: tuvalet, banyo ve benzeri.

Apollo'nun yardım etmek için yola çıkacağım uyuşturucu bağımlısı arkadaşım

olduğunu düşünüyor; Bunu yapmak için “harika bir arkadaş ve harika bir adam”

olduğumu düşünüyor; Dünyada benim gibi daha fazla erkek olması gerektiğini

düşünüyor.

Hayır, Hemşire Karlee, dünyada benim gibi kesinlikle daha fazla erkek

olmamalı…

PART 12

Izabel

Açık Artırma - İkinci Gün

Yine de Naeva'dan bir iz yok ve bu konu hakkında soru sormak için yeterince

umutsuz hissettiğim noktaya geliyor. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum,

özellikle de kumar oynadığım ve çok beklediğim için. Ondan daha önce bir soru sorsaydım, küstahça, inandırıcı olabilirdi. Fakat şimdi üç haftadır, “endişeli”

uygulanmadı ve buraya getirdiğim ancak hiçbir şey hissetmediği iddia edilen kız hakkında sorular, onun için olan hisleri gösterecektir.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, Vonnegut'un kim olabileceğini saptamaya

çalışmaktan çok, Naeva'yı aramak için daha fazla zaman ve enerji harcadım. Ve bunun değiştiğini görmüyorum. Sanırım her ikisine de aynı derecede dikkat

etmeyi denemek zorunda kalacağım, ancak o sahnede her yeni bir kız ortaya

çıktığında, Naeva hemen hemen Vonnegut'un izini başımdan alıyor. Onu yanımda getirmenin sorunlara yol açacağını biliyordum, ama bunu asla beklemiyordum.

Belki söyleyeceği gibi öğrendi ve hayatının aşkı, Leo Moreno, söylediği gibi buldu.

Olabilir. Ama içgüdülerimi dinliyorsam, bana hayır olduğunu, öyle olmadığını söylüyorlar.

“İyi akşamlar Bayan…?” Der, yağlı saçlı sıska, sıçan yüzlü bir adam.

Gerçek dünyaya dönüp masamda garip bir şekilde dururken ona baktım.

Müdahale başladı ve misafirlerin hepsi bacaklarını esnetmek ve sosyalleşmek için masalarını terk etti. Bu adamı, tiyatrodaki en ulaşılmaz görünüşlü kadınlardan biri olan, bana yaklaşmaya ne zorladı, bilmiyorum ama manzara değişikliği

yapabilirdim.

Onu küçümseyerek görerek, “Mülkümden uzak durun, Bay…?” Uyarısı ile derim.

Sabine'ye baktı, endişeyle gülümsedi ve sonra sağına doğru yürüdü.

“Dante,” diye tanıtıyor, elini sundu, avuç içi yukarı, böylece benimkini içine yerleştirebilirim.

Yapmıyorum; Bunun yerine şampanya kadehi için uzanırım.

Dün Joaquin ile olan olayından ve beni bunun için öldürmemesinden sonra, bu

İzel rolünü daha da ileriye götürebileceğimi hissediyorum. Hala havada ne kadar yüksekte; Elbette alıcılara dikkat etmeliyim, fakat bu yeterince beceriksiz gözüküyor - henüz tanışmadığım meşhur Iosif Veselov gibi bir şey yok - ve

muhtemelen biraz saygısızlıktan kurtularak erkeklere karşı hoşgörüsüzlüğümü

kanıtlayabilirim. hepsi bir arada.

"Bay. Ruiz, senin kırmızı kızların antrenörü olduğunu söyledi, ”diyor Dante.

“Aslında,” Cesara içeri girip yanımda oturuyor, “Ben. Lydia benim asistanım.

”Sesindeki suçu yakaladım; Joaquin’daki odanın karşısında birisiyle konuşurken parıldayan bir şey bırakıyor, ama fark etmiyor. “Benim adım Cesara.”

“Ah, anlıyorum.” Dante başını salladı ve sonra bir el sunuyor. “Tanıştığımıza memnun oldum, Cesara.”

Daveti kabul ediyor ve elinin üstünü öpüyor. Ona dokunmasına izin verdiği için şaşırttığı için

gülümsüyor ve bırakması için gerekenden biraz daha uzun sürüyor.

Hemen farkettiğim bir şey var - derisindeki rahatsız edici görünüyor, bu odadaki diğer alıcıların karşısında. Onun gibi biri ne yapıyor burada, köle alıyor, ne zaman kullanabilecek tipte görünmüyorsa? Beni ilgilendirmez ve umrumda değil.

Naeva. Vonnegut. Buradan canlı olarak çıkıyorum ve buraya ne için geldim,

umurumda olan tek şey bu. Ah, ve Sabine. Ve diğer kızlar. Joaquin ve Cesara'yı öldürmek - neden bir şeye odaklanmaya çalıştığımı bile bilmiyorum.

Cesara, “Size nasıl yardımcı olabiliriz Bay Dante?”

“Sadece Dante,” diyor kibarca.

Dante'nin tekrar Sabine'ye çok yakın olduğunu fark etmeden - istemeden;

farkedilmeyecek kadar gergin - onu boynundan çekerek alıp ondan çekiyorum.

“Üzgünüm,” dedi Dante ve bu sefer Cesara'ya daha yakın durmak için ondan iki adım uzaklaşıyor. “Beni affet.”

Bir an sonra, zavallı adama bir mola vermek için başımı salladım. Onu

kullandığın için çok - Onun için üzülüyorum! Bekle — neden burada köle alan bir adam için üzülüyorum? Hmm.

Kafamı kendi başıma salladığımda, tekrar camıma gidiyorum ve göz temasından

kaçındım.

Cesara, “İşinle ilgili olarak sana iltifat etmek istedim” dedi. “Bu akşam aldığım kız harika bir kaliteye sahip.”

Müthiş? Yanlışlıkla Liseden mezuniyet balosuna giremediğimden emin olmak için odanın etrafına göz atıyorum.

Cesara bile kelimesi seçiminin utanç verici olduğunu düşünüyor; Gözlerini benim üzerimde hissedebiliyorum, benimkine bakıyor; Birbirimize gizli bir kaş

yükseltiriz.

Cesara, “Şey… teşekkür ederim Dante,” diyor. “Söylesene” - öne doğru eğiliyor, yüzünde meraklı bir bakış - “nerelisin?”

“Ah, ben New Hampshire’lıyım” diye cevaplıyor. "Amerika Birleşik Devletleri."

Bakarak, Cesara'ya muhtemelen ona bakarken, geri kalanını bekleyerek

bakarken katıldı, ama hepsi bu gibi görünüyor.

Cesara birkaç kez başını salladı. “Ve” - sözcüğü ortaya çıkardı - “New Hampshire, ABD, Dante'de ne iş yapıyorsunuz?” Onunla oynuyor.

O gerçekte gülüyor, farkına vardı. “Oh, pekala, ben, artık orada yaşamıyorum.

Yaklaşık on yıldır Boston'dayım. Harika şehir. Orada olmasını istersin. ”

Cesara bardağını yudumluyor, çünkü onu yapmaması gereken bir şeyi

söylemekten alıkoyan tek şey.

Dante’nin gülümsemesi tam yüzünden kayıyor. Omuzlarını mağlup bir çöküşe

düşüyor ve aniden sanki gerçek Dante'nin başarısız olanı ele geçirdiğini

düşünüyor.

“Bak, bu tür şeylerde iyi değilim” diyor ve ikimiz de ona bakıyoruz. “Bir erkek -

patronum - beni buraya birini aramam için gönderdi; Bana çok para ödedi. Daha önce hiç böyle bir

şey yapmadım. Ve hepsi gerçekten ”- odaya bakıyor -“ peki, gerçekten çok garip. Ve ”- hafifçe güler -“ Çok garip bir boka girdim, bu yüzden çok şey söylüyor. ”

Şimdi ikimizin de dikkatini çekiyor; Cesara ve ben aynı anda büyük bir ilgiyle öne eğiliyoruz; içgüdülerim yine başladı, ama neden olduğundan emin değilim.

“Seni buraya tam olarak kim araması için gönderdi?” Cesara şüpheli bir şekilde soruyor.

“Patronun kim?” Diye soruyorum nefesimi tutuyorum.

Dante’nin kafasının içinde bir şeyler yanıp sönüyor ve aniden, ilgimiz minik beynini ezme eşiğine gelmiş gibi görünüyor. Sadece aptal Dante oynamaya

devam etmeliydim, yüzünü okuyor.

“Ben de bir asistanım” dedi bana. “Bay Amell Schreiber'e” - (Bu adı daha önce nerede duymuştum?) - “Çok özel bir adam; ne demek istediğimi biliyorsa, sosyal kaygı sorunları var. Onun için gitmek zorunda olan her şeyi hemen hemen

yapıyorum. halka açık yerlerde: alışveriş yapmak, toplantılar sırasında onunla birlikte oturmak, bunun gibi şeyler, çünkü zor çünkü onunla tanıştığım zaman bir eroin bağımlılığında derindeydim ve bu konuda bildiğim kadarıyla bir şeyler

bilmekten çok uzaktı ”- sahnede bir el sallıyor - “bunlardan herhangi biri”.

“Seni buraya kimi bulması için gönderdi?” Diye tekrarlıyor Cesara, çünkü

çoğunlukla umursadığı şey bu.

“Yirmi yirmi iki,” Dante başlar, “siyah saçlı, mavi gözlü, küçük göğüslerde; satın aldığım kız - senin kızın - bence mükemmel, ama tam anlamıyla dolanıp

diğerlerini göreceğim; belki onu bir kaç geri alacağım, o yüzden seçimleri olabilir.

”Kravatını düzeltir; Hala söyleyebildiğim için gergin, ama ilk defa olduğundan beri, sanırım bu bekleniyor.

Neredeyse bir rahatlama birikintisi içinde eriyen - onun benim için burada

olduğunu sanıyordum. Vay, koca bir kafam mı var? Salladım.

Cesara'nın aynı çizgide düşündüğünü, ama beni aramayacağını, ama burada

kaçırılan belirli bir kızı arayan bir implant olduğunu düşünüyor. Ona göz atıyorum ve ne kadar çabuk ilgisini kaybettiğine tanık oluyorum; iç çekiyor ve sandalyede rahat ediyor.

Masamıza hoş geldiğini duyduğunu hisseden Dante, kravatını tekrar düzeltir ve daha sonra belin yarısına kadar uzanır ve bu da garip ve utanç vericidir. “Peki, tanıştığımıza memnun oldum” diyor.

“Ah, siz de,” diyor Cesara kocaman, zorla bir gülümsemeyle; daha fazla etki için ona elini bile uzatıyor. “Umarım mükemmel patronun için mükemmel bir kız

bulursun.”

Dante bu pisliği yakalar; Bir utanç aşağısı bir anlığına gözlerinde titriyor, ama gülümsüyor, emiyor, Cesara'nın elini öpmek için eğiliyor ve bizi terk ediyor, bana sadece bir selam vererek.

Cesara alçaltılmış bir sesle “Her zaman sızıntı yapanları aramaya devam edin”

diyor. “Bu açık artırmalara katılmak kolay değil; her katılımcının kim olduğunu iddia ettiğinden emin olmak için büyük çaba harcıyoruz - ancak aramızda ne tür örümceklerin gizlendiğini asla bilemezsiniz.”

Ölümcül olanlar, Cesara. Ölümcül olanlar. Gülümsüyorum, ona yaslanıyorum ve daha fazla etki için kırmızı dudaklarını öpüyorum.

PART 13

Izabel

Üçüncü Gün - Sabah Ortası

Aslında havada bir şeyler hissedebiliyorum; Kemiklerimde, düzensiz kalp

atışlarımda, terleme avuçlarımda hissediyorum. Bu gece, bileklerim ve ayak

bileklerim bağlıyken, saçlarım ve yüzüm kanlı olduğu için burada geçirdiğim her geceden çok farklı olacak. Ne olduğunu bilmiyorum, ama burada olduğunu,

gölgelerde beklediğimi, bir yerlerde olduğunu biliyorum.

Boyalı çarşaflarında Cesara'nın bulunduğu serin çarşafların arasında, boyalı sıva duvarlar ve önümüzde Meksika esintisinin ve güneş ışığının odaya girmesine izin veren geniş bir duvarsız alan vardı. İspanyol kiremit zeminler, her yöne birçok ayak uzatıyor; oda yoksun tek şey bir okyanus manzarası.

Cesara'nın kızı açık duvarın yanında bekler; benimki, Sabine, yatağın yanında oturuyor.

Cesara'nın çıplak vücudunun ısısı etrafımda kıvrılıyor, bacağımı belimin üstüne döktü. Yumuşak saçlarını parmaklarımın arasından tararım.

"Bana hiç söyleyeceksin Lydia," diyor, "neden erkekler kadar şiddetli bir şekilde nefret ediyorsun?" Parmak uçları kalça kemiğim boyunca yürüdü, iç uyluklarıma doğru yürüdü ve sonra tekrar ayağa kalktı.

"Erkekler bu dünyanın kanseri." Ona söylüyorum. "Sanırım onlardan nefret

ederek doğdum."

"Evet, ama böyle hissetmek için öldürdüğünüzden başka bir şey olması

gerekiyordu. Birden fazla kişinin, bir olayın, senin gibi ortaya çıkması gerekiyor.

"Başını karnımdan kaldırıyor ve bana bakıyor. Bana bir şey söyleyebilirsin, yapmanı istiyorum.

"Niye ya?"

Dudaklarını göbek deliğime bastırıyor. "Çünkü hepimiz güvenebileceğimiz,

güvenebileceğimiz, en derin, en karanlık sırlarımızı söyleyebileceğimiz birine ihtiyacımız var." Yukarı çıkıyor ve göğüslerimi öpüyor. "Senin için o kişi olmak istiyorum Lydia."

"Uzun zaman önce beni öldürmek istemedin," diye hatırlatıyorum.

Burnundan biraz hava üfleniyor; bana gülümsüyor. "Eh, bu seni tanımadan

önceydi; o gün seni öldürmememin bir nedeni vardı ve şimdi ne olduğunu

biliyorum. "

Yüzüme doğru yukarı doğru yürüyor, dudaklarımı yumuşakça öpüyor. Sanırım

bana benim için bir şeyler hissettiğini söylemek üzereydi, ama son saniyede vites değiştirdi.

Cesara kalçamın yanında dik oturur; gözlerim vücudunun her yerine kayıyor,

mükemmel göğüslerini içiyor ve tombul, yuvarlak poposuyla biten yumuşak,

kavisli belini.

Gülümsedi ve "Sana önce kendimden bahsedeceğim, eğer daha iyi hissetmeni

sağlayacaksa" der.

"Tamam" dedim. "Karanlık sırrın nedir Cesara?"

Cesaret verici bir gülümseme yüzünden kaybolur ve kucağındaki ellerine bakıyor.

“Onlardan biriydim,” diye itiraf ediyor Sabine'ye bakıyor. “Annem ve babam beni elli bin Peso'ya sattığında on bir yaşımdaydı” - sadece bir anlığına kederli görünüyordu - “Uzun zaman önceydi, ama her zaman dün gibi hissediyorum. Ve

her zaman bunun için onlardan nefret edeceğim. ”

“Hiç satmadın mı?” Şimdi tamamen ayağa kalktım ve ona tüm dikkatimi verdim.

Başını sallıyor. “Hayır,” diye cevaplıyor, “çünkü yeterince iyi değildim - başka biri onun yerine beni istemişti.” Gözleri başıboş ve onun hakkında konuştuğu kişinin bir zamanlar sevdiği hissine kapılıyorum. saati.

“O kimdi?” Konfor için uzanıp elimi uyluğuna koyuyorum. "Yada o?"

Durur ve sonra da bunun hakkında konuşmak istediğine karar verir.

“Onun adı Javier; Joaquin’in ağabeyi idi. ”

Midemdeki kaslar gergin; Düz bir yüzüm var ama maskenin altında acı dolu bir ifade var. Cesara ve benim hayatımızın bu bölümünü paylaştığımız sıra dışı ya da tesadüf değil - Javier benden önce ve muhtemelen benden sonra birçok köle kızla ilişki kurdu - onun adını dudaklarından duyarak, içine bakarak Bir zamanlar Javier'in yatağını paylaştığım bir kadının gözleri, tıpkı benim yaptığım gibi, yine de sistemime bir şok oluşturuyor.

“Javier, Ruiz bileşiklerinin tümüne sahipti” diyor. “Bana ilgi gösterdi; beni pislik odalarından ve itici hükümdarlardan ve kız kardeşinin zalim cezalarından

uzaklaştırdı ve bana bir insan gibi davrandı. Beni sevdiğini sanıyordum, ama bir gün beni bir kenara attı. ”Derin bir nefes alır. “Gerçekten şikayet edemezsiniz; daha da kötüsünü yapabilirdi; beni satabilirdi ya da diğer kızlarla birlikte beni atabilirdi, ama beni Joaquin'e verdi ve Joaquin bana bir iş verdi. İşte böyle bir antrenör oldum - o zamandan beri yapıyorum. ”

“Ve bu,“ Javier ”, size hiçbir neden vermedi mi?” Diye soruyorum, teselli ediyor.

Joaquin'e verdiğin için mi?

Sarışın kafasını sallıyor. “Javier, hiçbir zaman yaptığı hiçbir şey için nedenler vermedi ve hiç kimse onu sorgulamadı - peki, belki kız kardeşi Izel hariç. O

kalpsiz bir kaltaktı, o kadın. Öldürüldüğünü öğrendiğimde kutladım. ”Bir sırıtış, aksi halde ağır kalpli bir yüze doğru iter.

Sen ve ben, Cesara… sen ve ben, ikimiz de.

Sırıtış kaybolur, bunun yerine kızgınlığa işaret eden bir şey olur. Mavi gökyüzüne doğru bakıyor; aklından geçen çılgınca olasılıklar, öyle görünüyor. “Ama

söylentiler vardı” diyor hala bekliyorum. “Ve buralarda, söylentiler neredeyse her zaman doğrudur.”

“Ne tür söylentiler?”

Bana bakıyor ve sırıtıyor; başını sallar ve mavi gökyüzüne döner.

“Gerçek olduklarını biliyordum çünkü İzel bile bu kadar nefret ve intikamla

konuştu; Izel'in asla öldürülmemesini dilememin tek sebebi buydu - o kızı

öldürmek istedi ve sonunda giderdi. ”

Manzaradan koptu ve bana baktı. “Herkes onun Javier’in çöküşü olduğunu

söyledi. Ve o."

Izel?

“Köle bir kız vardı” diye devam ediyor Cesara, “farklı bir bileşimde. Javier onun için düştü. Benimle yaptığını düşündüğüm gibi değil, diğer kızlarla yaptığı gibi; hayır, bu farklıydı ve onun ölümü olacağını söylediklerinde haklıydılar. Ama herkesi onun için bir kenara itti; yolunu kaybetti… ve

yaşamını. ”

Kalbim boğazımda; Yutmaya çalışıyorum, ama sadece sıkışıp kaldım, beni

boğuyor, kulağımı tıkıyor. Sakin bir surat mı yapıyorum? Keşke bir ayna olsaydı.

“Ona prenses adını verdiler” diyor Cesara sesindeki zehir, “küçük engerek;

zehirli yaprakları ile çiçek. Sarsılmaz liderliği, acımasız yüreği ve barbar taktikleri ile tanınan büyük Javier Ruiz, sonuçta çok sarsılmaz değildi. Dev bir kız

tarafından ele geçirildi, soluk bir hafızadan başka bir şeye düşürülmedi. ”

Senin için bundan daha fazlası, Cesara, yoksa onun hakkında böyle bir kızgınlıkla konuşmazsın.

Başka bir derin nefes alıyorum ve ona benden daha fazla ... sorma ihtiyacımı azaltmaya çalışıyorum. “Nasıl öldü?” Diye soruyorum, geceyi Samantha’nın

Texas’taki evinde hayal ediyorum.

“Bir suikastçi onu dışarı çıkardı” diyor. “Bazıları kızın onu öldürdüğünü söylüyor, ama inanmıyorum - yani gerçek olmayan söylentilerden biri - köle kız bunu

başaramaz. Javier, o küçük kaltak tarafından kör olmuş olabilir, ama onu

öldürecek kadar iyi olmadığını biliyorum. ”

Şimdi mavi gökyüzüne ve güneş ışığına bakan, ancak hiçbirini görmeyen bendim.

Salladım. Ve ona sırıyorum. “Kıskanç gibisin, Cesara.” Yaklaşıyorum, saçını boynumdan elimin arkasıyla fırçalıyorum. “Endişelenmeli miyim?” Baştan çıkarıcı bir şekilde soruyorum, dilimin ucunu boğazından geçiriyorum.

Beni çıplak kucağına çekiyor ve ben de onu zorluyorum. “Hayır, Lydia,” diye fısıldadı, dilini meme ucuma yasladı, göğsüm eline sarıldı. “Bana, benim için…

kalbime… Javier'in asla yapamayacağı şeyler yaptın.”

“Bana daha fazlasını söyle,” derim, nefessizce, kucağına karşı kendimi

öğütüyorum. “Bana kalbine ne yaptığımı söyle.”

Ağzı benimkiyi bulur ve ateşli bir yoğunlukla öperiz; parmaklarımın bacaklarım arasındaki hareketini hissettiğimde gözlerim çırpınır.

Ve sonra o sadece durur.

Gözlerimi açıp onun içine bakıyorum.

O gülümser.

“Bu anlaşma değildi” diye fısıldadı ve dudaklarını benimkine fırçaladı. “Sana karanlık sırrımı söyledim ve şimdi de seninkini bilmek istiyorum.”

“Benim hakkımda nasıl hissettiğini söyle, Cesara” derim, onu hafifçe öp. “Sana açılmamı sağlamak için bana hiçbir karanlık sır anlatmak zorunda kalmadın. Tek yapman gereken bana nasıl hissettiğini söylemekti. ”

Kolları etrafımda sarılıyken, göğüslerimin arasına öpücükler ekiyor. “Seni

önemsiyorum Lydia. Asla böyle biriyle ilgilenmedim. Sana bir şey

söyleyebileceğimi hissediyorum, herhangi biri olabilir ve… ”

"Ve ne? Söylesene? ”Ben başının üstünü öperim.

“Birlikte bir yere gidebileceğimizi, yolumuza giren herkesi öldürebileceğimizi hissediyorum; yapabileceğimiz şeyleri hayal edin, Lydia.”

Kalçalarım hareket etmeyi keser; Yüzünü ellerimde tutuyorum ve gözlerinin içine bakıp onları araştırıyorum. “Burayı terk etmek istiyorsun, değil mi?” Diye

sordum, bilerek. “Joaquin’in cum bezleri olmaktan bıktınız; pislikten bıktınız ve gittiğiniz her yerde sizi takip eden erkeklerin aç gözleri sizi sıkıyor - bıktılar ve sizi rahatsız ediyorlar, çünkü Joaquin sizi öldürdüğü için sizi öldüreceği için hiçbir şey yapamazsınız. ”

Cesara’nın yüzünde artık hiçbir şey yok; gözleri karanlık gibi doludur, benim gibi insanları yetiştiren bir tür karanlık.

Yakınımda yaslanıyorum, hala yüzümü ellerimde tutuyorum, hala gözlerini arıyor.

“Birinin mülkü olmaktan bıktınız” diyerek devam ediyorum, onu avuçlarımda

avucumda tuttuğumu bilerek, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak “bir

erkek dünyasında yaşamaktan bıktım”; parmaklarım yanaklarına hafif baskı yaptı

- “Ben de, Cesara; Erkeklerin gölgesinde takip etmekten çok yoruldum. Ve…

Seni her yerde takip edeceğim, yolumuza çıkan ya da bizi durdurmaya çalışan

herkesi öldüreceğim ”- Onu tekrar öpüyorum ve ağzım onun üstünde duruyor -“

tek yapman gereken kelimeyi söylemek. ”

Tutkulu bir öpücükten sonra, Cesara gözlerime yeni bir güvene sahip farklı bir kadın gibi bakıyor - sonunda tanıştığımdan beri onun olmasını istediğim kişiydi ve şimdi biliyorum ki, bana neredeyse her şeyi söyleyebiliyor, korkusu olmadan

Şüpheleniyordu. Çünkü o bana âşık oluyor ve dünyadaki en belirgin gerçeklere bile bir kişiyi kör edebilen tek güç sevgi.

“Nasıl bildin?” Diyor. “Gardiyanlar hakkında mı?”

“Sana baktıklarında görüyorum,” dedim, saçlarını suratından okşayarak. “Sizden korkmuyorlar; Kontrol sahibi olduklarını bilen erkeklere benziyorlar ve sadece vaktini bekliyorlar, doğru zamanı bekliyorlar. Bunu sana ne zamandır yapıyorlar?

”

“Burada olduğum sürece, ciddi bir şekilde” diyor. “Javier beni Joaquin'e

verdiğinden beri - Javier hayatta iken asla bana dokunmaya cesaret edemedi.”

“Ödeyecekler,” Söz veriyorum, işkence görmüş yüzüne derinlemesine

bakıyorum. “Zamanımızı veren, gölgelerde doğru anı bekleyenler olacağız; ve burayı terk etmeden önce, birlikte ”- ellerimi yanaklarına sıkıyorum -“ her birini öldüreceğiz ”.

“Evet,” diye fısıldıyor. “Evet…” Gözlerindeki karanlığın yepyeni bir geleceğin ritmine dans ettiğini görüyorum, intikam ve sevgi ve arzu ve tehlike. “Yesss -

birlikte bir erkeğin dünyasını moloza dönüştürebiliriz; erkeklerin kemiklerinde yürüyebiliriz; baskıcılarımızın kanıyla banyo yapabiliriz - birlikte, Lydia, her şeyi yapabiliriz. ”

"Evet. Yapabiliriz. ”Ona gülümserim. “Bu bizim kaderimiz.”

“Hiç merak etmedin,” dedi bir dakika sonra, “neden gardiyanlar seni rahatsız etmedi?”

“Biraz” cevabını veriyorum. “Ama bununla bir ilgin olduğunu düşündüm.”

Başını sallıyor. “Buraya ilk geldiğinde,” diye başlıyor, “Size dokunmaktan daha iyisini biliyorlardı çünkü mallara asla dokunmuyorlar. Ama daha sonra, sen benim altımda çalışmaya başladığında, onlara Joaquin’in gözünün senin üzerinde

olduğunu - teknik olarak yalan olmadığını söylemiştim - ve eğer onlardan birine dokunurlarsa, kafalarıyla ödeyeceklerini söyledim. ”

“Beni koruyordun.”

"Evet. Ve seni koruyacağım. Bana izin verdiğin sürece. Ama sana bir şey sormam gerekiyor. ”

“Bana bir şey sorabilirsin” derim, ama beni gerginleştirmesine rağmen.

“Bu kız, Uma, buraya seninle geldin” - (Sonunda! Naeva hakkında bir şeyler

bulabilirim ve onu kendim yetiştirmek zorunda kalmadan!) - “Bilmem gerek: senin için özel miydi? Dürüst ol. Bir tane gördüğümde bir ek biliyorum. ”

Ah, Cesara’yı kıskanç; kalbimin başkasıyla olduğu için endişeleniyor.

“Uma ve ben buraya giderken küçük bir bağ kurduk - teknik olarak, bütün bağları o yaptı; Sadece gezintiye çıktım. ”Baş parmağımın alt kısmını çenesine doğru fırçalıyorum. “Ama hayır, o benim için özel değildi. Ve ona ne olacağı umurumda değil. Neden soruyorsun? ”Tercüme: Lütfen bana ne olduğunu bildiğin her şeyi anlat.

Cesara, “Sadakatinin başka bir kadınla yatmadığından emin olmak istedim”

diyor. “O gün senin için alma şeklini — sadece emin olmak zorundaydım. Ama sana inanıyorum; Gözlerinde görebiliyorum, bana doğruyu söylüyorsun. ”

İçeriden gülümsemiyorum, göremediği bir yere iniyorum, çünkü eğer öyleyse,

ona gülüştüğümü biliyordu. En bariz gerçeklere kör oldum…

Dudaklarını, çenesini ve alnını öperim - ah, aln; orada bir öpücük ve aşk gerçek olduğunu biliyorsun.

Bir an sonra, “Karanlık sırrım, benim kim olduğum nedeni, sizinkinden çok da farklı değil, Cesara” derim.

Merakla merakla başını eğdi.

“On dört yaşındayken neredeyse annem tarafından bir erkeğe verildi. Beni o

yere götürdüğü için ondan nefret ettim. Ve onu bunun için öldürdüm. ”Ellerimi aramıza soktum ve onlara baktım. “Bu ellerle onu öldürdüm.” Onları tekrar

aramıza bıraktım. “Senin gibi - birçok kadın gibi - ihlal edildim; Ben aşağılandım; Yalan söyledim, sevildim ve ihanet ettim; ve bundan yoruldum. Annemi

öldürdükten sonra, beynimi yıkayan adamdan kaçtım; O dünyayı arkamda

bıraktım - ve çocuğumu onunla. Ve o zamandan beri, beni olduğum gibi yapan

birçok erkekle tanıştım. Ve hepsini öldürdüm. Ve onları ne beklersem ona

katılacağım güne kadar onları öldürmeye devam edeceğim. ”

Cesara suratım onun ellerinde tutuyor, şefkat ve acı ile gözlerimin derinliklerine bakıyor. “Onları birlikte öldüreceğiz, Lydia; sen ve ben, durdurulamaz bir güç. ”

“Biz yaşayacağız - gerçekten bir kez yaşayalım ve birlikte öleceğiz” derim.

Oscar'ım nerede?

Cesara beni yatağa doğru iter ve bir sonraki saat boyunca sadece Victor’un

yüzünü çekerim.

Bu kadar nasıl geldim? Ve bana ne oluyor? Bir şeyler oluyor. Bu sabah

uyandığımda, etrafımdaki gizemli ellerin kaçınılmaz olduğunu hissedebiliyordum, içimde ve bu gün bitmeden bir şey olacağını biliyordum. Ama… Bunun tamamen

başka bir şey olduğunu varsaydım; Bu geceki son müzayedede yapacak her

şeyin olduğunu düşündüm; Asıl Vonnegut’u keşfettiğim konusunda ikna

olmuştum.

Ama bu hissin kaynağı konusunda yanılmışım.

Oscar'a layık olan kanuna rağmen, gerçek İzabel'i keşfettiğimi düşünüyorum.

PART 14

Izabel

Üç Gün - Geç Öğleden Sonra

Son müzayede alıcılar gelene kadar dört saat kaldı, ben de sınırdayım. Mutlaka gerekli değil çünkü bu büyük gece, son şansım - burada daha fazla olmak

istemiyorsam - bir şey bulmak, beni Vonnegut'a yönlendirecek herhangi bir şey, ama Joaquin'in ilerlemelerini daha ne kadar engelleyeceğimi bilmediğim için .

Onu öldüremem. Henüz değil. Şovu yönetiyor; açık artırmada önemli olan her şeyi yapar - eğer kaçırırsa, herkes fark edecek ve hiç gösteri olmayacak.

Sabine yedekte ve ikimiz de zaten bu gece için giyinmişken, tiyatroya doğru

uzun koridordan aşağıya dikkat çekmemek için çabuk ama zarif bir şekilde

hareket ediyorum. Oraya gitmek için henüz erken, ancak insanlarla dolu -

çoğunlukla çalışanlar - ve insanların olduğu her yerde yalnız Joaquin tarafından yakalanmaktan daha iyidir. Cesara'nın kendi işi var; tesiste bir davetsiz misafir hakkında bir şeyler; Tahmin ediyorum - Umarım — Joaquin onunla birlikte gitti.

"Onu gördüm", Sabine azar azar, endişeli bir şekilde arkadan konuşuyor.

Koridorun ortasında üşüdüm ve ona bakmak için döndüm; ilk içgüdüm devraldı, ve bu Izel değil - bu Izabel.

Ne dedin? Sert fısıldadım; Dirseğimi elimde sıkıyorum, ama onu

kandıramayacağımı biliyorum - eğer olduğum kadar kötüydüm, Sabine zaten

yerde izinsiz olarak benimle konuştuğu için ağzından kanı siliyordu. .

"Y-Arkadaşın" diyor, yere bakarak "Onu gördüm".

"Ne hakkında konuşuyorsun?" Bu bir kandırmaca olabilir; Joaquin, hatta Cesara, Sabine'yi buna koyabilirdi; Bu düşünce aklıma girer girmez İzel nihayet devraldı.

Elim çekiç gibi yükseliyor ve Sabine bir saniye sonra yerde duruyor.

Altından geriye doğru sallanıyor, elleri titriyor, burnundan kan damlıyor.

"Lütfen... Ben... Sadece onu nerede gördüğümü söylemek istedim."

"Kimi gördüm kız? Konuş!"

"Uma" diye cevap veriyor. "S-O banyodaydı, diğer kızlarla ve benimle. Dün ben

"- elinin arkasıyla burnundan kanı silerken -" Onun konuşmasını duydum. "

"Bir Uma tanımıyorum," yalan söylüyorum. Bana daha fazla bilgi verin lütfen; Bana Naeva hakkında bildiğin her şeyi anlat. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun kız?"

Başını hızlıca sallıyor. "Yok hayır. Risk alıyorum. İstersen beni öldür; Bu yerde başka bir gün geçirmek yerine ölmeyi tercih ederim. A-En azından kendimi iyi hissettiğim bir şey yaptım. "

Kafamı hızlı bir şekilde çeviriyorum, uzun koridordan aşağıya bakıyordum, sola ve sağa, birinin duyabileceğinden endişeleniyorum, ve sonra Sabine'yi kolundan

tutup ayağına çekiyorum. Onu, ev sahipleri tarafından kullanılan boş bir hizmet odasına sürükleyerek arkamdaki kapıyı kapattım.

"Bana bunu neden söylüyorsun?" Ona bastırdım, parmaklarımı kolunun etrafına

sıkarak. "Bu kızı tanıdığımı veya onun arkadaşı olduğumu nereden çıkardın?"

Sabine’nin gözleri karanlık odada parlak görünüyor; tek ışık kapının altından geliyor. Titriyor ve yüzü korkuyla küçülüyor, ama konuşmasını engellemiyor.

“Bu sabah,” diyor, “Cesara ile o kızla ilgili konuşurken, Uma adını söyledi.

Banyodaki kızın adıydı. ”

Ona iniyorum. “Ama seni düşündüren ne?”

“B-Çünkü Cesara'ya yalan söyledin.” Sabine içeri girdi ve sanki ona tekrar

vurmamı bekliyormuş gibi düşüyor. “Ve b-çünkü beni kandıramazsın; Herkesi

kandırıyor olabilirsin ama birini gördüğümde iyi bir insan tanıyorum. Onu

korumak için yalan söyledin.

Kanununun verilmesi - Sabine'nin ona yalan söylediğimi bildiği gibi, bana gerçeği söylediğini de biliyorum - omuzlarım üç haftadır nefes alıp vermeme izin verdiğim gibi bir çöküş içine düştü.

“Lütfen,” Sessizce söylüyorum, “Bana bildiğin her şeyi söyle.”

Sabine yumuşakça gülümser ve konuştuğunda artık tıngırdatmaz. “Çok değil,

üzgünüm ama en azından hala hayatta olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm.”

“Nasıl görünüyordu?”

“Hepimiz gibi: lekesiz ve satılmaya hazır. Sanırım bu gece müzayedeye

hazırlandı. Satılacağını nasıl bildiğini anlattı; ama bunun garip olduğunu düşündüğüm şey, endişeli görünmediği ya da korkmadığıydı. Gibi görünüyordu ...

istekli. ”

Leo Moreno. Onun alıcısı olacak. Naeva'nın nasıl yaptığını bilmiyorum ama çok etkilendim.

“Başka ne dedi?”

"Fazla değil. Senin gibi dikkatliydi. ”Küçük parmaklarını bileğimin etrafında kıvrıyor ve bana doğru bakmamı istiyor. “Kim olduğunu bilmiyorum” diyor ve

“sizden bana söylemenizi istemiyorum ama bir şeyi biliyorum.”

"Bu da ne?"

“Tanrı seni buraya gönderdi” diyor. “Beni kaçırdıklarından beri her gece dua ediyorum ve neredeyse benimle ilk kez konuştuğunda seni gönderdiğini

biliyordum.”

Aşıyorum, başımı sallıyorum. “Üzgünüm, ama Tanrı kesinlikle beni yollamadı.”

“Hayır, O yaptı, ben sadece biliyorum” - Elimi bileğimin etrafında sıktığını hissediyorum - “Ben onu görüyorum, Adında ne yaptığını, bilmeden.”

Harika - bir İncil-Thumper.

“Buradan bize yardım etmek istiyorsun,” diye devam ediyor, “ve yapacaksın, çünkü Tanrı istiyor.”

“Tanrı'nın neden onların seni kaçırmalarını engellemediğini hiç merak etmedin mi?”

“Bu önemli değil” diyor ve ne dediğim önemli değil, hiçbir şeyin onu ikna

edemeyeceğini biliyorum.

Sesler koridordaki kapının ötesinde huni; Sabine’nin kolunu alıyorum ve onu bana doğru çekiyorum. “Şşş!”

Sesler yaklaştıkça daha belirgin hale geliyor ve midem, erkeklerden birinin

Joaquin olduğunu fark ettiğimde bir endişe denizinde yüzüyor. Ayak sesleri

yaklaşıyor ve sonra koridordaki ışık kapıdan geçerken yanıp sönüyor. Banyo

havlusu ve yatak çarşafları ve raflarla dolu tuvalet dolabında, tuvalet kağıdı ruloları ve küçük sabun ve şampuan kutuları ile dolu takozlar arasında dolanıp dururken nefes almamaya devam ettikten on saniye sonsuza kadar geliyor.

Sonunda onu serbest bırakıp geri çeviriyorum, ellerim küçük omuzlarına takıldı.

“Bu konuşma hiç olmadı” uyardı. “Oraya geri döndüğümüzde, biraz daha farklı davranamazsın - anlıyor musun?”

Başını sallıyor.

“Seni ya da başka birini buradan çıkarabileceğime söz veremem; bu yüzden

lütfen umuyorum, güvenmek için yalvarıyorum. ”

Gülümsüyor ve içindeki her şey Sabine'nin ikimiz için de yeterince umut dolu olduğunu söylüyor. Ve bu talihsizlik.

Kapıyı yavaşça açıyorum ve Joaquin’in gittiği yere koridordan bakıp çatlaktan bakıyorum. Hareket edebilecek kadar kendinden emin, yolun sonuna kadar kapıyı açıp salona adım attım, Sabine'yi elim dirseğinin etrafında sıkıştırarak çekiyorum.

Joaquin’in arkamda söylediğini duydum ve hızla döndüm. “Köşedeki hizmet

dolabı olduğunu sanıyordum; Anlaşılan, kameraları izleyen salak beş yıldan beri bu köşkte çalışıyor ve koridorları karıştırıyor. ”

"Üzgünüm efendim" adam, muhtemelen kameraları izleyen salak diyor. “Tüm salonlar aynı görünüyor.”

Joaquin onu sallar ve adam bizi burada durur. Yalnız. Çıkmazda bütün lanet olası günden kaçınmaya çalışıyordum - ama şimdi çok daha kötü. Çok, çok daha

kötüsü.

“Ne istiyorsun, Joaquin?” Çenemi döndürüyorum, korkusuz Izel'i kanalize ediyor ve cehennem gibi satın almasının yeterli olduğunu umuyorum.

Joaquin kafasını okşadı ve bana doğru adım attı, gözleri merakla ve açlıkla beni inceledi - ama çoğunlukla köle kızımla birlikte bir dolaba ne yaptığımı bilmek istiyor.

Ve ona bir cevabım var.

“Tam olarak neydin?”

“Gizlilik bu yerde görünmüyor” dedi ona. “Daha önce hiç bir kızı dolaba götürmedin mi?”

Joaquin’in gülümsemesi olduğu kadar kaygandır. “Tabii ki” diyor Sabine başını hareket ettirmeden Sabine'ye bakıyor ve bana bakıyor. “Ama senden

beklemiyordum” - rahatça omuz silkti - “bilirsiniz, Cesara'yı istediğiniz zaman parmaklarınızın ucunda tutuyorsunuz.”

“Cesara ve benim farklı olan şey.” Beni tehdit etmeye cesaret ederek gözlerinin içine parladım. “Cesara ve benim bir anlayışımız var.”

“Öyleyse Cesara'nın umrunda olmaz” - el bileğini çevirir - “bir şekilde ondan başka birinden zevk aldığını öğrenmeye başlar.”

“Bunu her zaman yaptığına eminim,” diye geri döndüm. “Bu sadece seks.

Cesara ile bundan daha fazlası var. Ve o bunu biliyor. Devam et ve ona söyle, ama bu seni sadece kıskanç, zayıf, bok gibi hissettirir. ”

Ağzı bir tarafta seğiriyor ve benimle aynı fikirde olmak zorunda kaldığını

gösteriyor.

Joaquin’in bakışları arkamda Sabine’de.

“Ne olduğunu biliyorsun” diyor, tavrını değiştirerek, “Sana inanmıyorum.”

Bok.

Tam olarak neye inanmıyorsun?

Bok. Bok. Bok!

İleriye doğru bir adım daha atıyor ve ben de onu Sabine 'e yaklaşmaktan

alıkoymak için tutuyorum, ama omzumu tutup beni durdurdu. Onu tehdit etmek

için şimdi bana cesaret eden yüzüme bakıyor. “Yerini unutma Lydia,” dedi

soğukça. “Sadece izin verdiğim sürece yaşıyorsun; Beni sadece izin verdiğim sürece inkar ediyorsun ”- kulağıma doğru eğiliyor -“ Oyununu oynuyorum çünkü hoşuma gidiyor; bu yüzden zayıflık konusundaki isteksizliğimi yanlış

kullanmıyorsun. Şimdi. Adım. ”

Dişlerimi ona sıkıştırarak söylediği gibi yapıyorum.

Sabine'i kolundan tutuyor, asla gözlerini benimkinden almadı. Elbisesini kaldırdı ve altındaki çıplak vücudu belden aşağıya indirdi. Bir şekilde onu durduracağımı umarak bana bakmak istediğini biliyorum, ama yapamadığı için yapmıyor çünkü

yapamıyorum çünkü yapamıyorum.

Joaquin elini bacaklarının arasında “Islak değil” diye kaydırıyor ve dedi ki önünde bakıyor ve bana bakıyor. “Neden ıslak değil?”

Ona hırıldarım. “Çünkü koridordan geldiğini duydum ve bunu durdurmak için bir işaret olarak aldım.”

Elleri hareket ediyor, Sabine’nin gözleri bastırılmış korkudan zevk başlangıcına gidiyor, ama düz, duygusal olmayan bir yüz tutuyor.

Ayağa kalkar, elbisesini geri bırakır.

“Unutma Lydia,” kulağımın yanına fısıldıyor, ıslak parmaklarını dudaklarıma koyarak. “Burada kontrol sahibi olan benim; sen değil, Cesara değil - ben. ”

Aslında, Joaquin, bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun.

“Bu hafta bitmeden önce istekli olacağım” diyerek devam ediyor, bu yüzden

kendimi güldürüyor. “Ve seninle işim bittiğinde, Cesara ya da çok kolay uyarılmış

bu esmer güzelliği ile hiçbir şey yapmak istemeyeceksin.” Parmaklarını ağzıma koyar, böylece onun zaferini tadabilirim.

“Bu akşam geç kalma,” diyor bana, “bütün gecelerin bu gecesi elbisesinin

yakasını” ayarlar. Gizemli bir sırıtış yüzüne gizlice girer; O döner ve koridorun uzunluğu aşağı yürür, köşeyi kaybeder.

Bütün gecelerin bu gecesinde mi? Daha şifreli olabilir mi? Bununla ne demek istiyorsan, sinir seviyemi üç katına çıkarırken işini yapmış gibi görünüyor.

Bu kez duvarları ve tavanları daha yakından inceleyerek, beni açığa çıkaran gizli kamerayı arıyorum, ancak asla bulamadım. Köle efendisi ayakkabılarını tekrar giydim, Sabine'yi boynunun arkasından tutup ileri sürdüm. “Hareket et” emri veririm ve Sabine dediklerimi titizlikle yapar.

PAET 15

Nora

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Diyorum ki terli cep telefonuna kulağımdan

bastırdım. “Burada boka diz çöküyoruz; Şimdi ayrılıyoruz, Artemis'in izini kaybedeceğiz. Bu riski almak istediğinden emin misin? ”

“Bunlar benim emrim,” diyor Victor diğer tarafta. “Yaptıklarını bırak, Meksika'ya ilk uçuşu yakala ve sana verdiğim adreste temasımla tanış.”

“Bunun için seni asla affetmeyecek” derim ve Osiris’teki kafasını ve kız kardeşi Hestia’yı haber bekliyorum; ama aramanın ne hakkında olduğu hakkında zaten

bir fikirleri var.

“Sen karışmayacaksın” diyor bana. “Seni sadece bir şeylerin düştüğü

durumlarda orada istiyorum.”

“Bir şey olursa, ona yardım etmemi beklersin ve bu karışır. Ayrıca, ilk uçuşta bile, müzayede sona ermeden önce orada yapacağımızdan şüpheliyim. ”

“Benden daha yakınsın” diyor Victor.

Osiris, “Meksika'ya gitmeyeceğim,” diyor. “O kız hakkında iki sikiş vermiyorum -

kardeşimizi ve kız kardeşimizi bulmak için sizinle birlikte çalışıyoruz, o kadar.”

Hestia, “Buna kaydolmadık” diye ekliyor.

Victor, yanlarında seslerini duyabildiklerini söyle, seninle gitmelerini beklemiyor muyum, ne de istemelerini istiyorum. “İlk uçuş” diye tekrar ediyor. “Tüm

kimliğiniz ve davetiniz benim iletişimde olacak. Uygun giyinmek; alıcı olarak poz vereceksin. ”

“Beni görecek, Victor - sizi müdahale etme konusunda uyardı, ve siz de biliyorsunuz ki, bunun da orada böyle olması demek. Aslında, bu yol daha kötü -

ona bakıcılık yaptığımızı düşünecek; bu beni kızdırmak için yeterli olurdu, orası kesin. Neden Niklas'ı göndermiyorsun? ”

“Ulaşılamaz”

“Fredrik?”

"Dediğimi yap."

Aramayı bitirdi.

Elimde telefonu ezip yanıma bıraktığımda, derin iç çekiyor, cidden canımı sıkıyor.

“Bunu yapmamı istediğine inanamıyorum” derim, kendime daha fazla. “Biz bu

kadar yakınız” — baş parmağımı ve işaret parmağımı kısma gözümün önünde bir

santim kadar bastırdım- “ve hepsini mahvetmek istiyor çünkü…… tanrım,

söylemekten bile nefret ediyorum”

"Ne? Onu sevdiğini mi? ”Osiris diyor. "Çok kıskanç?"

Yüzüm titriyor. “Ah, cehennem hayır — sevmiyorum. Sadece beni rahatsız

ediyor, hepsi bu. Kim olduğu umurumda değil. ”

“Bilge kadın,” diyor Hestia ve birlikte çalışmaya başladığımızdan beri ilk defa bir konuda hemfikiriz.

Bir an bence, Osiris ile Hestia arasında batan güneşin altında durup dururken.

Boynuzlu suikastçılar, baştan aşağı siyahla giyinmiş bir video oyunundan çıkmış

gibi görünüyoruz; kalçalarımızdaki silahlar, botlarımız ve sırtlarımız; kentin en yüksek binasının çatısında dururken uzun ve sarı saçlarımda çarpıcı bir esinti; Avın kokusu havada kalın; serin,

karıncalanma heyecanı hissi omurgamda

yarışıyor. Bunun için yaşıyorum - av, kovalamaca, oyun, yakalama - ihtiyacı olmayan birine bakıcılık yapmamak. Ya da hiç bebek bakıcılığı.

“Gidelim,” diyor Osiris ve Hestia'ya, takip etmeleri için el sallıyorlar.

“Seninle gitmiyor, hatırladın mı?” Osiris işaret ediyor.

Dönüyorum. “Ben de Meksika'ya gitmiyorum. Haydi; Kız kardeşinizin izini

kaybetmeden işe dönelim. ”

Osiris, bir tanrının seksi, yontulmuş kahverengi yüzünün ortasındaki koyu renkli bir kaşı kaldırıyor - henüz ona sahip değildim, ama yapılacaklar listemde.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” Diye soruyor.

Hestia hiçbir şekilde umursamıyor - benim kadar hareket etmeye hazır.

“Victor üstesinden gelecek” dedim.

Osiris, “Şey, kız hakkında konuşuyorum” diyor. “Ona bir şey olursa, Victor’un bağışlayıcı olmayacağını tahmin ediyorum.”

“Izabel kendini idare edebiliyor” - Silahı kalçamdan çekiyorum, odayı kontrol ediyorum ve sonra tekrar içeri doğru kaydırıyorum - “ve en kısa sürede Victor, ve Emri'ndeki herkes bu kadar değerli zaman geçiriyor onun üzerinde, örgütlenme

daha iyi olacaktır. ”İkisine de parmakla işaret ediyorum. “Sözlerimi işaretlersiniz: eğer herkes refahına odaklanmaya devam ederse, sadece kendi hatalarını

yapmasına izin vermek yerine, İzabel, Victor’un Düzeninin yıkılışı ve muhtemelen içindeki herkesin ölümü olacaktır.”

“Bu seni içeriyor mu?” Diye soruyor Hestia.

“Yok” - Kafamı sallıyorum, dudaklarımdan çantalıyorum - “kesinlikle ben değilim.

Ben zaten onunla başa çıkabildiğini anladım; bu yüzden Meksika'ya gitmiyorum.”

Döndüm ve çatı kapısına doğru gidiyorum. “Geliyor musun gelmiyor musun?”

Beni takip ediyorlar.

PART 16

Victor

Dişlerimi sıkıyorum ve arkamdaki sandalyeye cep telefonu fırlatıp oturmamıştım.

Silah diğer elimde ağır geliyor; Kullanmak istiyorum, ancak kullanamıyorum, ne kadar uzun süre tutabilirsem, diğer tarafım o kadar fazla tetikler ve çekecek gibi hissediyorum.

Silahı bir kenara koydum, eski dergi yığınının yanında, kendime güvenmiyor.

Apollo ve Artemis'in İzabel'e yaptıkları için ölecek, ama onun ikizini cezbetmek için ona canlı olarak ihtiyacım var, böylece onunla ölebilir. Osiris ve Hestia yakınlarda ve Artemis'in izinde olabilirler, ama onu yakalamanın en iyi yolu yemlerdir. Ve Dina Gregory'nin evinde, İzabel'in en çok muhtemel olduğu yer onu yemenin en iyi yeri. Izabel bunu biliyordu - bu yüzden Apollo'yu aşağıda

tutuyordu - ama bunun tek sebep olmadığı hissine kapılıyorum.

Apollo, "Kardeşime ve kız kardeşime selam söylediğimi ve onları özlediğimi

söylemelisin" diyor Apollo.

Cevap vermediğimde başka bir şey deniyor:

"Aslında bu tekerlekli sandalyeyi tercih ediyorum" diyor, "psikopatın üzerinde olduğu hastane yatağına - minnettarım dostum. Tavana bakmaktan çok

yoruldum. "Bana bakıyor. "Ama bu ileri geri bok" diye karıştırmaya devam

ediyor, "biraz yorucu oluyor. Siz insanlar delisiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi?

Kahretsin, daha önce hiç bu kadar drama görmedim ve büyük bir kahrolası

aileden geliyorum; ve ailemi tanıyorsun, Victor, yani bu çok şey söylüyor.

"Duruyor. "Hey, bir şeyler bilmek ister misin?"

"Hayır, Apollo, yapmıyorum."

"Kızın," diyor zaten, "Kızgın görünüyor - senin gibi, demek istediğim. Ona ne yaptın? Sana beni aşağıda tuttuğunu söylemediğini anlamak bile bir dahiyi

istemez. Ve diğer adam, Büyük Fred, her neyse, onunla konuştuğunda, ne demek istediğimi anlıyorsan, gözünde o pırıltı var. Bir gün telefonda onunla birlikte duydum. Kız arkadaşına mahkumların önünde özel konuşmalar yapmamasını

öğretmelisin. "

Derimin altına girecek bir şey söyleyecektir - İzabel ve Fredrik hakkında bir şey söyleyene kadar düşüyordum. Bu tamamen yanlıştır. Bana kızmasıyla ilgili - bu makul bir şey değil.

Yine de cevap vermiyorum. Ben Artemis'in işaretlerini dinleyerek evin seslerine odaklanıyorum. İzabel'in bunu benden sakladığını, sürekli Apollo'ya sahip

olduğunu ve bana bunu anlatmayacağını düşünüyorum - Apollo dikkatimi

çekmeden önce düşündüğüm bir şey. Ama beni hayal kırıklığına uğrattığı kadar, Fredrik'in bilmesi ve söylememesi ile karşılaştırmıyor. Bana karşı Izabel'le anlaştı ve bu, affedemediğim bir şey. Fredrik'e olan güvenim sona erdi.

"Cehennem gibi kızardım kardeşim" diyor, "eğer kadınım bana böyle bir şey

yaptıysa; beni karanlıkta bıraktı - aşağıya bak, acemi bir ajanın işini yap - Ha!

Ha! Ha!"

Göğsüm ve omuzlarım yükseliyor ve düşüyor; Sonunda dikkatimi çekti. Onu

kabul etmek için düşüncelerimden koparım.

“Ama belki de yine de olmayı tercih ettiğin yer” diye devam ediyor. “Neden

orada değilsin Victor? Meksika'da mı? ”- nefesinin altında gülüyor -“ Demek istediğim, benim için komik, bu kadını nasıl sevdiğini iddia ediyorsun - kız kardeşimi sevdiğinden daha fazla - ama buradasın, benimle bu tozlu- kıçını

bodrum katında ”- gözleri bölgeyi tarar -“ Meksika'da olmak yerine, kadının güzel kızıl kafanın üstünde olduğu yerde. ”

“Karmaşık” dedim. Apollo'nun konuşmamla beni canlandırdığı ve bunun için

düşüyorum beni sinir ediyor.

O smirks. “Karmaşık bir understatement. Sana ne oldu böyle, Faust? Ne

olduğunu biliyorum - bokunu kaybettin! - ama nasıl olmasına izin verdin? Cidden, dostum, bilmek istiyorum; Bilirsin, bu yüzden asla başıma gelmeyeceğinden

emin olabilirim. ”Sırıtıyor.

“Senin başına gelmeyecek, Apollo.”

Bir kaşını kaldırdı. “Ah? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? ”

“Aşık olmak için başka bir kadınla tanışacak kadar yaşamayacaksın.”

“Anladım.” Her zaman sözlü tehditlerden etkilenmeyen başını salladı.

Sandalyeye oturuyorum, dizime bir ayak bileği sokuyorum ve ellerimi kucağıma gevşetti.

“Ah, hadi Victor; Orada olmak istediğini biliyorsun, onu kendin izliyorsun. ”

“Kontrol altına aldım.”

“Sen?” Diye alay ediyor bana. “Yoksa sadece kendine inanmaya mı

çalışıyorsun?”

“Çok fazla konuşuyorsun, Apollo.”

Gülümsüyor, dişlerini gösteriyordu.

“Evet, benim tarzım bir şey; İyi bir sohbeti severim. ”

“Öyleyse çok hayal kırıklığına uğramış olmalısın,” diye karşılık veriyorum, “belki de ağzını kapatmalısın.”

O smirks.

“Orada ona ne yapacaklarını biliyorsun” diye devam ediyor. “Muhtemelen

çoktan yaptıklarını biliyorsunuz. Tekrar ve tekrar-"

Bulanıklık içinde odanın her tarafını yırtıyorum; Apollo'nun gözleri yüzümde şişiyor, çünkü elim boğazı ile ilgili çağırabildiğim kadarını sıkıyor. Gözlerinin içine parlıyordum, dudaklarım dişlerimin üzerine sıkıca uzanıyordu, kafam azgın bir ateş gibi sıcak yanıyor, yayılıyor, yayılıyor, yayılıyor. Boğuluyor, havayı soluyor, dili ağzı şişmiş; Daha sert sıkarım, kafamdaki öfke daha sıcak yanıyor. Gözlerinin beyazları görünmeye başlar ve sonra göz kapakları çırpınır. “Beni sınama, Apollo Stone” - elimin kuvveti kafasını arkasındaki duvara çarptı - “çünkü kız kardeşini sensiz bulabilirim; sen sadece hayattasın çünkü bu yol daha hızlı. ”Dişlerimi sıkarak, onu bir saniye daha tuttum ve sonra bıraktım.

Apollo çılgınca bir şekilde öksürür; hayat yüzüne geri döner; nem gözlerinin etrafına yerleşir.

Ağır bir şekilde sandalyeye düşüyorum, kollarım yanlarımda yavaşça asılı

duruyor, sırtım düştü, nefes alıp verdim. Benim sorunum ne? Odaklanmalıyım.

Bu adamın bana ulaşmasına izin verememem.

Sonra iç çektim, farkettim. Apollo bana gelmiyor - Izabel. Ve bununla ne

yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim Apollo ve Artemis'e fazla zaman

harcayamayacağım; Durumda hazır olmam gerekiyor -

Bir enerji dalgası vücudumu su basıyor; Sandalyeyi ona yaklaştırıyorum ve tam önünde oturuyorum. Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum, ama her

geçen gün kendimden farklı olarak nasıl büyüdüğümü görmekle devam ediyorum.

Düzeltene kadar.

"Kahretsin" - Apollo öksürüyor, hala nefesini tutmaya çalışıyor - "ciddi bir şekilde çatlamışsın!" Boğazını temizliyor ve sonra gülüyor.

"Alaycılığı kes, Apollo" derim, "Sana bir iyilik yapacağım."

"Dinliyorum" diyor şüpheli bir şüphe ile.

"Gitmene izin vereceğim" - (sol kaşı diğerinden daha yükseğe çekişti) - "ve

gitmene izin vermemin sebebi—"

"Bu kadına bir ders vermek mi?" Diye bitiriyor benim için sırıtarak. "Gözlerine o bakışı aldın. Vay... ben... ben... söylemeliyim ki, intikam gerçekten sana

yakışmıyor. Yani, gerçekten değil. "

"Sana nasıl göründüğünü önemsiyor gibi görünüyor muyum?"

Kıkırdadı, başını salladı. "Aslında hayır, dürüstçe yapmazsın — Wooo! Hala benden bıktığım Tall-Dark-And-Psychotic benden bıktım mı? Olmalıyım. Çünkü ben gelmezsem, o zaman bu dünya bir helluvaya çarpmış olmalı - ". Cümlenin

ortasında durur ve sadece bana bakar, yüzündeki çizgileri dolduran gerçekleşme.

"Sen ciddisin?"

"Evet. Şakalarım için hiç bir zaman bir şey bilmedim. "

Gülüyor, nefesiyle ses çıkarıyor. "Evet, sanırım haklısın - bazen birkaç denemelisin; kahkahalar size biraz iyi gelebilir. Bekle — fiyat nedir? Elbette bir bedeli var. "

Elleri bacaklarımın arasında bırakarak ona doğru eğildim.

"Siz ve Artemis'in İzabel'i yalnız bırakmalarını istiyorum. Sizi aradığım her insanı arayacağım, kafanızdaki ödülleri sona erdireceğim ve sizi kendim bırakacağım, omuzlarınıza bakmak zorunda kalmadan acıklı hayatınızı yaşamanıza izin

vereceğim - sadece Izabel'i yalnız bırakın. " Burada Apollo, böyle bir anlaşma yapılamaz ve Artemis sonsuza dek İzabel'i avlardı.

"Ah, hadi şimdi, Victor" diyor eğlence ile "Artemis'i biliyorsun; ikna etmek kadar kolay olmayacak. Bu kadından bahsetmiyorum bile; Bence intikam seviyesi,

ablamın yanında Ain't-Nofucker-Stopping-Me aralığında bekletiliyor, bu yüzden Artemis'i aramayı bırakacağından şüpheliyim. "

"Sen, Apollo, Artemis'i nasıl bir şeye ikna edeceğini biliyor" dedim. "Bunları yaptığım kadar iyi biliyorsunuz ki, tüm bunların ilk başta olmasını

engelleyebiliyordunuz, ancak onunla baş etmesine izin vermeyi seçtiniz."

Sandalyeye doğru eğilerek ona daha yakın bakıyorum. "Izabel ile ben

ilgileneceğim. Artemis ile uğraşırsın. Kimse ölmez. Herkes her zaman kastedilen kısa, olay dolu hayatları yaşamaya devam ediyor. Sözün var mı?

O gülümsüyor, yakın dudaklı. "Sana verirsem sözüme inanır mısın?"

"Başka seçeneğim yok sanırım" derim. "Unutma, ikiniz de tekrar İzabel'in

peşinden giderseniz, herhangi bir yöntem kullanarak, ikinizi de bulacağım ve ikinizi de öldüreceğim ve bu dünyadaki hiçbir şey sizi kurtaramayacak" dedi.

Apollo bir an düşünerek yanağının içini çiğniyor.

"Pekala," dedi kısa bir selamla, "sözüm var."

Kendi tefekkürlerimden bir an sonra, bunu yaparken kendimi daha da

konuşuyorum, bacaklarını ve sonra bileğini açıyorum.

Apollo cılız tekerlekli sandalyeden yavaşça uzak durur ve bacakları, uzun süre kullanılmadığı için zayıf, neredeyse başarısız olur, ancak dengesini alır. Kollarını yanlarından havaya doğru uzatır; boynunu yan yana yuvarlıyor. Sonra bana

baktı, ve yine elimdeki silahtan aşağı bakıyor.

"Bu kadını gerçekten seviyorsun," diyor, bu sefer daha az alaycı ve daha

anlayışlı. "Eğer kız kardeşimi böyle sevmiş olsaydın - onu mahvettin dostum; kalbini yırttın; kısır ve zalim bir şey yarattın. "

"Biliyorum. Ve bir gün yaptığım şey için ona para vermeyi umuyorum. Bir gün umuyorum ki... beni anlayabiliyor. "Bunu söylemek isteyip istemediğimden emin

olarak duraklarım. "Apollo... Artemis'e bakmayı hiç bırakmadım. Yapmam

gerekeni yaptım - yapmayı seçtiğimi, biliyorum, suçlu olduğumu - ama o zaman farklı bir adamdım; Ben bir erkek bile değildim. Ben bir üründüm; erkeklerin elleri tarafından yapılan, bir çocuktan sadece bana öğrettiği gibi düşünmek ve hareket etmek için eğitilmiş bir makine. Çok uzun zamandır bildiğim buydu.

Artemis'in ona yaptığım şeyi affetmesini asla istemem ya da beklemem; Sadece bir gün onu anlamasını isterdim. "Kafamı indirdim.

Apollo, "Ahh, öyleyse bu ne demek oluyor?" Diyor; başını bir tarafa, sonra diğer tarafa yatar. "İntikam değil çünkü kadınınız sizi karanlıkta bıraktı; sen... "-

kıkırdar -"... bunu gördüğüme inanamıyorum. "

"Neyi görmek?"

O gülüyor. "Sen farklı bir adamsın Victor, bu kesinlikle."

Sonra döner ve bodrum merdivenlerine yönelir; alt basamakta bir çıplak ayakla durur ve bana bakar.

"Söyleyemeyeceğinizi biliyorum," diye başlıyor, "çünkü zaten senden daha suçlu hissetmeni sağlayacak, ama söylemek zorunda değilsin - her yerinde

görüyorum."

"Ne diyeyim, Apollo?" Sert yutuyorum. "Neyi gördün mü?"

O sırıtır. "Hala kız kardeşime âşıksın"

Birşey demiyorum. Onun yerine duvara baktım.

"Seni tanıyorum Victor - Artemis seni tanıyor - ve gerçekten onun ölmesini

isteseydin, onu şimdiye kadar bulmuştun. Onun Arizona'da olduğunu ve baştan beri bildiğini biliyorsun. Ve gitmeme izin veriyorsun çünkü zaten söylediğin gibi kendin de beni dinleyeceğini biliyorsun. Ve benden, hala sormak istediğini

sormadan, onu hala sevdiğini söylememi istiyorsun. "

Tekrar sandalyeye oturdum, ellerimi bacaklarımın arasında bırakıyorum; başım ağrıyordu omuzlarımın yanına düşüyor.

Bir an sonra kafamı kaldırıp ona bakıyorum.

“Sadece kız kardeşine Izabel'i yalnız bırakmasını söyle,” diye yineliyorum. “Onu yeterince zorladım. Ve… Bunu yapmaktan yoruldum. ”

Bakışlarım tekrar duvara doğru gidiyor.

Apollo ayağını en alt basamağından düşürüyor; Yüzü gölgede kalıyor.

“Daha önce yanılmışım, sizi daha kötü hissettiriyordu” diyor. “Söylerseniz, muhtemelen daha iyi hissetmenizi sağlayacaktır.”

“Git fikrimi değiştirmeden önce Apollo.”

Fikrini değiştirmeyeceksin.

Ona merakla bakıyorum.

"Söyle gitsin. Kendine itiraf et. Yüksek sesle. Her zaman yüksek sesle okur.

Realer? Bu bir kelime mi? ”

“Apollo… eğer ayrılmazsan…”

“Kız kardeşime gerçeği söylememi istiyorsan; eğer onu durdurmamı istiyorsan, bana gerçeği söylemeni istiyorum. Sadece söylediğini duymak istiyorum.

Söyleyin Victor ve hayatım boyunca Artemis'in bir daha İzabel'i rahatsız

etmeyeceğini garanti ediyorum. Söyle gitsin."

"Yok hayır."

"Söyle. Hadi dostum, sadece söyle!

Bir standa ateş ediyorum, bir yumruk yanımda sıkılıyor.

Apollo gülümsüyor; Sade beyaz dişleri gölgenin ortasında görülebilir.

Öne çıktı, yüzünü görüşe itti.

Ve bekler.

Yavaş yavaş, gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım. Ve ona duymak istediklerini söylüyorum: “İzabel'i seviyorum… ama Artemis'i sevdiğim kadar değil.” Ellerim titriyor; Sormamasına rağmen daha da ileri gidiyorum, çünkü bilmem gerek -

bilmem gerek.

“Artemis'e yaptığım şey bir numaralı pişmanlığım ve her zaman oldu. Sanırım…

Izabel'i, bilmeden, Artemis'e yaptıklarımı telafi etmek için kullanıyordum.

Kendimle barış sağlama, baştan başlama, işleri doğru yapma şansımdı. Fakat

zamanla, İzabel'in Artemis'in yerini asla alamayacağını; onu asla hayata

döndüremedi; Yaptığım en büyük hatayı asla tersine çeviremedi. Ve şimdi çok ileri gittim ve İzabel'le hayatımı daha fazla ilerletmek istemesem de, başka biriyle hayatını devam ettirme şansının reddedilmesinin nedeni olmak istemiyorum. ”

Apollo yanıp sönüyor, şaşkına dönüyor. “Vay,” diyor başını sallayarak.

“Beklemiyordum, ama göğsünden çıkarma ihtiyacına saygı duyuyorum.

Hepimizin taşıyacağı ağır yükler var dostum. Bazıları diğerlerinden daha fazla.

Açıkçası.”

Iç çekiyor. “Ne biliyor musun Victor? Bir konuda yanılmışsınız - İzabel, bir şekilde Artemis'i hayata döndürdü. ”

Gözlerim onu karanlıkta bulur.

Apollo bodrumdaki merdivenleri yukarı kaldırıyor ve beni düşüncelerimle yalnız bırakıyor.

PART 17

Izabel

Üç Gün - Akşam

Tiyatro ilk iki gecede göründüğü gibi görünüyor, ancak atmosfer değişti. İkili ve dörtlü olarak gelen alıcılar kendilerini farklı hissediyorlar; bu paradır - varlıklı olan genellikle daha fazla yozlaşmış demektir. Tadını çıkarabildiğim gibi, yolsuzluk -

ağartıcının aynı tadı olduğunu hayal ediyorum. Ciğerlerime derin bir nefes alarak omuzlarımı düzelttim, arkamda Sabine'ye baktım ve sonra kalabalığın arasından masamıza doğru Cesara'yı takip ediyoruz. Sabine, her zaman olduğu gibi,

ayaklarımın altındaki yerde oturuyor; ama o bile farklı; daha yakın oturur, bacağıma karşı sevgi dolu sahibine yakın kalmak isteyen sadık bir köpek gibi bastırılır. Çok fazla umut, Sabine. Çok fazla umut ...

Joaquin sahneye çıkar; elbise ayakkabılarının zemine temas etmesi, geniş alan boyunca yankılanıyor; takım elbisesinin ceketinin yaka kısmına takılan mikrofon, kumaşa sürtünce açılır ve çatlar; Yüksek tavandaki elektrik ışıklarının uğultusunu

duyuyorum; konuşmanın yumuşak haberi; giysilerin hışırtı; bardakların tokuşturması - başım biraz dönüyor, bu gecenin beklentisiyle dakikalar içinde kanımın ağırlaşması bekleniyor.

Gözümün köşesinden, geçen gün adamı görüyorum - Dante - masasına yürüdü;

Bana doğru bakıyor, onu buradaki herkesten ayıran sinirsel gülümsemeyle başını salladı ve sonra yerini aldı. Ne garip, küçük bir adam, o; not edecek kadar ilginç, ama görmezden gelebilecek kadar ilgisiz.

Not aldığım kapılardan geçen her misafir, her birini başımın içine sokuyor,

aralarındaki açıklamaları karalıyor ve şimdiye kadar tek bir tanesinin kendilerini

"biri" gibi hissetmediğini hayal kırıklığına uğratıyor. Zaten ne düşündüğümü bilmiyorum. Dünyada Vonnegut'un olabileceği pek çok yer var; ve bu gece, bu gece onu bulmayı umduğum gün, evrene göre, muhtemelen sadece sihirli bir

şekilde ortaya çıkması muhtemel olan son yer. Ama başka hangi planları vardı?

Ben, Victor ya da bizden başka hangi ipucum var? Yok. Tek bir lanet değil. Ve eğer bu gece gerçek Vonnegut hakkında bir ipucu elde edemezsem, o zaman

benim yapmam gereken sürece elimden geleni yapmalıyım ve rolümü

oynamalıyım.

“Ve-işte-o geliyor”, diye fısıldadı Cesara yanımda bir şarkı söylerken.

Odadaki diğer herkes gibi - güney girişine baktım; Frances Lockhart koridorda gezinirken, sanki paparazi yüzünde kameralar parlıyor ve halı stilettosunun

altında kırmızı; iki etli koruması, arkasından ve onu ilk geceden aldığı on üç kız çocuğundan yakından takip ediyor. Ne kadar garip.

“Masam meşgul olmasa iyi olur” diyor yakındaki herkesin duyması için yüksek

sesle. “Bu benim masam ve başka bir yere oturmayacağım.”

Cesara'ya “Bu gece onu görmeyi beklemiyordum” dedim.

“Kimse yapmadı,” diyor Cesara. “Muhtemelen babama daha fazla para için

yalvardı - bu en azını söylemek gerekirse ilginç olmalı.”

“Evet, en azını söyleyeceğim”, yankı duyuyorum, sesim izleniyor.

Cesara, “Bu kadar çok kızla birlikte bir alıcı gördüğümü söyleyemem” dedi.

“Harem gibi gözüküyor - haremli bir Hollywood sosyeti gibi.” Saçmalamakta

başını sallıyor.

Bir erkek sunucu Frances’in sandalyesini çıkardıktan sonra oturur ve sonra elinin dalgasıyla onu uzaklaştırır. “Kızlarımdan birine fırçalamadan önce git — git!” Diye çekti ve sunucu fırladı.

Frances, gözlerinin farkına vardığında bakar, sevmediklerinde içmeyi duraklatır ve sonra hepsine kızgın, geniş gözlü bir yüz yapar; ağzını hava üfleyerek açar.

“İhtiyacın olan bir şey mi?” Diye hevesle sorar ve hepsi uzaklara bakar.

Frances kıkırdar ve misafirlerin dikkatini çektiği en kısa sürede ilgisini kaybeder ve kızlarına odaklanır. “Hayır, hayır,” dedi Frances, onlara işaret ederek “Seni burada istiyorum - ve sen de onun yanında otur - hayır, sen. Evet, diğer tarafında oturuyorsun. ”

Çok az kişi gözlerini Bayan Frances Lockhart olan gösteriden uzaklaştırabilir, ancak hepsi daha az istilacı yapar; gizlice onu tiksinti bakışlarla izlerler; Hatta

bazıları, Frances gibi kaba, gürültülü bir aralığın ortasında girmesine izin verildiği için bile kibar görünüyorlar. Öte yandan, ben ve Cesara, dramatik kadının

performansını dört gözle bekliyoruz.

Cesara’nın eli kolumu masanın üzerine dokunuyor. “Ve işte Callista geliyor” diye fısıldadı uzun, mürekkep siyahı siyah saçlı bir kadın masamıza doğru ilerleyerek bir odadan zarifçe kayan bir hayalet gibi.

Zihinsel olarak kendimi hazırlarım ve hemen karaktere atlarım. Sağ kolumu

Cesara’nın boynunun etrafında dolaştırırken, elim yüzünü kaplarken, onu bana doğru çekip dilimi ağzına batırdım. Callista zar zor yanıp sönüyor, ama gizleme şansı olmadan gözlerinde onu görüyorum.

“Cesara,” Callista yavaşça başını sallar; gözleri nefretle yıkıyor beni.

“Callista,” Cesara karşılığında selamlıyor.

“Görüyorum ki… standartlarınızı düşürdünüz,” diyor Callista, icily.

Ona sandalyemden çıkıp alay hareketi yapmak yerine gülümsemekte, yapışkan

ve zehirli davranıyorum, çünkü istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

Sonra öne doğru eğildim ve elimi uzattım. “Lydia Delacourt, çölün pisliği,

Eğitimde Beyaz Çöp, ama Cesara’nın yatağında uyuyan kişi benim ve seninle -

tanıştığıma memnun değilsin.”

Callista’nın burun delikleri parıldıyor.

Dudaklarımda dans eden muzaffer bir sırıtış, elimi geri çekerim, asla

başlayamayacağını kabul edeceğimi biliyordum.

“Ah, hadi,” diyor Cesara, Callista’nın içini öfkelendirmeye sakinleştirmeye

çalışıyor, “Sonsuza dek yalnız kalmamı beklemiyordun, değil mi?”

“Yalnız, seninle sonra nasıl konuşmak isterim” - Calista bana bakar -

“müzayededen sonra; Konuşmam gereken bazı işlerim var. ”

Cesara başını salladı. “Tamam,” diye kabul ediyor. “Son gösteriden sonra seni bulacağım.”

Callista, masadan uzaklaşmadan önce, ayakta duran insanların arasından

dokunarak ve diğer masaları kendine yapmadan önce son bir bakışla vuruyor.

“‘ İş’in ‘Kişisel’in kodu olduğundan emin misiniz?” Diyorum.

“Tabii ki öyle.” Cesara gülümsüyor ve eli masanın altına kalçam sıkıyor.

Boğazıma doğru eğilir, dudaklarını etimin üzerinden geçirir ve sonra kulağıma karşı “Kıskanç değilsin, değil mi?” Der.

"Öyleyim bilirsin."

“Olma,” dedi nefesini, ağzım boynumda. “Ayrıca, onunla buluştuğumda seni de yanımda götüreceğim; Bu onu gerçekten kızdıracak. ”

Uzaklaşıyorum “Umarım onu kıskandırmak için beni kullanmıyorsundur.”

Cesara’nın ağzı bir tarafa tutturulur ve başını yatar. “Yaptığım şey bu değil” - baş

parmağımla ayağımın alt kısmına uzanıyor ve dokunuyor - “Lydia, şimdiye kadar

senin hakkında ne hissettiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelisin; Elimizdekileri tehlikeye atacak bir şey yapmam. ”

“Ve neyimiz var Cesara?” Gözlerimi yumuşatıyorum ve başımı eline doğru

eğiyorum.

Gülümsedi ve içinde hem zayıf hem de gücü hissediyorum - zayıflık benim için düşüyor; gücü hala ona direnen kısmı.

“Bence biliyorsun” diyor hala direnerek; o eğilir ve dudaklarımı öper. “Açık artırmadan sonra da seninle konuşmam gereken bir şey var.”

“Ah?” Diye soruyorum. “İş mi, kişisel mi?”

Sırıtıyor. "Her ikisi de."

Birkaç dakika sonra, tüm akşam Vonnegut'a başladığım andan daha yakın

hissetmediğim hayal kırıklığı, bir insan olarak, ne yakışıklı ne de çekici olmayan, aralarında bir şey olmak üzere, altı koruma ile tiyatroya girer. ve odada hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeyi dışarı atmak - rütbe. Sanki herkes onu tanıyor ya da en azından onu tanıyormuş gibi, ve tiyatrodaki her insanın sahnenin

yanındaki masasına giderken başını çevirmesi için başını çevirmesi için bir

performans sergilemesi gerekmez. Ve kazandığı görünüş, tiksintiğin, kırgın veya şokun zıttıdır; Onu izleyen yüzler saygı, huşu ve korku ile doludur.

Adam oturduğunda ve korumaları etrafındaki ve sahneye yakın konumlarını

aldıklarında, konuşma dinamiği tekrar başlar, ama farklı bir müzik dinler.

“Joaquin burada olacağını açıklamalıydı” dedi, soldaki masada bir adam

başkalarına fısıldıyor. “Küçük bir uyarı güzel olurdu.”

“Onunla tanışmak istiyorum” diyor, arkamdaki kadın başka bir kadına,

“söylentiler doğruysa kendime bakın; Vurduğu kadar sert sikiyorsa, bir vuruş riski vardır. ”

“Bu gece o sahnedeki en iyi kızı satın alacak” diyor. “İşte kahrolası akşamım.”

Başka bir kadınla “Onunla bir kez tanıştım” diyor. “Hemen kocamın yanında

durdum ve bana bakmadı bile. Kaba piç kurusu. ”

“Iosif Veselov, anladın mı?” Cesara'ya dedim. Rus alıcı, önce benimle

konuşmadığı sürece asla konuşmamam konusunda beni uyardılar.

“Etinde.” Ona odaya bakıyor; Yüzü aniden “Kesinlikle ilginç bir gece olacak”

diyen heyecanla parlıyor, dedi, hala sırıtıyor Iosif'e bakıyor.

Birden, Cesara'nın tepkisinin kaynağı beynime yol açıyor, çünkü Frances'in

kalabalığın içinde hafifçe taşınan sinir bozucu sesini duyuyorum. Frances'in masasının Iosif'in arkasında sadece bir masa olduğunu görmek için karışma

organlarının hepsine yerlerine gidiyorum. Ve odadaki, bu adamla en ufak bir ilgiyle görünmeyen tek kişi olduğunu fark ettim. Ama bu sadece Frances'ın

kibirleri mi? Yoksa çok daha kötü bir şey mi? Bilmiyorum, ama Frances'in Iosif'in ona verdiği tehlikeye karşı habersiz olduğu hissine kapılıyorum. O sadece bir kadın değil, aynı zamanda büyük ağzı olan bir kadın ve ilk gecede gösterdiği gibi, onu geride bırakan alıcılarla kavga ediyor. Bir parçam Cesara'nın ikisi arasındaki

kaçınılmaz çatışmaya dair beklentisini paylaşıyor, ama diğer tarafım, vicdanlı insan kısmı, kahretsin, ah kafamın içine tekrar tekrar sıçtım diyor.

Iosif'e odaklanın, kendime söylüyorum ve neden Frances hakkında hiç

endişelendiğimi merak ediyorum - kızları köle olarak alıyor ve kaltak ona olanları hak ediyor. Evet, onu umursamıyorum. Ben mi

Salladım ve Iosif ile beni ayıran beş masaya baktım. OCD mükemmellik ile her şeyi yapar: uzun oturuyor, ileriye dönük, elleri önünde masadaki her iki tarafta da aynı mesafe; iki muhafız, aynı boy ve ağırlıkta, aynı sağa ve sola, sağa ve sola dayanıyor; ihale küreklerini önündeki masaya nasıl yerleştirdiğini. Kalbim kulaklarımda çarpıyor; tükürük ağzımdan buharlaşıyor - onu daha önce

görmüştüm. Yüzünü yerleştiremiyorum ve daha yakından bakmam gerekiyor,

ancak bu mesafeye bile, bana tanıdık geldiğini bilecek kadarını görüyorum.

Yüzümü geçmişimden biriyle yüzleştirmek için çabalıyor, Cesara'nın yanımda

oturduğunu neredeyse unutuyorum.

"Bu gece biri ölürse," dedi beni uyandırırken, "Sadece bizden biri değil kızlardan biri değiliz" dedi.

"Neden biri ölsün?" Diye soruyorum.

"Şey, her şey olabilir" diyor aslında. "Özellikle alıcılar içine girdiğinde. Daha önce oldu; orada bir gece sahnede önünde yerde bir çatışmada vardı. İki adam aynı kızı istedi ve sadece biri onunla eve gitti "- kıkırdar -" Sadece biri eve gitti. "

Frances Lockhart'ı umursamıyorum...!

Şaşırtıcı olmayan, Frances Lockhart ilk üç teklifi kazandı. Ayrıca, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Iosif Veselov henüz bir teklif vermedi ya da daha sonra yapabileceğine dair herhangi bir kanıt göstermedi. O okunamıyor; İlgilendiğini, sıkıldığını veya kendisiyle uğraşmak üzere olup olmadığını söyleyemem - o bir heykel.

Saat dokuzda, Iosif ilk kez ihale küreklerini yükseltirken Frances onunkileri de yükseltir.

İşte başlıyoruz. Cesara ve ben birbirimize bakıyoruz, kaşlar kalktı, ağızlar bir tarafa sıkıştı.

Iosif - üç yüz bin.

Frances — üç yüz elli bin.

Iosif - dört yüz elli bin.

Sinirli Frances - dört yüz yetmiş beş bin dolar.

Iosif - bir milyon.

Frances, önündeki masanın üzerine ihale kürekçesini çarptı.

Joaquin, "Bir milyon gidiyor," diye açıklıyor "iki kez gidiyor"

Frances-tek-nokta-bir-milyon; Küçük omuzları ve busty göğüs, ağır, yorgun

nefeslerle yükselir ve düşer.

“Bir puan bir milyon bir kez gidiyor”

Iosif - iki milyon dolar.

Heyecanlı seslerin bir telaşı bir dalga gibi oda üzerinde hareket eder.

“Bu kadın deli mi?” Soldaki masanın üstündeki adam başkalarına diyor.

“Ah, bu canlandırıcı,” arkamdaki kadın, diğerine boğucu bir sesle diyor. “Belki de dikkatini çekmek için böyle teklif vermeliyim.”

Frances sandalyesinden ateş eder ve Iosif'e bakar; soluksuzluklar ve keskin fısıltılar kulaklarımı deler; Joaquin'a sahnede uzun süre ayakta dururken, elleri arkasından sıktı ve yüzünü uzatırken gördüğüm en büyük gülümsemeye baktım -

hasta piç kurusu.

“Ona ne için ihtiyacın var?” Frances, Iosif'e meydan okuyor. “Bunlardan herhangi birine ne için ihtiyacınız var?”

Otur, aptal, aptal kadın. Sanırım nefes almayı bıraktım; Bence tiyatrodaki herkes nefes almayı bıraktı.

Iosif, cehennem bağırsaklarından yükselen bir iblis gibi yavaşça ayağa kalkar ve kalabalığın her yüzünde hareketini titizlikle izler. Frances Lockhart’tan gözlerini almadan, Joaquin’a kalın bir Rus aksanıyla “Beş milyon dolar” diyor.

Gözler genişledi, ağızlar yere çarptı; solukluklar ve keskin fısıltılar etrafımda yoğunlaşıyor ve çoğalıyor. Cesara ve ben birbirimize tekrar bakıyoruz, eskisi gibi şok yüzler, Cesara'da aynı heyecan, bende de aynı heyecan, sanki heyecan gibi.

Frances avucunu masaya çarptı; Iosif'e bir kez daha bağırıyor ve sonra ağır bir şekilde tekrar sandalyesine oturmuş, decorumsuz yenilgiyi kabul eden şımarık bir çocuk gibi.

“Oraya gitmemesine ve onu duvardan vurmasına şaşırmadım” diyor arkamdaki

kadın diğerine.

Diğerleri “Hayal kırıklığına uğradım” diyor.

Havai fişekler nerede? Bu büyük şovun nerede görmesi bekleniyor? Belki Iosif sadece doğru zamanı bekliyor; belki de müzayededen sonra Frances'e daha kötü şeyler yapmayı planlıyor - bilmiyorum ama Frances'in güvende olduğuna

sevindim. Şimdilik.

Ertesi saat için Frances parasına daha çok dikkat ediyor; Iosif kazanmaya devam ediyor, sadece belirli özelliklere sahip belirli kızlara teklif veriyor; ve neredeyse hepsi kırmızı kartlar, Cesara'yı ve görünüşe göre ben - Iosif küreklerini her yükseltişinde daha zengin hale getiriyor. Joaquin sahnede ayakta dururken çok mutlu görünüyor; Onun parasını yıkadığını pratik olarak görebiliyorum ve daha sonra hepsini Amerikan fahişeleri ve partileriyle ve bir kez kullanacakları pahalı arabalarla harcayarak bir yere gizlenmiş bir garajda saklanıyorum. Böyle

insanlardan nefret ediyorum - Joaquin’e olan bu nefreti çıkarmaktan zevk

alacağım, sadece zengin oldukları için zengin erkekleri öldürmenin tam anlamıyla nasıl gidemediğimi görerek.

Aynı saatte, Iosif’in yüzünü yerleştirmeye daha yakın değilim.

Cesara ve Joaquin'e göre tecavüzcü tecavüzcü Jorge Ramirez, gecenin ilk kızını kazandı ve bir süreliğine, burayı terk ettikten sonra ne olacağı konusunda

endişelenmek, aklımı Iosif'teki hayal kırıklığına uğrattı. Ama ben sadece bir karanlığa diğeriyle takas ediyorum.

- ve görünüşe göre ben - Iosif küreklerini her kaldırdığında o kadar zengindi.

Joaquin sahnede ayakta dururken çok mutlu görünüyor; Onun parasını yıkadığını pratik olarak görebiliyorum ve daha sonra hepsini Amerikan fahişeleri ve

partileriyle ve bir kez kullanacakları pahalı arabalarla harcayarak bir yere gizlenmiş bir garajda saklanıyorum. Böyle insanlardan nefret ediyorum -

Joaquin'e olan bu nefreti çıkarmaktan zevk alacağım, sadece zengin oldukları için zengin erkekleri öldürmenin tam anlamıyla nasıl gidemediğimi görerek.

Aynı saatte, Iosif'in yüzünü yerleştirmeye daha yakın değilim.

Cesara ve Joaquin'e göre tecavüzcü tecavüzcü Jorge Ramirez, gecenin ilk kızını kazandı ve bir süreliğine, burayı terk ettikten sonra ne olacağı konusunda

endişelenmek, aklımı Iosif'teki hayal kırıklığına uğrattı. Ama ben sadece bir karanlığa diğeriyle takas ediyorum.

Tanrım... bu oda şeytanlarla dolu; Bu kalabalığın her yüzü, kötülüğün özüdür -

yine de, hayatım boyunca, ikisini de diğerlerini gördüğüm gibi göremiyorum.

Francis. Ve söyleyeceğime inanamıyorum - Dante. Sahip oldukları şirkete

rağmen, bu ikisi hakkında bir şeyler olduğu sallanamam.

Dante, her zaman ve sonra, bana odanın karşısına bakıyor ve gülümsedi ve

kendime karakterde olduğumu ve gülümsememin altımda olduğunu hatırlatmak

zorunda kalana kadar neredeyse gülümsüyordum. Neden bana bakıp duruyor?

Bunun bir tür ürpertici çekim olduğunu düşünmüyorum - sadece bilmiyorum ve

bu beni deli ediyor!

Düşüncelerimin ortasında, Naeva sahneye çıkar ve aklımdaki her şey kaybolur.

PART 18

Izabel

İçgüdüleri beni sandalyemden çekmeye zorlar, ama yapamayacağımı biliyorum;

Burada oturmalı, Naeva'yı dirseği tarafından sahnenin merkezine sürüklenmesini izlemeli ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamalıyım. Bu sıradan bir teklif değil - hiç bir teklif değil - ve tiyatrodaki herkes bunu biliyor; sadece Naeva'nın işbirliği yapmayı reddetmesi, ne kadar kırılmadığı, ne kadar kavga ettiği değil, aynı zamanda giyinme biçimi nedeniyle; beyaz elbisesinde kan; yüzünde ve

ağzında morluklar ve kan var. Kalabalığın üzerine bir hush düşüyor, gözlerimin önünde hızla çözülürken gösteriye bakan üç yüz sersemletici yüzler — Naeva'nın başı ciddi dertte.

Adam onu dizlerine doğru itiyor; Sahne Alanı'na ilk önce yüzünü döker; saçları başının her yerine dökülüyor. Gözyaşları gözlerinden ateş açarken kafasını

kaldırıyor ve kalabalığa bakıyor. Ama beni aramıyor, biliyorum - başka birini

arıyor; geniş, korkmuş gözleri her yöne doğru dalar, izleyicilerin yüzünü hasta hayranlıkla izleyerek tarar.

Kalbim parmak uçlarımda atıyor, zorlukla karakterde kalabilirim; Sabine'ye göz atıyorum ve izin verilmedikçe ustasıyla göz teması kurmaması gerekmesine

rağmen, yardımcı olamıyor. Benim kadar kafası karışık; Naeva'yı en son

gördüğünde, Naeva kendinden emin ve sakindi. Peki ne oldu?

Joaquin yükselir ve cezalarına aşina görünüşte aşina olan Naeva ondan geri

teper, ancak kaçmayı denemekten daha iyi bilir. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde, kalabalığa bakar, belli bir yüz için umutsuzca arar; ölmeden önce görmek istediği kişi — Leo. Bu kavrayışı kavradıktan sonra, kalbim mideme düşüyor.

Joaquin kalabalığa jest olarak bir el yükseltir ve birkaç fısıldayan kişi aynı anda durur.

“Bu, bayanlar baylar,” Joaquin, “efendilerine ihanet eden bir kölenin yüzü. Onu eski moda şekilde cezalandıracağız, ama hepinize karar verdim ”- eli kalabalığın önünden geçti -“ bize güvenen ve ürünümüze çok para harcayan harika

alıcılarımız ” Tam deneyim, işlemlerimizin içinde nadir, özel bir ilk bakışta verilecek; bu şekilde bizden satın aldığınızda tam olarak ne aldığınızı bilirsiniz; Eğitimimizin ne kadar sıkı olduğunu, ne kadar… cezaların anlamsız olduğunu

”biliyorsunuz - kalabalığa döner ve Naeva'ya bakar -“ ve hırsızlar ve kaçaklar söz konusu olduğunda yargılarımızı ne kadar acımasız ”.

Naeva ellerine bağırıyor.

Cesara, “Burada burada Frances ve Iosif'in gecenin heyecan verici bir parçası olacağını düşündük” dedi. Sonra bana baktı ve gözleri oyalandı. “Orada… onun orada olması seni rahatsız ediyor mu, Lydia?” Diye sordu şüpheli.

Oh, tutuklamam gösteriyor mu? Çabucak çıkıyorum ve elimi Cesara'nın bileğine masanın üzerine koyuyorum. “Neden bu - Ah, bekle…” - Naeva'ya tekrar

sahnede bakıyorum - “… bu yolda yolda tanıştığım kız mı?”

Yasaya kolaylıkla inanan Cesara sırıtıyor. “Evet, bu o.”

"Ne yaptı?"

“Şey, sadece Joaquin'in bana daha önce aceleyle söylediklerini biliyorum.” Diye açıklıyor Cesara. “Onu daha önce görmüş olduğuna yemin edebileceğini söyledi -

görünüşe göre, bu kız burada zorlanmadı; kendi kendine geldi. ”

Kaşlarım çöküyor. “Neden cehennemde bunu yapıyor?” Diye soruyorum hafif

kahkahalarla.

Cesara, “Gerçekten bilmediğim kısım bu” diyor. “Ama yıllar önce bileşiklerden bir tanesinde köleydi ve Joaquin'e verilmesi gerekiyordu, ancak bu olmadan önce

kaçtı. O zaman büyük bir hikayeydi; herkes bunu biliyordu; O aslında bir nevi ünlü, zaten dernek tarafından ünlü. ”

“Anlamadım” derim. “Neden kaçar ve sonra yıllar sonra aynı yere geri döner -

intikam için burada olmadığı sürece; belki de burada başına gelenleri asla

unutmadı; belki de herkesi öldürmek için buradadır. ”Oh bekle — o benim.

Cesara kıkırdar. “Bu bir teori” diyor, “ama eğer planı buysa, pek iyi çalışmadığı şeylere bakarak” dedi. Sonra “Çok fazla şey var. Joaquin bunu onaylamaz ya da inkar etmezdi, ancak daha önce gerekçeyle içeri giren bir davetsiz misafir vardı ve bence Leo Moreno idi. ”

Sertleştim, ama sadece içeride.

Leo Moreno kim?

Cesara aniden düşünce olarak kaybolmuş görünüyor, ifadesi yumuşak ve… rüya

gibi, eğer buna diyebilirsem.

“Bir yeraltı savaşçısıydı” diyor sesini hayranlıkla bağladı. “Meksika'nın her yerinde ünlüydü; hiç kimse onu yenemezdi ve deneyen herhangi biri bir sebzeyi bitirdi ya da öldü. ”

Naeva'nın bana Leo hakkında anlattığı hikayeyi hatırlıyorum; Bu adamı, onu

seven kadın yerine, bir hayrandan duymak ilginç.

“Onu becermek istiyor gibisin,” diye suçlayarak işaret ediyorum.

“Yaptım — yine de istedim” diye onaylıyor ve dürüstlüğü beni şaşırtıyor. “Demek istediğim, buralarda onu becermek istemeyen pek çok kadın bulamazsınız”

(bileğini elinden döndürür - “ama bu geçmiş zamandır; O kızla tanıştığı zaman kendini kaybetti. Bu gerçekten bir utanç; Leo her şeye sahipti, ama onun için her şeyi mahvetti. ”

Yani her şeyi aşk için bıraktı. Herhangi bir kadın böyle bir erkek bulduğunda çok şanslı olurdu ...

Joaquin Naeva'yı saçlarından yakalar ve ayağına çeker; kalabalık dikkatle izliyor; ve bunlardan biri rahatsız görünmüyor, bunun kanıtlanmasının Şeytan Dengesi

olduğunu da kanıtlıyoruz. Hayır, bekle — Yanılmışım; kalabalıkta yüzleri ve beden dili çok rahatsız olduklarını belirten iki kişi var, aklımda olduğu gibi olmadıklarını aklımda bulundular.

Dante ellerindeki avuçlarını endişeyle pantolonunun bacaklarına sürtüyor;

bileğinin arkasındaki alnından ter siler; Bir çeşit nefes alma tekniği uyguluyor gibi görünüyor, omuzları bir O oluşturur ve iki saniye aralıklarla nefesi dışarı atılırken ağzının ritmine yükseliyor ve düşüyor.

Ve Frances Lockhart - şimdi biliyorum ki kadın benden daha fazla köle alıcısı değil. Joaquin, Naeva’nın çenesinin altına bir silahı iterken ayağa kalkar ve ellerini önünde onunla bağırır: “Dur! Onu satın almak istiyorum; Bu odadaki herkesten daha fazla kazanacağım! ”Onu kurtarmak için onu satın almak istiyor, tıpkı Sabine'nin yanında olduğu gibi, yanında oturan on üç kızı da yaptığı gibi.

Her şey şimdi çok netleşti - ve buradaki işim çok daha zorlaştı. Bu ikisinin kim olduğunu bilmiyorum, Frances ve Dante, ama bir şekilde onlar da benim gibiler.

Ne yazık ki, ne yaptıklarını ve ne kadar derine girdiklerini hissetme konusunda gelince onlar benim gibi bir şey değil.

“Oturun, Bayan Lockhart,” Joaquin ona nazikçe söyler. “Bu satılık değil.”

Lütfen oturun Frances... yapmazsan, o gerçek kırılgan cepheden kan akmasına

izin vermeye devam edersen, kendini vereceksin, ve buradan canlı

çıkamayacaksın. Lütfen. Sit. Aşağı. Dudağımı ısırdım.

Yavaş yavaş Frances onun koltuğunu alır ve rahatlama vücudumu siler; önündeki masaya iki eliyle oturuyor, yüzü de buraya geldiği o küçük orospu çocuğundan yoksun kaldı ve umarım olan her şeyin herkesi - özellikle Joaquin ve Cesara'yı -

göz kamaştırıcı hatalarından uzaklaştıracağını umuyorum.

Naeva'nın vücudu Joaquin'in ellerinde titriyor; gözyaşları yanaklarından fırladı -

ne yapacağımı bilemiyorum; belki bu benim anımdır, şu an olduğum şeyle

yüzleşmem gereken en zor sınav; belki bu benim kısa ömrümün sonuna kadar

böyle bir iş yapabileceğimi - kendime, başkasına değil - kanıtlamak için tek şansım. Karakterimde kalmalıyım; Vonnegut'ı ortaya çıkarmak için çok yakınım -

bunu hissediyorum - ve kimsenin ya da hiçbir şeyin yoluna girmesine izin

veremem. Dante, Frances veya Sabine veya buradaki diğer masum kızlardan

hiçbiri değil, hatta Naeva bile değil. Bu, masum insanların ölmesine izin vermeyi seçmem gereken zaman olan The Fedakarlıktır, böylece bütün bu adaletsizliği

besleyen kaynaklardan birini öldürebilirim - birçoğunun yaşamı için birkaçının ölümü.

Derin bir nefes alıyorum ve seçiyorum. Düşünülemez olanları yapmayı

seçiyorum. Olmayı seçtim... Victor Faust.

Joaquin Naeva'yı sahnenin kenarına yaklaştırır; herkesin görmesi için göstermek istiyor; Yine de, Dante ve Frances Lockhart dışında hiç kimse bu odadaki herkesin yakında olacağını bildiği için sıkıntılı görünüyor.

Joaquin, "Hepinize bir hikaye anlatmama izin verin" diye konuşmaya başladı.

Sesi, tavandaki hoparlörlerden sesini herkesin duyması için, "yıllar önce satılacak bir kızın, düşünülemez miktarda ödemeye hazır bir özel teklif verene para "-

(odadaki herkes doğru Iosif Veselov'a bakar) -" Hayır, hayır, "diye güler, Joaquin"

Bay Veselov değildi - yine de kız transfer edilemeden kaçtı. "

Fısıltılar kalabalığın üzerinde yükselir ve Joaquin devam ettikten sonra ölür.

"Hepiniz buna bayılacaksınız - bu gece için fazladan bir katılım ücreti almalıyım."

Joaquin gülümser, şakacı bir şekilde düşünür. "Ama ona Meksika'dan kimin

yardım ettiğine inanmayacaksın."

"Ona kim yardım etti?" Diye bağırıyor bir kadın kalabalıktan.

Joaquin, gülüşü o kadar karanlıklaştı ki duraklıyor ve serbest elini önünden geçirip "El Segador, Leo Moreno'nun kendisi!" Diyor.

Gasps ve fısıltılar tiyatroyu dolduruyor; sersemlemiş yüzler ve kafalar

birbirlerine şokla dönerler; hepsi beni bir yıkım denizinde dolaştırdığım gibi hissettiriyor - herkes bu adamın kim olduğunu biliyor ve muhtemelen hepsi de hikayeyi biliyor.

"Leo Moreno?" Arkamdaki kadın diğerine diyor. "Vay..... yani kız... sadece vay"

"Moreno'nun hayatta olduğunu biliyordum!" Solumdaki adam diğerine diyor.

"Gerçekten sevdiği kadın buysa, birileri bu gece bu yerde ölecek ve onun

olacağından şüpheliyim!”

“Yani, Leo'nun burada olduğu anlamına geliyor. Şimdi. Bu binada, ”diyor başka bir kadın, birisinin sesine coşkuyla damlıyor; gözleri aramak için odanın her yerine sıçradı.

“Bunu doğru duydunuz, bayanlar baylar!” Joaquin şunları söylüyor; “Bir ve sadece Naeva Brun'a bakıyorsun! Ve bu konakta bir yerde onun için hayatını

mahveden, bir zamanlar ünlü, ölmüş olduğu düşünülen yeraltı savaşçısı! ”

Şimdi kafamı çeviren, kalabalığın kafalarını takip eden, henüz kendini bulamayan bu adamı arayan kişiyim.

“Deliğinden çık Moreno!” Diyor Joaquin mikrofonuna. “Kendini göstermek ve

teslim olmak için on saniyen var, yoksa ölür!”

Herkes her köşesinde her gölgeye bakar; sesler yükselip alçalır; Tüm bunların ortasında, manzaralarımı odadan Iosif'e koydum. Bakmayan tek kişi o;

umursamayan tek kişi o. Takım elbisesinin ceketine uzanıp bir cep telefonunu çıkarır, önündeki masaya yerleştirir. Onunla ne yaptığını söyleyemiyorum ve keşke yaklaşabilsem. Gardiyanlarından birine işaret ediyor ve ona bir şey

söylüyor. Ardından koruyucu, içeceklerle kaplı bir tepsiyi taşıyan bir sunucuya işaret eder ve sunucu masaya doğru koşar. Iosif bir bardak viski ve ardından bir içki alır ve telefonunun yanındaki masaya koyar. Olan diğer her şeyi daha az önemsemedi; o çok önemli; Buraya geldiği tek şeyin aksamasından rahatsız bile olabilir - bilmiyorum çünkü okunamıyor.

"On. Dokuz. Sekiz."

Joaquin’in sesi, aklımdaki en önemli unsurlardan biri olmasına rağmen, Dante adlı adam tarafından yumuşatılıyor. Bolca terliyor; Ayrıca Leo Moreno'yu ortaya çıkarmak için de aramıyor, ancak Iosif'in aksine, Dante tiyatroda olanlardan çok etkileniyor. Hala sandalyesine oturamıyor; işaret parmağını gömleğinin yakasının arkasında ileri geri kaydırır; kusmak ya da bayılmak üzere gibi görünüyor.

"Altı. Beş. Dört.”

Frances Lockhart ağlıyor; ayaklarının dibinde oturan kızlardan ikisi görülmeden onu teselli etmek için ellerinden geleni yapıyor; kafalarını kalçalarına yatırıyorlar ve biri elini tutuyor. Frances, yanaklarını bez peçeteyle işaretler ve kendini kontrol etmek için çaresizce çalışır, ama Dante gibi, şimdi her an tamamen

çözecek. Bana odadan bakıyor; gözlerimiz kilitlenir ve aramızda bir şey geçer -

belki de bir anlayış; Birimizin aklına gelmeden şüphelendiğim bir tür akrabalık, birbirimizden uzaklaşmadan, ana girişe doğru ve koridordan aşağıya doğru

hareket eden bir figür görmeden önce.

Joaquin, “Ah, bize katılmanız çok güzel, Señor Moreno,” diyor.

Kalabalık soluyor.

Odadaki her kafa - bu sefer Iosif olsa bile - aynı yöne bakar; yoğun bir sessizlik büyüsü kalabalığın üzerine uzanır ve nefes alma sesi bile kırılmaz.

Ve sonra: “LEO!” Sessizliği camdan bir mermi kesen kurşun gibi deler. Naeva, Joaquin'e karşı mücadele eder, ancak silahı boğazına daha derin bir şekilde

bastırır. “Leo! Lütfen! Seni almalarına izin verme! ”Gözlerinden gözyaşı varil.

Naeva’nın hayatının aşkı olan efsanevi savaşçı, önünde yüzünde yüzleri ve

sırtında silahlarla sahneye doğru ilerliyor. Ama hiçbirini görmüyor - gördüğü tek şey Naeva ve onu öldürmekle tehdit eden adam. Karanlık gözleri öfkeyle

çalkalandı; yumrukları yanlarından demir çekiçler, taştan oyulmuş gibi görünen

kaslı kollar ve omuzlar tarafından tutturulmuş; Şiddet ve öfke dolu yüzü, ince kesilmiş elmacık

kemikleri ve mükemmel şekilli dudaklarıyla yumuşak ve genç

görünüyor. Bir an onun yasını tutuyorum - böyle bir yaratığın öldürdüğü böyle bir yaratığı görmenin ne kadar israfı olacak.

Tek bir kelime olmadan, Leo Moreno sahnenin yanındaki ilk masa setine ulaşır ve bir flaşta, arkasındaki herhangi bir tetiği çekilmeden önce, kendisine en yakın olan muhafız üzerinde yuvarlanır, yüzüne keskin bir dirsek geçirir. bir çatlak! ve silahı elinden alır. Bir saniye daha flaş ve Leo'ya en yakın masada oturan Jorge Ramirez şimdi Leo'nun göğsüne bastırıldı, silahın namlusu Jorge'nin tapınağına karşı ilerledi - hepsi o kadar hızlı oldu ki hala tutmaya çalışıyorum.

Leo, "Naeva'nın gitmesine izin ver yoksa onu öldürürüm... ilk önce," vurgulu

İngilizce konuşuyor ve heyecanlı bir fısıltı dalgası tiyatroyu batırıyor.

"Leo-"

Joaquin, silah namlusunu daha derin bir şekilde Naeva'nın boğazına sokarak

çığlıklarını keser; gülümsemesi sahneye Leo'dan bakarken tehdit ediyor.

Joaquin, "Onu öldürmeyeceksin" dedi. kalabalığa işaret etmek için başını hareket ettiriyor. "Sayıca fazlasın."

Leo başını bir tarafa fırlatır ve ince hareket Joaquin'in bu adamın onu çekebilecek kadar fazla olduğunu bilmesi için yeterlidir. Joaquin endişeli bir şekilde yutuyor ve asıl eline sahip olduğu haksız hareketini sürdürmeye çalışıyor. Teknik olarak öyle olmasına rağmen - Leo sayıca fazla olduğu için - eliyle Leo'lar arasındaki çizgi çok ince.

Cesara'ya göz atıyorum, gözlerindeki tanıdık açlığa tanık oldum - geçmiş zaman, kıçım; Hala bir kalp atışı içinde Leo Moreno için eğilip duruyordu.

"Ne olduğunu biliyorsun," Joaquin küçümseyen bir omuz silkme ile başlar, "beni tehdit etmek için yanlış alıcı seçtiniz - öldürün, umrumda değil".

Kalabalığın içinde oturan alıcılar birbirlerine bakarlar ve birbirlerine bakarlar, şok olurlar ve bu yerdeki gelecekteki ziyaretlerini tekrar düşünürler. Şaşırtıcı olmayan, Iosif şaşkın görünüyor, ama yine de izliyor.

Joaquin, kararındaki hatayı fark ederek, onu hızlı bir şekilde düzeltir. "Bu bana borcu olan odadaki tek alıcı" dedi.

"Joaquin," dedi Jorge, sesinin çatladığını, "Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum.

Neden sen-

Leo, Joaquin'in daha önce Naeva anlarını susturduğu gibi Jorge'yi de kapattı.

"Üç saniyen var," dedi Leo İspanyolca.

Gözle görülür bir şekilde gergin olan Joaquin, ne olursa olsun, gitmesine izin verme isteksizliğini gösteren Naeva'yı kollarının içinde sıkıca sıkıyor.

Üç saniye biri gibi hissettiriyor ve uzun duvarlardan yankılanan bir atış çıkıyor; Jorge'nin cesedi halı kaplı zemine kanlı, yavaş hareket eden bir gözlükle düşer.

Aynı anda, Leo el ele, sahneye doğru acele. Başka bir atış çalıyor ve bir başkası -

alıcılar çığlık atıyor ve masaların altından geçiyorlar - ama herhangi bir kurşun

ona çarpmadan önce, Leo sahneye sıçradı, çömelmiş pozisyonda durmadan önce iki ayağını yuvarladı.

"NOO!" Naeva, Joaquin'in silahı önünde hareket ederken bağırıyor

NOO! "Naeva, Joaquin'in silahı yüzünün önünde hareket ederken bağırıyor ve

Leo'ya ateş ederek omzuna çarpıyor.

Leo aşağı iner; Silahı sahneye çarptı ve ulaşamayacağı yerde kayar.

Kalabalıktan çıkan soluk gazlar odadaki havanın tümünü çeker - Iosif bile ayağını sahneden uzaklaştıramadı.

Ayağa kalktığımı bile hatırlamıyorum; ama buradayım, ellerim masaya bastırdı, vücudum katı bir kas ve kemik kütlesi; gözlerim ve ağzım geniş açılıyor, Izabel Ruiz'den daha Izabel Seyfried'e benziyor.

“Tut onu!” Joaquin, İspanyollara gardiyanları emreder ve dokuz sahneye atılır ve bir pul pulu gibi Leo'ya doğru ilerler.

Leo hiçbirini umursamıyor; Vücudunu koruyarak titreyen bir Naeva'yı kollarına çeker; Bundan canlı çıkamadığını, yaralandığını ve kendisine dokuz silah çektiğini biliyor.

“Seni çok özledim” diyor Naeva'ya, sesini duygularla boğduğunu; yüzünü elinde tutuyor, gözlerinin içine bakıyor ve kalbim bir milyon lanet parçaya bölünüyor.

“Escúchame!” - yüzünü vurgulayarak vurguluyor ve sonra İspanyolca'da devam

ediyor - "Bu gece burada ne olursa olsun, seninle olduğumu biliyorum; seni bir daha bırakmayacağım, ölümde bile değil - beni duydun ? ”- onu sallıyor -“

ölümde bile değil ”.

Naeva bir şey söyleyemeden, dudaklarını öpmeden önce, gardiyanlar Leo ve

Naeva'yı parçalara ayırıyor.

"Yok hayır! Ona zarar verme! Her şeyi yaparım! Lütfen ona zarar verme! ”

Omzuna atılan ateşli silah olmasına rağmen, Leo hala bir güvenlik görevlisine üç kemik kıran zımbayı indirmeyi başarır; diğerine iki tane daha; üçüncü bir

gardiyan Leo'nun arkasında hareket eder, kollarını tutar ve geriye doğru çeker; Leo’nun kafasının arkası, muhafızların yüzüne çarptı ve bekçi tökezledi, elini kanayan burnunu kapladı.

Beş gardiyan Leo'yu acele etti, ancak bu sadece Joaquin’in elindeki silah,

Naeva’da onu durdurarak işaret etti.

“Sadece beni öldür, seni oğlum!” Naeva çığlık atıyor. “Leo'ya özgürlüğünü geri ver ve benden istediğini yap!”

Joaquin “Ah, şimdi onun özgürlüğüne sahip olmasını istiyorsun” diyor. Dikkatli bir yarım dairede hareket eder, böylece sersemlemiş, geniş gözlü kalabalığa bakar, silah hala sahne katında oturan Naeva'ya işaret eder. “Şimdi Moreno'nun

özgürlüğüne sahip olmasını istiyor!” Seyirciler için tekrar ediyor.

Bir tur kahkaha odayı dolaşıyor; Cesara içeri girdi. Yanımda durduğuna

bakıyorum - hemen hemen herkes ayakta duruyor, önlerindeki insanların

kafalarını görebiliyorlar - yüzündeki zevk beni kandırıyor. Cesara bir zamanlar benim gibi olmuş olabilir, aynı korkulara katlanmış ve diğer tarafta onlar

yüzünden daha da güçlenmiş olabilir, ama o ve ben tamamen farklı yönlere giden iki farklı insanız.

Joaquin, Naeva'ya bakıyor.

“Uzun zaman önce özgürlüğünden vazgeçti, Bayan Brun,” dedi acımasız, “Senin

için. Buraya asla geri dönmemeliydin ”- kalabalığa yardım eder, övgülerini arar -“

Moreno eskiden olduğu adam değildir! O eskiden dövüşçü değil! Ve onun

hizmetlerine artık gerek yok! ”

Kalabalık gürlemesi; başını salla; sesler etrafımda yükseliyor, çoğu Joaquin ile aynı fikirde, ya da en azından sadece kan dökülmesini istiyor.

Joaquin, Naeva'ya en yakın duran muhafız başında başını hareket ettirir ve

nöbetçi onu kollarından tutar ve yerden kaldırır.

“Ona dokunma!” Leo havlıyor; nefesi yoruldu; kan kolundan ve göğsünden

akıyor; yarasındaki sıkıntı belirtilerini göstermeye başlıyor.

Joaquin, “Ona dokunmaktan daha fazlasını yapacağım” diyor. “Alıcılara kaçaklara ne olacağını göstereceğim” - Leo'ya yaklaşıyor - ve hırsızlar.

Hayır… Sahnede, ikisini de öldürecek; kaçan Naeva ve onlardan 'çaldığını'

söyledikleri Leo ile birlikte bir örnek verecek.

Naeva, “Çok üzgünüm, Leo,” diye bağırıyor.

“Üzülme - asla üzülme” dedi.

Joaquin ve Naeva'yı tutan gardiyan, birbirlerine kafa salladılar ve gardiyan, Naeva’nın başına bir silah verdi.

Yok hayır…

Gözlerim oda etrafında çılgınca dönüyor. Neyi arıyorum? Her an buraya girip onları kurtaracak biri mi? Bunun gerçekleşmeyeceğini bilmeme rağmen,

umutsuzca yanıldığımı umarak bakıyorum. Ve o andan daha uzun süren bir anın küçük bir bölümünde, Dante'nin öne doğru eğildiğini, ellerini dizlerinin üstüne sıktığını ve zemine kustuğunu görüyorum. Frances Lockhart'ı görüyorum…

neredeyse sahneye doğru koşuyor. Dur Frances! Yapma! Yapma, yoksa onlarla öleceksin! Sabine'nin ellerinin bacağımı tuttuğunu hissediyorum; parmaklarımın uçları cildime kazıyor.

Muhafız silahı kilitler ve ağır çekimde parmağını tetiğe doğru kaydığını görürüm; Naeva’nın gözlerinin kapandığını görüyorum, gözlerinden aşağıya doğru akıyor.

Joaquin’in, silahı tetikleyen parmağını dans ederken Leo’ya işaret ettiğini; Leo’nun gözlerini tamamen açık, korkmadan görüyorum; Naeva'yı konsolide

etmeye çalışıyor; Dudakları hareket ediyor, ama kelimeleri söyleyemiyorum.

Seni her zaman seviyorum, Naeva. Hayat boyunca ve ölümde seni seviyorum.

Bunlar, onun söylediğini hayal ettiğim kelimeler; bunlar güzel yüzünün okuduğu kelimeler.

“STOOOOOP !!!”

Sesim, bir kamçığın artçı şoku gibi kalabalığın üzerinde titizlikle taşır ve odadaki her göz benim üzerimdedir.

PART 19

Izabel

“Dur,” Tekrarlıyorum, daha sakin, ancak kararlılıkla.

“Ne sikim yapıyorsun Lydia?” Cesara arkamda tıslıyor.

Onu görmezden geliyorum, sahneye doğru ilerliyorum ve kalabalık benim için

ayrılıyor. Sabine takip etmeye çalışıyor, ama onu elimle geri itiyorum.

Naeva’nın gözleri beni takip ediyor ama hareket etmeye cesaret ettikleri hepsi bu. Ona bir kere bakarım, kısaca, ölmelerine izin vermeyi reddettiğimi bilecek kadar uzun.

Joaquin’in sırıtan yüzü, Iosif Veselov’un bulunduğu masaya kadar beni izliyor. Bir an için Iosif'e bakıyorum; biri gözlerinin içine bakar ve bana bilmem gerekenleri söyler. Beni görüyor ve işte orada - buraya gelen okunamaz tiran beni tanıyor.

Tam olarak kim olduğumu biliyor. Ama sessiz kalıyor ve umarım öyle kalır.

Vonnegut olduğuna inandığım adamdan uzağa bakarken, dikkatimi şimdi ilkini

başardığım ikinci en önemli konuya çeviriyorum.

“İhtiyacınız olan bir şey var mı Bayan Delacourt?” Joaquin bana soruyor.

“İkisine de sahip olmama izin vermene ihtiyacım var” derim ve Joaquin gülüyor ve komik bir inançsızlık ifadesiyle hepsine bakarken kalabalık da öyle.

Joaquin, “Neden gerçek sikişimde bunu senin için yaparım?” Diyor.

“Çünkü ikisinin de ölenden daha canlı olduğunu düşünüyorum.”

“Ah, inandığın şey bu mu, öyle mi?” Sahtekarlıkla gülümsüyor ve silahı Leo’nun başının yanına doğru bastırıyor. “Eh, ben katılmıyorum olur. Moreno modası geçmiş bir moda ve sizin kadar değer veriyor ”- smirks, onu inkar ettiğim için bana geri döndüğü için memnun etti -“ ve kız... pekala, kesinlikle hiçbir şeye değmez, çoğu gibi KADIN."

Kalabalıktaki birkaç kadın - kadın sırasındaki - Joaquin'e baktı, rahatsız etti, ancak onu sallamak için yeterli değil.

“Aksi takdirde ispat edeyim,” teklif ediyorum. “Onları bana ver ve bana bir hafta ver”

"Siktir git seni," Joaquin, beni kesiyor. “Merhamete değil, kalabalığın intikamına söz verdim. Doğru değil mi ?! ”Seyirciye bakıyor ve alkışlayıp başını sallayıp söz verdiğini yapması için onu çağırıyorlar.

“Joaquin - yapma.” Umutsuzluğa kapılıyorum; Oynayabileceğim bir rol

olmadığını, hayatlarını kurtarabilecek bir mazeretin olmadığını bildiğimi

hissediyorum. “Ben...” Derin, gergin bir nefes alıyorum. “... Senden onları

ayırmanı istiyorum.”

Bir şey gözlerinde tıklar; bana bakıyor. Sonra gülüyor ve kalabalığın içinde Cesara'yı arar. “Eğittiğin şey bu mu?” Diye suçluyor. “Bu sizin“ özel bulmanız

”mı? Ne şaka, Cesara! Öyleyse tahmin et? Tahmin et kim onun boklarını ödeyecek? ”

Cesara arkamda geliyor; dirseğimi tutuyor. “Senin derdin ne? Bunu burada, bu insanların önünde yapamazsınız, ”diye fısıldadı, tırnakları bana kazıyor. Joaquin'e

“Şimdi onunla ilgileneceğim” diyor ve beni sürüklemeye çalışıyor.

Kolumu kavramasından kopardım, onu bir bakışla vuracağım. “Hiçbir yere

gitmiyorum” derim. “Ve ölürlerse seni asla affetmeyeceğim, Cesara.”

Kabuk şok duruyor, gözleri hızla yanıp sönüyor, dudakları parçalanmış.

“Öyleyse, o kıza değer veriyorsun,” diyor, öfkeli ve kıskanç davranıyor ve ikinciye daha çok ihanet ediyor. "Bana yalan söyledin; Bunca zamandır bana yalan söyledin - her şey hakkında! ”

“Hayır,” Yine yalan söylüyorum, “Her şeyle ilgili değil, Cesara - sana olan

hislerim”

Cesara’nın eli yüzüme uzandıktan sonra beyaz ışık parıltısı görüşümü aşıyor.

Beni bileğimden tuttu ve göğsüne götürdü. “Seni kurtarabilirim Lydia,” diye fısıldadı, “ama bunu şimdi durdurmalısın; benimle gel ve bunun hakkında özel olarak konuşacağız. ”Beni affetmeye istekli olması, benim için duygularının

gerçek olduğuna inanmak için daha fazla neden.

Kalabalıktaki yüzler bize iki taraftan da giriyor, Cesara'nın bana ne dediğini duymaya çalışıyor, ama onları bir kez daha itiyor ve bir kez daha beni onunla tiyatrodan sürüklemeye çalışıyor. Ve bir kez daha, kolumu serbest bırakıyorum ve ona parıldayarak hareket etmeyi reddediyorum. Geri parlıyor. Ve sonra geri adım attı. Orada duruyor ve bana ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor. Fakat

Cesara endişelerimin en küçüğü - Joaquin zaten bize olan ilgisini kaybetti.

“Joaquin, ben… benden istediğini vereceğim, sadece lütfen, bırak gitsinler.”

Biliyorum nefesimi boşa harcıyorum.

“Senden artık hiçbir şey istemiyorum” diyor.

Joaquin'in içindeki şeytan onun için gülümsüyor ve ağır tetiğe basması için

parmağının hareket ettiğini görüyorum; Muhafız parmağı ağır tetiğe basmak için hareket eder.

Hayır ... hayır ... NOO!

Sahip olduğum tek kartı oynuyorum.

“ÖLÜYORSA, JAVIER'in SİZİN İÇİN SİZE ÖLECEĞİNE EMİN OLACAKTIR!”

Dünya kendi ekseni üzerinde hareket etmeyi keser; sersemletici sessizlik

sonsuza dek uzanıyor; Şimdi tiyatrodaki tek hareket benimkidir, kaderimi

mühürlemem ve ihanetleri taşa oymam.

Arkamda duran Cesara'ya bakmıyorum, ama orada olduğunu, hareket

edemediğini, anlamadığını hissediyorum. Gözlerimi Joaquin üzerinde tutuyorum, parmağını tetikten uzaklaştırırken izliyorum; bekçi parmağı tetikten

uzaklaştığında. Naeva’nın ciğerleri havayla doludur, en azından bir dakika daha, o ve Leo'nun yaşayacağı konusunda rahatladı. Leo değişmez; Joaquin’in eline

uyanık kalarak, Naeva'yı yakalamak için her an bekleyebileceğini düşünüyor ve bana hiç bakmıyor.

Ama herkes bana bakıyor; Ben bile kendime dışarıdan bakıyorum, şaşkına

dönerek, bunu neden yaptığımı merak ediyorum.

“Ne dedin?” Diye soruyor Joaquin - talep ediyor - sessizliği bozuyor.

Sahneye çıkan adımlara doğru ilerliyorum ve yavaşça alıyorum.

“Ne dediğimi duydun” dedi ona ikinci adımda. “Şimdi gitmelerine izin verin - ve gitmeme izin verin - ya da kalan hayatınızın geri kalanını, yaşayan bir cehenneme çeviriyorum.”

“Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?” Joaquin açıktan vazgeçiyor - çünkü o ve ben, bildiğim kadarıyla, bu odadaki gerçeği bilen tek insanlar biziz.

“Onları öldürürsen” başlıyorum, dördüncü adımda “beni öldürmekten alıkoyacak hiçbir şey yok - beni öldürmediğiniz sürece. Ve eğer beni öldürürsen, ”derim, beşinci adımda“ ya da herhangi bir şekilde bana zarar ver, kardeşin kafanı

tutacaktır ”.

Odağını kaybetmeye başladı; yutuyor ve endişeyle kuruluğu dudaklarından

yalıyor; çenesini yuvarlar; onun burun delikleri parlama. “E-kardeşim?

Anladığını sanmıyorum— ”

“Javier Ruiz yaşıyor ve iyiydi” derim, sadece Joaquin'e değil, tiyatrodaki herkese.

“Bunu biliyorum çünkü onu o gün öldürmeyen kişi benim. Kendisinin peşinden

gittiğim kişi benim, çünkü sevdiği kişi benim. ”

Cesara arkamda tiyatro katında soluyor; Bir sesler telaşı odanın üzerinde taşınır.

“Kimsin sen?” Diye soruyor Joaquin, muhtemelen zaten kim olduğumu bilerek.

Son adımı atıyorum ve sahnede önünde duruyorum; sonra derin bir nefes

alıyorum, boğazımı temizliyorum ve Victor'dan özür dilerim kalbimde.

“Bu odadaki Leo Moreno kadar ünlü olan tek kişi benim. Benim adım Sarai. Bir zamanlar La Princesa olarak adlandırıldım. Ve gitmelerini ve senden geldiğimi Javier'e bildirmelerini istiyorum. ”

“Ne hakkında konuşuyor, Joaquin?” Cesara oturana; gözleri aramızda kalıyor.

Kalabalıktan birileri “Olduğunu söylediği kişi mi ?!” diye bağırıyor.

“O bir yalancı!” Başkası koyar.

“Javier Ruiz öldü!” Diye bağırıyor bir adam.

“La Princesa? Ruiz'i alan kadın mı? Buna inanamıyorum! ”

Herkesin dikkatini çekiyorum, ama beni en çok ilgilendiren şey Iosif Veselov; o bile hafif şok görünüyor. Ve kendi şokuma göre, Iosif masasından uzaklaşıyor; onun uzun boylu, tezgâh Rus formu sahneye yaklaşıyor. Hayır… bunu şimdi

yapmayın; Bunu benim için imkansız kılma.

“Ben on milyon dolarlık bir prrrincess için ödeme yapacağım.”

Ben bile nefes alıyorum.

“Özür dilerim, Bay Veselov,” Joaquin başlıyor — kendini “ama… gerçek” demeye zorluyor, duraklar, kuruluğu tekrar dudaklarından yalar; alnında minik ter

boncukları oluştu - “gerçek şu ki, eğer bu kadın söylediği kişi ise, o zaman erkek kardeşim onu canlı isteyecektir.” Söylemesi için her şeyi aldı.

Cesara’nın ağzı pratik olarak itirafında zemine çarpar; başını Joaquin'den bana dart; gözleri bir inançsızlık şokuyla doluydu. Ve ihanet. Ve yürekten. Ve ... öç?

Bir an konuşamıyor; orada durup duruyor, kafasının içindeki tekerleği tekrar hareket ettirmeye çalışıyor.

Iosif’in geniş omuzları yükselip alçalır; Joaquin'i tartışmasını, hatta tehdit etmesini bile bekliyorum - sonuçta, ister Vonnegut isterse sadece Iosif, o hala teknik olarak hala bu odadaki en güçlü adam, hatta Joaquin Ruiz, etkinlik

planlayıcısı ve gölgede yaşayan kardeş.

Dante'nin masasından “Ben-ben-kendime izin vermem gerekiyor” diyor; en

yakın çıkışa doğru ağzı üzerinde bir mendil ve diğer kolu da orta tarafını geçerek acele ediyor.

Frances Lockhart’ın gözümün üzerinde olduğunu hissediyorum; Ne kadar

karıştığını görecek kadar uzun süre ona bakıyorum. Ama artık ağlamıyor ve eğer bu gece sadece hayatını kurtardıysam, en azından bu konuda iyi

hissedebiliyorum.

Seyirci cevap istiyor ve Joaquin'de bağırmaya devam ediyorlar:

“Javier Ruiz nerede ?!”

“El Segador ne ?!”

“El Segador için bir milyon ödeyeceğim!”

“El Segador için bir puan beş milyon!”

“Hangi cehennem Javier Ruiz nerede ?!”

“EL SEGADOR İÇİN İKİ MİLYON!”

İki alıcı - bir kadın ve bir erkek - kısaca kalabalığın dikkatini çekerek bağırarak bir maça giriyor.

“Ona ne için ihtiyacın var?” Adam kadına bir hapşırıkla soruyor. “Bir seks kölesi mi?” - gülüyor - “Seni becermeden önce seni öldürür”

Kadın hırlıyor. "Ya sen? Onun gibi birinin tekrar savaşmaya zorlanacağını mı düşünüyorsun? ”

“El Segador ve Naeva Brun için üç milyon dolar!” Diye bağırıyor başka bir adam.

Kalabalığa döner, kaçakça gülümseyerek. “El Segador’u nasıl kontrol

edeceğinizi!”

Tüm bağırmalar arasında, bakıyorum ve Iosif'in tiyatrodan çıktığını görüyorum; Onun iriyarı hali kalabalığın içine iter, korumaları onun her tarafını korur. Peki nereye gidiyorsun Vonnegut? Onu kaybedemem - ama başka seçeneğim yok. En

azından bir ipucum var. Bir isim. Bir yüz.

Joaquin’in mikrofonu sesini sıkan sesi, diğerlerini dışarı çıkardı:

“Hiçbiri satılmayacak!” Diye açıklıyor. “Şimdi,… beklenmedik koşullar nedeniyle, açık artırma bu gece erken sona eriyor! Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim ve altı ay sonra tekrar görüşmek dileğiyle! İyi geceler! ”İspanyolca'daki her şeyi tekrarlar.

Bazı alıcılar protestolarını homurdanıyor, ancak çoğu masalarını fısıltı ve

bakışlarla bırakıyor, hepsi de Meksika'ya yirmi dört saat içinde yayılacağından emin olunan heyecan verici haberler bolluğu ile çıkışlara doğru gidiyor. Javier Ruiz yaşıyor! Leo Moreno yaşıyor! Naeva Brun oradaydı! La Princesa geri

döndü! Ah, böyle başlıklar!

Kalabalık incelirken ürkütücü bir ekranda Jorge Ramierz’in vücudu bir kan

havuzunda tiyatro katında kalır ve kimse onu hareket ettirmek için daha az

hareket eder.

Tiyatro neredeyse boşaldığında, Joaquin gardiyanlara ilk olarak Naeva'yı ele geçirme emri verir - Leo Moreno'yu silahı kafasına bastırılmış halde tutar. “Bir şey denersen,” diye uyarıyor Joaquin, “adamlarım kadını öldürecek. Anlıyor musunuz

- anlıyor musunuz ?! ”Joaquin’in ağzından Leo’nun öfkeli yüzüne tükürün.

"Si. Entiendo, ”diye cevapladı Leo, sakince, soğuk bir şekilde, Ölüm'ün kendisinin gözünde.

Naeva ve Leo sürüklendi; Leo önünde ve Leo bir şey denemesi durumunda

silahlar her zaman en çok ona işaret etti. Naeva çıkıştan atılmadan önce bana bir kez baktı. “Teşekkürler, Sarai,” diye bağırıyor ağızları ve bir gözyaşı yanağını kayıyor.

Bölünmüş saniyede, onun dikkatini dağıttığımda, Cesara’nın öfkeli yüzünün bana yaklaştığını görüyorum. Silahsız ve şaşırttı, beni yere fırlattı; kafamın arkası tahtaya çarpıyor; vizyonumdan önce bahar lekeleri.

“SEN!” Bir elim saçlarımın üst kısmına şiddetli bir şekilde sarılıyor; Diğeri çenemin altında bir silah tutuyor, başımı acıyla zemine geri zorluyor. Belime sarılınca, Cesara’nın gözleri üzerimde dururken öfkeyle dolanıyor. "O sendin! BT

SENİ OLDU! ”Diye kükredi.

“Ondan uzak dur!” Joaquin’ın sesi havadan akıyor.

Onu çıkarmak için arkadan tuttu; on dört ayakkabısının kaburgalarıyla temas ettiği yere, saçlarından onu zemine sürükler. Cesara silahı düşürür ve acıya karşı tepkimeye girer.

Ve sonra benden sonra geliyor.

Ben mücadele etmiyorum. Ben çığlık atmıyorum. Beni her zaman korktuğum

yere akıntıya indirecek azgın suların akışıyla isteyerek hareket ediyorum, ama bir gün yüzleşmem gerektiğini biliyordum

PART 20

Fredrik

“Ben-ben-ben artık bunu yapamam, patron-” Dante boğazını tekrar temizlemek için durur; Peçete veya bezin hışırtısını telefona sürtünme duyuyorum. “Sadece nefesimi tutmama izin ver.”

Sabırlı olmaya ve kendisini bir araya getirmesine izin vermeye çalışıyorum, ancak bana ne söylendiğine dair beklentileri - ve kusma ve nefes kesici - bu sabrı çabucak deniyor.

“Sakin ol, Dante” dedim. "Acele etmeyin."

Acele et, zaten!

Boğazını bir kez daha temizliyor.

Ve sonra bana olanları anlattı.

Sessizliğe sersemlemiş, bir an için lokantadaki masamın yanındaki penceredeki çizgi dışında hiçbir şey göremiyorum.

“Javier Ruiz dediğinden kesinlikle emin misin?”

“Evet patron - yüzde yüz.”

Sessizlik hala bana sahip; Derin nefes alıp veririm.

“Şu an neredesin?” Eşyalarımı masadan alıp evrak çantama koyuyorum.

“Hala konaktayım.”

“Beni dinle, Dante,” Başlıyorum, “Oradan hemen çıkmalısın. Kusma olayının seni tehlikeye attığını mı düşünüyorsun? ”

“Hayır, hayır sanmıyorum” diyor. “O zamana kadar kimse bana hiç ilgi

göstermiyordu - hiç kimse kızdan başka kimseye ve Leo Something-Or-Another

başka birisine dikkat etmiyordu. Ve kızın, Izabel. O yerde bir bomba patlayabilir ve kimse farketmezdi. Başı belada patron; O ciddi bir bok içinde. ”

“Tamam,” dedim ve akşam yemeğini aceleyle bırak, “konağı terk et ve ilk uçuşu buraya geri götür.”

"Ne yapacaksın?"

“Endişelenme,” dedim ona. “Kendini öldürmeden önce orayı terk et.”

Telefonu kapatıyoruz ve telefonumu ceket cebime koydum, havaalanına düştüm,

lastiklerim asfaltta gıcırdıyor.

PART 21

Niklas

“Jackie,” Telefona keskin bir şekilde söylüyorum - o bir gıcırdatıcı karmaşa. “O

otelden defol, havaalanına git ve buraya geri dön. Bir dakika daha harcama.

“Peki ya kızlar, Nik? Hiçbirinin kimliği yok; Onları uçağa nasıl götüreceğim?

”Sesi titriyor; gözyaşlarını boğmaya çalışıyor ama bu onu daha fazla ağlatıyor.

“Onları orada bırak” dedim. "Havaalanında. Bir yerdeki bir park yerinde. Bir restoranda-farketmez; zor kısmı yaptın ve onları oradan çıkardın; Onları bir yere bırakın ve eve dönüş yolunu bulacaklar. Şimdi ağlamayı kes ve kahrolası

havaalanına git. ”

"Fakat-"

“Şimdi, Jackie - lütfen.”

"TAMAM."

Bay Lockhart'ın odasına bakıp kanepeye rahatça oturuyorum.

“İşler planlandığı gibi gitmedi” dedi bir sırıtışla.

Steril temiz, sigara içilmeyen evinde bir sigara yaktım. “Sonuçta sana ihtiyacım olmadı gibi gözüküyor” demiştim, jabını görmezden geldim. “Dışarıda bir silahlı adam var” - pencereyi işaret ediyorum - “önümüzdeki altı saat boyunca o

noktadan hareket ederseniz - ikinizden biri - ikinizi de öldürür. Bir anlayışımız var mı?

Gerçek Frances Lockhart babasının yanında koltukta oturuyor, titreyen omzuna dokunuyor, elleri dizlerinin arasında birbirine bastırıyordu; gözyaşları yüzünü izleyerek siyah rimel sürüyor.

“Evet, anlıyoruz,” dedi Bay Lockhart kumlu dişleriyle; kızını yaklaştı.

Üç gün önce geldiğimde telefonlarına ve evin içindeki her türlü iletişime el koydum. Jackie'nin yeterince ikna edici olmaması durumunda satıcılar Bay

Lockhart'ı, Frances olarak onun Frances olduğunu doğrulamak için arayabilirlerdi.

Jackie uçağına güvenli bir şekilde binene kadar kalmayı planlamıştım, ancak

beklenmedik Javier Ruiz - Javier Fucking Ruiz! - ve Izabel boktan boynunda

kalırken, geride kalamam ve Jackie'yi bekleyemem. Şimdi Meksika'ya kendim

gitmeliyim. Dışarıda bekleyen silahlı adam yok, ama Lockhart’ın

toplanmayacağından eminim. Umuyorum. En azından Jackie, Ruiz ailesinin

örtüsünün kırılması durumunda ona ulaşamayacağı havadaki kırk fit ölene kadar.

“Kim olduğunuzu bilmiyorum” dedi Bay Lockhart ön kapıdan yürürken bağırıyor,

“ama eğer -

Gerisini duymuyorum, kapı onu susturmak için çarpıyordu, ve hepsi. Her şey

bittikten sonra geri döneceğim ve onu prensip olarak öldüreceğim.

Caddeden aşağıya üç blok atarım, softball sahasında park etmiş arabama

yapmadan önce dört arka bahçeyi keserim.

“Pekala, Izzy,” Yüksek sesle söylüyorum, kapıyı sert bir şekilde kapatmak ve anahtarı kontağa

sokmak, “muhtemelen bundan sonra benden nefret edersiniz,

ama — kiminle dalga geçiyorum? Siz zaten yaptınız! ”Kendime gülüyorum, aracı vitese takıp hızlanıp havaalanına doğru ilerliyorum.

PART22

Izabel

“Cesara, defol buradan - şimdi!” Joaquin’in sesi uzayda akıyor. “Sana ne yaptığını umursamıyorum; O senin kalbini kırdı, öyleyse ne - çok yakınlaşman senin suçun. Bunun nasıl çalıştığını biliyorsun! ”

“O bir hain, Joaquin! Ve sen ”- ona bir parmağını işaret ediyor; Yüzü öfkeyle bükülmüş - “Bunca zamandır sen tanıyor musun? Bana bunun doğru olmadığını

söyle. Bana onun bir yalancı olduğunu söyle! ”

Joaquin, “Doğru,” diye itiraf ediyor. “Ama şimdi, onun sayesinde” - bana

arkamdan bağlanmış bir sandalyede otururken bana bakıyor - “herkes biliyor.”

Ona doğru yürüyor, odaya el hareketi yapıyor. Bunu duyuyor musun Cesara?

Onu dinle."

Cesara kulağını odaya koyar ve bir an sonra şaşkın görünüyor.

“Hiçbir şey duymuyorum” diyor.

Joaquin başını sallıyor. “Fırtına öncesi sessizlik” diyor ve ondan uzaklaşarak derinden soluyor. “Artık her şey değişecek - muhtemelen bu gece gösteri için hepimizi öldürecek. Muhtemelen bunun üzerine birkaç büyük alıcı kaybettik. ”

“Biz?” Cesara’nın kaşları çöktü. “Bütün bunlar senin fikrindi! O kızı sahneye çıkarmak isteyen sendin; El Segador ile bu telenovela dublörünün iyi bir fikir olduğunu düşünen sendin - bununla bir ilgim yok! ”

Joaquin’in kolu ok gibi vuruyor, eli boğazı etrafında çöküyordu. “Sen biliyordun,”

diye tehdit ediyor, kelimeleri dişleriyle iterek. “Zevk alıyordun” - sıkar ve Cesara’nın elleri bileğini boşuna sıkar. “Ama en kötüsü” diye devam ediyor,

“Yaptığım her şeyden daha kötüsü, onun için düştü, Cesara. Yıllarca sadece o kızlara karşı sert, acımasız, affedici olmak için eğitildin, aynı zamanda onlardan herhangi birinin doğru olmadığını söyleymen gerekiyordu. Sen, her gün onu

görüyorsun, onunla aynı yatakta uyuyorsun, kafanı küçük, küçük kalçalarının

arasına koyuyordun, görmeliydin, ama çok kör olmuştun - bilmelisin! ” onu

geriye.

Cesara şiddetli bir şekilde öksürüyor, soluk borusunu neredeyse ezdiği yeri

gösteren bir el; Yüzü kırmızı; gözleri kırmızı çerçeveli ve sulama.

Bana çok sert, çok sert bakıyor, ve eğer Joaquin bir saniye bile beni yanlız bırakırsa, beni öldüreceğini biliyorum.

Joaquin’in kahkahaları havada akıyor. “Hiç kimse seni sevemezdi Cesara,” diyor, sesinde alaycı bir gülümseme.

Cesara ona bakar, sol gözü seğirir, sonra hızla döner ve odadan dışarı fırlar.

Joaquin hızlanmaya başlar, ancak Cesara’nın uzun ve kızgın formu odaya tekrar girdiğinde durur. Nefes alıyorum ve Sabine'nin başında Cesara’nın göğsüne

çarptığını görünce kalbim yere düşüyor.

“Yapma,” Onu uyarıyorum. Yapma lanet olsun.

“Ne yapacaksın, Sarai” - asıl adıma vurgu, intikamla bağdaşmış - “Javier'e söyle ve beni öldürttün mü?”

Sabine’nin gözleri bana baktığı zaman gözyaşlarıyla doludur; vücudu titriyor.

“Yapma!”

“Söyle ona!” Cesara meydan okur ve sonra tetiği çeker; ekteki odadaki baskın ateşli silah beni anlık olarak rahatsız ediyor; kan yüzünü spreyler.

Sabine’nin cesedi yere çarptı ve sonra Cesara bu kez iyiye gitti.

Kalbimdeki hüzün ile kafamı düşürüyorum. Umut saçmalık, Sabine. Her zaman

öyleydi. Her zaman öyle.

Bir an sonra: “Nasıl biri, Joaquin, kardeşinin gölgesinde yaşayan, çoğu insan öldüğünü düşündüğü zaman bile mi?” - (kısır) - “Uzun zamandır seni tanıyorum; Aslında, ilk kez Meksika'ya döndüğümde seni ailenle birlikte öldürecektim.

Şanslısın, bulunacak hiçbir yer yoktu. Tıpkı Javier gibi. Er ya da geç tekrar geleceğimi bilmek zorunda kaldım. ”

“Evet, peki, senin için iyi iş çıkarmış gibi görünmüyor” dedi bana geri bıçakladı.

Zemine koşuyor.

“Neden onu öldürmedin?” Diye sordu. “O gece kaçtı mı? Duyduğum hikaye

doğru mu? Javier bana asla gerçeği söylemezdi. ”

“Ben de sana söylemeyeceğim.” Sırıtıyorum.

“Ama bilmek istiyorum!” Bana odadaki fırtınalar; nefesinin sıcaklığı yüzümde hissedebiliyorum. “Kardeşimin yaşamasına izin mi verdin, yoksa kaçtı mı?

Söyleyin bana! ”Beni salladı, omuzlarımı tutuyor.

Ben gülümsemiyorum, sınırsızca.

“Ondan çok nefret ediyorsan neden onu öldürmedin?” Diye soruyorum.

“Mükemmel bir fırsatınız oldu, herkes öldüğünü düşünüyor. Neden onu sadece

öldürmedin? ”Odaya baktım. “Bütün Ruiz İmparatorluğu doğrudan sana giderdi, yaşayan tek erkek kardeşi olurdu. Sadece yaptığın gibi davranmak yerine her şeye sahip olabilirsin. ”

“Ağabeyimi asla öldürmezdim” diye yalan söylüyor. “Onu kıskanmış olabilirim, ama ona asla ihanet etmem.”

Gülümserim, bilirim, onunla dalga geçiyorum çünkü ikimiz de gerçeği biliyoruz: Joaquin basitçe bir korkak, bu yüzden Javier'i asla öldürmeye çalışmadı.

“Bu benimle ilgili bile değil” diye öne çıkıyor, önündeki havaya elini sıktı. “Bu tamamen seninle ilgili La Princesa” - sesindeki acılık kalın - “ve sana sahibim; ve sen kardeşimin seni görünce parçalamayacağını düşünüyorsanız, aptal, kibirli bir kaltaksın. ”Önümde çömeliyor. Şimdi gülümsüyor; aniden bu durumu farklı

görüyor: Javier onu ödüllendirecek! Bunca zaman sonra beni yakalayan kişi

olduğu için onu takdir edecek! Joaquin cezalandırılmayacak veya idam

edilmeyecek; ağabeyi için daha fazla bir şey olacak - Javier Joaquin'i eşit olarak görecek! Bunlar şu anda bana bakarken aklıdan geçtiğini gördüğüm senaryolar.

Umarım bunların hiçbirinde haklı değildir.

“Öyleyse, nerede o?” Diye sormak istiyorum.

“Neden buraya geldin?” Koyu gözleri bana parlıyor. "Onu öldürmek? Beni öldürmek için? Zaten bu

gece öleceksin; Belki göğsünden çıkar. ”

“Konuşma için sana söyleyeceğim” derim. “Buraya sadece bir erkek bulmaya geldim. Güçlü bir adam. Sizden ya da Javier'ten daha kötü bir adam, hayal bile edemeyeceğinizi düşünüyor. ”

Joaquin hafif ilgi gösteriyor; Kollarını geçiyor.

“Onu buldun mu? Şimdi olduğunuz yerde olduğunuzu görmek buna değdi mi? ”

“Onu bulduğuma inanıyorum” derim. “Naeva ve Leo nerede?”

Joaquin gülümsüyor. “Konuşmayı istediğini mi düşündün? Ayrıntılara göz atmak seni fazla uzağa götürmez. ”

"Başka ne bilmek istersin?"

“Bu adamın adı ne? Aradığın kişi mi? ”

“Bunu size söyleyemem. Belki Ruiz İmparatorluğu'nun haklı sahibi olsaydınız, sizi biraz daha fazla şımartabilirim. Ama sen değilsin. Javier yaşadığı sürece asla olmayacaksın. ”

Yüzü bir kızgınlık örtüsünün altına düşüyor; elleri yana doğru yumruk attı ve o çıkışa doğru yöneldi.

“Sana yardım edebilirim” dedim ve Joaquin kapıya girip bana döndü. “Şu anda hala hayatta olduğum gerçeği; şansın varken beni o sahnede öldürmedin; Naeva ve Leo'nun hala hayatta olduğu gerçeği, sizi onlarla tehdit ettiğim için, bildiğiniz tüm kanıtlar, bunca zamandan sonra bile, hala kardeşinize bir miktar sapmam

var. Şimdi, Javier'in duygusal bir adam olmadığını biliyorum; Duygular hakkında konuşacak biri veya başkalarına açılmayacak biri değil, Javier’in varlığındaki ismimin sözünün karanlık kalbindeki sırları verdiğini söyleyebilirim. Sana yardım edebilirim Joaquin, ama bana yardım etmelisin. ”

Bir dakika sonra, Joaquin tekrar yüzleşmek için bana döndü.

Gülümsüyor, yakın dudaklı ve başını sallıyor, burun deliklerinden kısa bir miktar hava akıtıyordu.

“Ailemin imparatorluğunu kontrol etmemin sebebi” diyor, “kardeşimin aksine,

kadınların yalanlarına, hilelerine ve manipülasyonlarına karşı bağışıklığım.”

Odadan ayrıldı, arkasındaki kapıyı kapattı.

Yarım Joaquin’in yardım edebileceği bir ihtimal olduğunu düşündü - kardeşine ihanet edecek kadar açgözlüydü, hiç şüphe yok - ama diğer yarım Joaquin'in

açgözlülüğünden daha korkak olduğunu ve cehennemde bir şans olmadığını

biliyor Yardım etmeyi bile umursuyordum.

Şimdi burada oturuyorum, bu sandalyeye bağlı, düşüncelerimin ve kaygılarımın kafamın içinde çok yüksek olduğu sessiz bir odada, genellikle rahatlık için gittiğim sesi duyamıyorum. Cesara odaya girip beni yalnız olduğum için öldürecek mi?

Naeva'ya ne oluyor? Leo'ya mı? Kendimi bu canlı çıkarabilir miyim? Buraya gelmek bir hata mıydı? Javier beni tekrar gördüğünde bana ne yapacak?

Javier ... Javier ... Javier. Sırtımda iblis, hayatımın her gölgesinde gizlenen hayalet, tüm yalanlarımı bir arada tutan iplik olmuştur. O geceyi çok canlı bir şekilde hatırlıyorum - ne kadar uğraşmış olsam da, asla unutamadım. Gerçek her zaman orada musallat olur. Duyulmayı talep ediyor. Gerçek... gerçek... gerçek...

Teksas - Her şey başladığında ...

Trembling, dolabın kapısını açtım ve Samantha'nın yatak odasına, koridordan

aşağıya ve Javier'in beni beklediği oturma odasına, elinde silahla yürüdüm.

“Ah, işte orada!” Javier, ellerini iki yana kaldırdı; beni görmek için gerçekten heyecanlı görünüyordu. Onun deli olduğunu düşündüm.

“Seni özledim Sarai.” Başını bir tarafa eğdi. “Eğer mutsuzsan, neden böyle

söylemedin? İstediğin her şeyi yapardım, bunu biliyorsun. ”

Ne söylemesi gerektiği umrumda değildi, tek umursadığım Samantha'nın iyi

olduğundan emin olmaktı. Gözlerimi Javier'in üzerinde tutmaya çalışırken, onu aramak için odayı taradım. Sonunda, çıplak ayaklarının yatar koltukların

arkasından yapışmasını gördüm.

Samantha, iyi misin?

Cevap vermedi, bu yüzden çok kötü yaralandığını biliyordum.

Javier'e tekrar baktım. “Hadi gidelim — lütfen, bunun bir parçası yok.”

Bana gülümsedi, düşünceli ama eğlendirdi.

Yukarıdan aşağıya siyah giymişti: uzun kollu siyah gömlek, siyah kuşak, siyah pantolon, siyah ayakkabılar, siyah kalp. Silahını bana doğru kaldırdı ve ona gitmemi istedi.

“Seni görmeme izin ver,” dedi.

Daha yakına yürüdüm, çıplak ayaklarım dergilerin üzerinden geçerek yere

dağıldı. Köşede dik duran büyükbabam saat, uğursuzca arkamda gıdıkladı.

“Javier, ambulans çağrısı yapmazsak ölecek” diye yaklaştığım sırada çağırdım.

“Dokuz bir tane arayayım. Sonra gidebiliriz. ”

O zaman Samantha’nın dizlerini gördüm ama geri kalanı sandalye ve karanlık

tarafından gizlenmişti.

Javier elini uzattı.

“Onu becerdin mi?” Diye sordu ve beni çekti. “Yoksa hala benim misin?” Bir

hayvan gibi kokumu alıp soludu; at kuyruğumdan düşmüş saç tellerini

parmaklarının etrafına doladı.

“Hayır,” dedim nefes nefese. “Ben her zaman senin olacağım.”

“Bana ne yaptığını bilmiyorsun” dedi ve nefesini boynumda hissettim. “Beni terk etmemeliydin.”

Ayağa kalktım ve parmaklarımı boynunun arkasına dolaştırdım. Göğsüm

yanağımda hissedinceye kadar gömleğimin açık düğmelerinde yüzümün yan

tarafını gezdirdim. “Biliyorum ve üzgünüm.” Sıcak derisini öptüm. İspanyolca'da

“Seni bıraktığım için çok üzgünüm” dedim.

Ellerini pantolonumun önünden aşağı kaydırıp içime iki parmak koyduğunda hem zevkten hem de iğrençlikten titredi. Delirmiş olması ya da katil olması ya da beni her an öldürebilmesi önemli değildi; dokunuş hala beni ıslattı. Vücudum bana

ihanet ediyordu, insan doğası bana ihanet ediyordu, aklım ya da kalbim değil.

Yıllar önce ona bu şekilde tepki vermesi için uyumuştum; çarpık bir hayatta kalma, kendini savunma derslerinde öğretmediklerini içgüdüsüdür. Javier beni açtığına inanmak zorundaydı, yoksa benim hakkımda her şeyin de bir yalan

olduğunu biliyordu.

Parmaklarını çıkardı ve dudaklarına getirdi, derin bir şekilde inhale etti, gözleri tadını çıkarmış gibi kapattı. Sonra onları ağzına koydu ve emdi.

Dikkatim dağılmışken geri adım attı, küçük olmasına rağmen aramızda

olabildiğince fazla mesafe bıraktım.

“Artık seni istediğimden emin değilim” dedi.

Kalbim durdu. Beni istemiyorsa, beni öldüreceğini biliyordum, özellikle de

yaptığım her şeyden sonra, neden olduğum tüm sıkıntıları.

“Javier,” dedim, sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışıyorum, “haydi gidelim. Geri dönmeye hazırım. ”

Ellerimi arkamdaki duvara bastırarak bir adım daha geri ve sağa döndüm. Sonra onu gördüm Samantha. Hareket etmiyordu. Duvara yaslanıp durdu; kanlı

bacakları zemine yayıldı; Kolları yanına hafifçe uzanmış, parmakları açılmamış.

Onun gözleri; açıktılar, öldüler.

Safra midemde çalkalandı, ellerim yanlarımdan sertleşti. Her yerinden öfkeyle, nefretle, suçlulukla ve lanet olası korkudan salladım.

“Onu öldürdün” dedim, dudaklarım titriyor.

“Yaptım” diye itiraf etti. “Beşinci vuruşta.”

“Ama dedin ki…” Ona ve Samantha’nın vücuduna baktım; kalbim kendi kendine

kapanıyor gibiydi. “Yapmazsam dedin ki--”

Javier silahını bana kaldırdı; Son kurşunu o zaman neden üzerinde

kullanmadığını biliyordum.

Donmuş durdum, bir yandan arkamdaki duvarda, diğeri bir şekilde midemi bulan oradaki kusmayı azaltabilecekmiş gibi yaptı. Daha fazla molora rastladım ve sonra beni yukarı kaldırması için duvara sırtımı bastırdım. Yanımda bir raf vardı; elim içeriğini karanlıkta karıştırdı.

Javier ve beni ayıran küçük boşluğa baktım; Soğuk, dipsiz karanlık gözlerine bakıyordu, silahının namlusu bana işaret etmiyordu, gözleri. Bir tık sesi duydum, sadece bir tık, ve birbirlerinin yüzlerine boşça baktık, kafam karıştı. Sonra bir atış

çaldı ve duvara düştüm; Vücudum Samantha gibi aynı yerde oturuncaya kadar

aşağı kaydı. Gevşemiş ve harcanmış, tıpkı Samantha gibi. Oda vizyonumda kalın bir gri pus gibiydi.

Ve gözlerimi kapattım ve karanlığın beni almasına izin verdim, suçluluk ve

pişmanlık ve kırılma ile boğuşan karanlık türü.

Javier önümde çömeldi; Parmaklarını tekrar saçlarıma dokunduğunu hissettim; Elimin sıcaklığının yanağımı sardığını hissettim; onun hassasiyeti, affetme.

Rafta bulduğum silah, hep orada olduğunu biliyordum. İlk tıklama, gerçek Sarai idi, Javier için kullanılan mermi ve bu tetiği çektiğimde bütün kalbimle onun ölmesini istedim. Ama kader onu bağışladı ve atış başarısız oldu. Ve o sadece bana baktı, şok oldu ve… bunu yaptığım için, bunu yapabildiğim için incittim. Ve bu ikinci ve ikinci denemenin arasındaki birkaç saniyelik sessiz ve sersemletici karmaşanın içinde çocuğumuzu düşündüm; Javier'i nasıl öldürsem, çocuğumu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.

İkinci deneme ve başarılı kurşun, kasıtlı olarak yere çarptı.

“Neden?” Diye sordu bir dakika sonra. “Bana gerçeği söyle, Sarai

Çünkü… ”Duraklattım, kelimeleri arayarak. "…Çünkü seni hala seviyorum."

Bu bir yalandı; söylediğim en büyük yalan. Hayır, onu hala sevdiğimden değil -

bir parçam; henüz iyileşmemiş olan kısmı; kısım hâlâ beynimde beynini yıkamıştı

- ama onu öldürdüğümü iddia ettim. Ama gerçekten, ben ona olan sevgisinden

dolayı hayatını korumadım; Sadece inanacakları tek kelime olduklarını, bana tekrar güvenebilecekleri tek şey olduğunu biliyordum; Bana bu son kurşunu

kullanmadığı tek yol. Şansım varken Javier'i öldürmemek - en azından Javier için -

hala onu sevdiğimi ve onun için her şeyi yapacağımı kanıtlamıştı. Victor'a ihanet bile ettin.

"Sadece beni eve götür," dedim, mağlup oldum.

Javier önümde dibinde oturdu ve çenemi parmaklarıyla kaldırdı ve gözlerimin

içine, o zengin konaklardaki o güçlü insanların önünde kendimizi sunmadan

hemen önce yaptığı gibi baktı. İşte o zaman Javier'in beni hiçbir yere

götürmeyeceğini biliyordum - onun için bir şey yapmamı istedi.

"Seni alan adam," diye başladı İspanyolca, "Çok para eder".

"Onu cezalandırmamı istiyorsun," diye kestim, bu konudaki her şeyden nefret

ediyorum... düzenleme.

Javier başını salladı. "Hayır" dedi, "Onunla olduğu gibi devam etmeni istiyorum; kafasının içine gir, bilirsin "- parmaklarının arkasını, yanağımdan anlamlı şekilde yumuşattı -" senin yaptığın, benimle yaptığın gibi. İşvereni onu canlı istiyor, fakat kendisine başka kimin yardım ettiğini bilmek istiyor. Bunları benim için

buluyorsun Sarai; Onu ve takipçilerini buraya getiren kişi olmama yardım

ediyorsun ve sana bu dünyadaki her şeyden daha çok istediğin iki şeyi

vereceğim. "

"Ne istiyorum, Javier?" Bu iki şeyi düşündüğüm gibi yüzeye iter gözyaşları

hissettim, ama gözyaşlarını tuttum, güçlü olmaya çalışıyorum.

"Özgürlüğün" dedi, "ve çocuğunuz".

Onları daha fazla tutamazdım ve gözlerimden fırladılar çünkü gerçeği söylediğine inanıyordum. Benim mahkum olarak geçirdiğim o kadar yıldan sonra, hayatımın geri verilmesi, doğumda benden çalınan çocuğumla dünyada özgürce yaşamak

için tek başıma bırakma şansımdı. Normal bir yaşam. O kadar çok istediğim

sıkıcı, sorunsuz bir yaşam bunun için öldürülecektim.

Bir saniye bile düşünmek zorunda değildim, Victor'a ihanet edecektim. Hayatım, özgürlüğüm ve çocuğum için.

"Ben yaparım" dedim.

Javier beni şefkatle öptü. Bana inandı. Bana inandı çünkü ben de o anda

doğruyu söylüyordum.

"Sen her zaman benim favorimdin," dedi Javier, gözlerimi arayarak. "Mi

princesa, mi amor, mi todo, Sarai." Baş parmağının yastığı alt dudağıma dokundu.

Beni tekrar öptü ve bu kez içine düştüm, ağzımdaki sıcak dilini, paylaştığımız hatıraları, tuhaf ve sıradışı ve yasak ilişkimizi.

Öpücük kırıldı ve gözlerimin içine baktı ve onun içinde bir tür üzüntü gördüm, çünkü en kara kalp bile sevebilirdi.

Dışarıdan atılan susturulmuş bir atış ardından anımız sona erdi.

"Bu Victor," diye fısıldadım karanlıkta. "Victor olduğunu biliyorum."

“Bana beni öldürdüğünü söyle,” diye fısıldadı Javier. “Emir'in iddia ettiği gibi ödün verdiğinde, söylediğin her şeye inanır.”

Endişeyle başımı salladım ve evin dışındaki bir boğucu atış ve hareket kalp

yarışımı yaptı.

Javier enkazla çevrili yere yattı ve ölü gibi davrandı.

İşe yarayacağını düşünmedim; boynumun yanında öfkeyle atan kalbim, Victor'un çok basit bir şey tarafından kandıramadığını söyledi.

Ama yanılmışım…

Victor odaya koştu; siyah eldivenlerini çıkardı ve onları ceket cebinin içine itti.

“Sarai?”

Ona bakmadım çünkü yüzümdeki yalanı görmekten korkuyordum. O önümde

çömeldi; dizlerim göğsüme yaslandı.

“Öldü” dedim; Gözlerimi büyüttüm. “Onu ben öldürdüm Victor.”

Uzandı ve beni kollarına kaldırdı.

“Seni buradan çıkaracağım” dedi bana.

Beni göğsüne yakın tutarak, evden çıkardı, Javier’in ve hatta Samantha’nın

nabzını kontrol etmeyi asla bırakmadı. Bunun için düştü. Victor Faust gerçekten tehlikeye atılmıştı. Benim tarafımdan.

PART 23

Victor

Karanlıktaki binalar arasında dolaşırken, elinde silahla, ayakkabılarımda beton üzerinde sessizce ilerliyor, gölgeyi dışarıda takip ediyorum. Köprünün yakınında acele su sesi yaklaşıyor.

Apollo'nun hızını düşürdüğünde gölgelerle gizlenmiş bir tuğla binanın köşesinde duruyorum. Ellerini cebine doğru kaydırdı ve sonra yukarıdaki köprü tarafından atılan karanlığın içine doğru kayar.

Otuz saniye beklerim, sonra da gölgeleri görmezden ve gözü kapalı tutmaya devam eder. Kaybedene kadar.

Onu bu kadar çabuk nasıl kaybedebilirdim? Ve sonra bana çarptı - bilmesi

gerekiyor.

Kaya duvarına sırtımı bastırarak, durgun ve sessiz duruyorum. Ve bekliyorum.

Kafasını yalanlarla doldurduğum ve gitmesine izin verdiğimden beri Apollo'yu üç saattir takip ediyorum.

Ama bu üç saat içinde bir şeyler değişti ve sanırım onu takip ettiğimi biliyor.

Belki de yirmi dört saatlik kahve dükkanında durup içeride on beş dakika geçirdiği zamandı. Telefonda. Artemis ile eminim. Onu caddenin karşısında izledim; bir çalışanın cep telefonunu ödünç almıştı. Kahvehaneden ayrıldığı an, Apollo çevresi için biraz daha uyanık görünüyordu, arada sırada omzunun üzerinden göz

gezdiriyordu.

Apollo ilerideki kaya duvarı içindeki bir girintiden doğar ve nefesimi tutuyorum ve vücudum beni görmeyeceğini umarak sertleşiyor. Elleri ortalıkta hareket

ediyor - ah, görüyorum: sadece kendisini rahatlatıyordu. Belki de sadece

paranoyak oldum.

Onu takip etmeye devam ediyorum, köprüyü geçip nehrin yanındaki parka

doğru; Güvenli bir mesafeyi korurum, böylece ayaklarımın arkasından sesini

duyamaz. Ama nereye gidiyor? Şanslıysam, Artemis ile bir yerlerde buluşmak; Takip edildiğini bilmesi konusunda yanılmış olabilirim, ama Artemis'in kafesinde aradığı kişi olduğu konusunda yanılmam. O olduğuna kesinlikle eminim.

Apollo, park yerinin yakınında taş piknik masasının üstüne oturur, bacakları yana sarkar. Cebinden bir şey alırken, ekran elinde yandığında cep telefonu olduğunu görüyorum - muhtemelen çalışandan çaldı. Telefonu kulağına sokuyor,

konuştukça serbest elini dolaşıyor. Ne dediğini duyabilseydim keşke.

Ama sonra kendi telefonum cebimde titrer ve durmaz. Kim olduğunu kontrol

etmeyi ve görmeyi istememe karşı, iki kez telesekretere gitmesine izin verdim, ama beni kim çağırıyorsa, önemli olması gerektiğini biliyorum. Bu bir aramayı cevaplamak için olabilecek en kötü an, ama yine de yapıyorum çünkü İzabel'le ilgili olabilir.

Cebime uzanarak, telefonu çıkartıyorum ve Meksika'daki temasım için kod adını gördüğümde kalbimin atmaya başlaması gereken bir ateş gibi üzerimde

parıldamaya başladım.

"Nedir?" Hızlıca soruyorum, sesim fısıldadı. "O iyi mi?"

"Niet, o değil" diyor. "O serrious trrrouble içinde. Zey kim olduğunu biliyor ve Zey onu aldı. Vy, bana Javier RRRuiz vas'ın hala hayatta olduğunu söylemedin mi? "

Nefes almayı bırakıyorum…

Düşüncelerimi bir araya getirmem gerekenden daha uzun sürüyor.

“Bir şey yapabilir misin?” Diye soruyorum.

“Niet. Onu satın almaya trrried ama o satılık değil. Zerrre yapabileceğim başka bir şey değil. Gitmeliyim. Işim var."

Telefonu kulağımdan çıkardığımda, yumruğumun içinde ezdiğimde etrafımdaki

parfümü kokluyorum ve sonra ilk başta göz kamaştırıcı olan ve beni rahatsız

edene kadar silah sesi duyuyorum. Kurşunu midsection içinden geçerken

hissederim, ama garip bir şekilde acı çekmez; kıyafetimin içindeki yara ve

havuzlardan dökülen kanın sıcaklığı. Yere yığılmış oturdum ve buraya nasıl

geldiğimi ya da silahım elimden düştüğünde ya da Artemis onu ele geçirmeyi bile hatırlayamıyorum.

Vizyonum en iyi ihtimalle sivilceli; Bir an için, ikisi birleştiğine kadar üstümde duran iki tanesini görüyorum. Dudakları hareket ediyor, ancak kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. Nefes alıyorum mu bile? Elimi göğsüme bastırdım, bir kalp atışı arıyorum ve diğer elim de fışkıran kanda dolaşıyor. Ne kadar az güç kaldığıma göre, yaranın üzerine baskı yapmaya çalışıyorum.

Artemis, umduğum gibi, kötülükle dolu olmasa da gülümsüyor.

Sonunda işitme bana geri geliyor ve sesi yavaş yavaş ses çıkarıyor.

“Kardeşim yalanların için düşmüş olabilir” diyor, önümde çömelirken, “ama uzun zaman önce sana asla güvenmemeyi öğrendim Victor.”

Apollo'nun yaklaştığını hissediyorum ama başımı takip etmek için hareket

ettiremiyorum; onun gölgesi ondan önce önümdeki zemini kaplar.

“Keşke gerçek olsaydı,” diyor Artemis; uzanıyor ve yüzüme dokunuyor. “Bana ilk söylediğinde doğru olmasını istedim - inanmaya başladım; Bilirsin, uzun zaman önce seni seven ve senin için her şeyi yapan saf kadın. ”İç çeker. “Ama artık o kadın değilim ve… şey, artık kesinlikle o adam olmadığınızı da görüyorum.” Onun sözleri teselli ve hayal kırıklığıyla dolu.

Ayağa kalkar ve Apollo yanında durur.

Artemis silahı kaldırıyor ve kafama işaret ediyor. Sadece Izabel'i düşünüyorum; suratı vizyonumun arasında dolaşıyor, beni rahatsız ediyor, bana işkence ediyor; Onunla ilk karşılaştığımda hatırlıyorum, sesinin sesini, kızıl saçının kokusunu, ellerinin yumuşaklığını hatırlıyorum; Piyano çaldığı zamanları hatırlıyorum ve onunla ilk kez seviştiğimi ve ilk kez onu neredeyse öldürdüğümü hatırlıyorum. Ve hatırlıyorum - Gözlerimi kapattım ve ölüme hazırlandım, hayatım olan bu

hapishaneden serbest bırakılmaya.

Bir atış çalıyor. Yine, hiçbir şey hissetmiyorum. Apollo homurdandığını

duyduğumda gözlerimi açıyorum ve yanımda yere düştüğünü görüyorum.

“APOLLO!” Artemis çığlık atıyor.

Silahı benden uzaklaştırıyor ve kaçarken ateş ediyor; mermiler iki yönde de havada süzülür, ancak hiçbiri ona çarpmaz ve karanlığa doğru kayar.

“Victor!” Nora’nın sesi kulaklarımı bulur, ama çok fazla kan kaybediyorum ve onu kabul etmek için hareket edemiyorum. Saniyeler sonra yanımda çömeldi, elleri yalamı araştırıyor; diğer iki figür de Artemis’in peşinde koşuyor.

“Neden… Neden… içinde değilsin… Meksika, Kessler?” Nefes alamıyorum, çok az cümle ile tam konuşabiliyorum.

“İnatçı kıçını kurtarmak için buradayım” diyor, “belki biraz minnettar olabilirsin.”

“Ama… Izabel… Javier…” Elimi jestle kaldırmaya çalışıyorum - onu gelecek aya dökmek istiyorum - ama yerden kaldıramıyorum.

Nora gözlerini devirdi ve bir kolumu arkamda tutuyor ve beni ayağımın üstüne çekiyor.

“Seni Mozart'a götürüyorum.”

“Sana ihtiyacım var… Meksika.”

“Evet, evet — Izabel kendini idare edebilir.”

Hatırladığım son şey, arabanın arka koltuğundaki derinin kokusu, o kadar güçlü ki, sanki vücudun duyumları ölümden hemen önce yükseliyormuş gibi. Yolların üzerinde enerjisel olarak hareket eden lastiklerin sesi; ışıklar - sokak lambaları, yıldızlar ve elektrik işaretleri - hepsi gözlerimin içine giriyor; Ağzımda kan tadı, keskin ve bakırımsı ve nahoş.

Izabel ...

PART 24

Kırmızı Lotus

Garip kadın, baş parmağının altlığını sürekli olarak Strafor kahve fincanının kenarına sürtüyor; nadiren ondan yudumlar ve bunu yaptığında sadece bir erkek geçmişe geldiğinde ve gözleri ölene kadar yavaşça takip eder. Havaalanı çalışanı bu rahatsız edici karşılaşmayı sona erdirmek istiyor, ancak nazik bir jest olarak başlayan şey onu daha yakından izlemenin bir yolu haline geldi. Ondan aldığı hissi sevmiyor; ne de onu uzaktan izlemeye devam eden bilet tezgahının

arkasındaki kadınlar. Zihinsel olarak dengesiz olabilir ve havaalanından bir polis eşine ihtiyacı olabilir; terörist olabilir. Ya da sadece farklı olabilirdi ve adam toplumda normal olarak kabul edilen şeylerin kalıbına uymadığı için polisi onunla çağırdığı için kendini çok kötü hissederdi.

“Bir aile üyesi mi bekliyorsun?” Diye sorar, adam sohbeti canlandırmaya çalışıyor

- birlikte oturduklarından üç dakika sonra sessiz kaldı.

Kadın, “İyi bir yüzün var” diyor.

Adam birkaç kez yanıp söner, sonra kafasından bir oyalama olarak kahvesinden süzülür.

“Teşekkürler…” Bilet gişesine bakıyor; Kadınlar yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce sessizce gülüyorlar.

Kadın çantasına doğru hareket ediyor ve kısaca geriliyor.

“Sana göstereceğim,” diyor, sesi her zaman sinir bozucu derecede sakin, duygusuz.

Kadın çantasını masanın üstünde açarken, adam gizlice içine bakma fırsatını

kullanır. Silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey görmüyor, sadece küçük bir paket mendil, bir cüzdan, deneme boyutunda bir şişe el temizleyici ve normalde

kadınların cüzdanlarında ortaya çıkan diğer rastgele şeyler.

Küçük bir ayna çıkarır.

“Bir göz at,” diyor ve alması için aynayı uzatıyor.

İsteksizce - ve meslektaşlarına şaşkın bir bakıştan sonra - aynayı alır ve onunla ne yapmak istediğinden tam olarak emin değil.

“Bak,” diye çağırıyor, aynada başını sallıyor.

Adam gergin bir şekilde yutar ve aynanın önünde durur.

“Ben… neye bakmam gerekiyor?”

"Yüzün."

“Ben…” - bakmaya devam ediyor, ifadesi ikincisinde daha rahatsız edici bir

şekilde büyüyor - “… Tamam, bakıyorum. Ama gördüğüm tek şey iyi görünümlü

bir Siyah adam. ”Durumda rahatlık yapmaya çalışarak gülümsemeye zorluyor.

Kadın uzanıyor ve narin elini bileğine koyuyor, kolunu ve aynasını elinde indirdi.

“İyi bir yüzün var,” diye tekrarlıyor.

Aynayı elinden alıp tekrar çantasının içinde saklıyor.

Sonra ayağa kalkar.

“W-Nereye gidiyorsun?” Adam orada oturuyor, bütün borsa ile karıştı, ama daha da ötesi - artık görünüşe göre sadece gitmeye karar verdi.

“Uçak geldi,” diyor ona bakmadan ve kalabalığın arasından sıyrılıyor.

Adam ve bilet gişesinin arkasındaki kadınlar, havaalanını ana kapılardan terk edinceye kadar onu izliyorlar.

PART 25

Izabel

Komik, ne kadar zaman sonra, Javier'in ayak izlerini hala herkesinkilerden

ayırabilirim. Onları şimdi duyabiliyorum, koridordan aşağı iniyor; zaman ayırıyor ve bu beni korkutuyor. Nefesimi sabitlemeye çalışırım, sırtımı düzeltir ve çenemi dik tutarım; avuçlarım terliyor; ağzım çok kuru. Sakin ol, Izabel.

Hapishaneme açılan kapı açılıyor ve içinde olduğum kişiyi şekillendiren ve

küfleyen erkeklerin yarısına yürüyor; affedilmez kusurlarına rağmen uzun boylu, kötü ve çarpıcı. Bana doğru bakıyor ve bana umut veren tek şey. Bu konuda

zamanını ayırmış olsaydı, bu beni artık umursamadığı anlamına gelirdi. Ancak, daha fazla bekleyemeyeceği gibi, kapıdan girer girmez baktı.

"Sarai" diye bir selam ile selamlıyor; Elleri arkasından sıktı.

"Javier." Buna başımı salladım.

Borsa çok resmi hissediyor ve bu iyi bir işaret değil.

Kapıyı kapattı ve bana yaklaştı; bir sandalye çeker ve önümde oturur, uzun

bacaklarını açık bırakır; sandalyeye sırtını eğdi ve büyük ellerini kucağına koydu.

Ama bana dokunmuyor, diz çökmüş bile değil ve saniyeler önce bulmuş olduğum

umut vücudumdan akıyor.

"Seni tekrar göreceğimi biliyordum" diyor ve sonra ellerime bakıyor. "Seni böyle göreceğimi biliyordum."

"Gerçekten mi? Asla seni öldürmeye geldiğimi hayal etmedin mi? Yoksa seninle olmak mı?

Gülümsüyor, yakın dudaklı, asla hayal etmediğini ya da ikisine de inanamadığını bilmeme izin verdi.

"Buradan canlı olarak ayrılmana izin veremeyeceğimi biliyorsun," dedi bana tam da bu noktada.

Yapamaz mı, yapamaz mı?

Tavana kafadan sanıyormuş gibi yukarı bakıyor, ama cevabı zaten biliyor.

"İkisi de" diyor. "Açık nedenlerden dolayı olamaz. Olmaz "- dudaklarını keser, başını yatar -" ayrıca bariz nedenlerden dolayı. Neden geri döndün? Beni

öldürmek değildi, sanırım, yoksa buraya gelmezdin. Burada olmadığımı

bildiğinden eminim. Peki neden geri döndün?

"Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım" derim, "ilk önce Naeva ve Leo'nun gitmesine izin verirseniz. Beni alabilirsin, benden ne istersen yap, ama bu benim fiyatım. "

Javier tekrar gülümsüyor. "Tabii," diyor bir omuz silkme ile. "Ama sadece bilmen için, gitmelerine izin verdim."

Gözüm kırptı, kafam karıştı; Ona inandığımdan emin değilim. "Neden bunu yapasın ki? Ve bana yalan söylemediğini nereden bileyim? "

Javier sağ bacağını kaldırıyor ve ayak bileğini sol dizinin üstüne koyuyor;

Kollarını geçiyor.

"Leo Moreno ölümden daha canlı olmaya değer" diyor. "O ve benim bir

anlaşmamız var; ama bunların hiçbiri senin endişen değil. Sana, kendisini

mahveden kadının yanı sıra, serbest bırakıldığına dair söz veriyorum - bedeli buydu. ”
“Görüyorsunuz, El Segador ve benim ortak bir noktamız var; bizi

mahveden kadınlar. Sanırım ona acıdığımı söyleyebilirsin. ”

Ben scoff “Hiç kimseye acıma, Javier - her şey seninle ilgili. Ve güç. ”

“Öyleyse neden hala hayattasın?” Diye soruyor.

“Çünkü söylenenlerden Victor Faust'tan daha değerliyim. Ve beni bulmaya

geldiğim tek adama teslim etmeyi planlıyorsun. Sonuçta her şey yolunda gider sanırım. ”

Javier küçük bir gülümsemeyle başını sallar; sonra öne doğru eğilir, kolları bacaklarının üstüne geçti. “Ne kadar değerli olduğunu biliyorum Sarai,” dedi,

“çünkü seni bulmak için Emri kiralayan kişi benim.”

Çok yutuyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Victor Faust’tan daha The Order’a daha değerli olduğumu nasıl düşünebildim? Bu an için hissettiğim utanç, önemli hissettiğim bir an çünkü Düzen'in beni istediğini sanıyordum; umarım Javier yüzümdeki kırmızıyı görmez. Baştan beri oydu ve bilmeliydim, bilmeliydim!

“Neden, Javier, beni bulmak için bu kadar para ödeyecektim, yaptıklarımdan

sonra? Bu bir kız için çok para ”- Ben alay ediyorum -“ ve beni sevmediğin için olmadığını biliyorum. ”

“İntikam” diyor ve bir ürperti sırtımı taşıyor. “Herhangi bir miktar paradan çok daha tatmin edici”

Javier sandalyeden kalkar ve önümdeki zemini ilerletir.

“Senin için planlarım var bayan,” diyor bana bakmıyor. “Ya onları yerine

getireceksin, ya da seni öldüreceğim.”

“Ne tür planlar?”

Durur, döner ve gözleri benimkiyle buluşur.

“Uzun zaman önce başladığın şeyi, kabul ettiğin şeyi bitireceksin. Yine de ne oldu? Ona aşık oldun mu? Onu benden çok mu seviyorsun? ”

Zemine bakıyorum.

“Evet” dürüstlükle cevap veriyorum. “Victor beni kurtardı. Senden, Javier. Seni sevdiğim gibi sevebilirdim ama sen çok farklı bir adamsın. Ben senin sevdiğin biri değildim - senin sahip olduğun bir şeydim. Victor’un elleri, tıpkı sizinki gibiydi, ama onun canımı yakmadı. O beni umursuyordu - sadece kendin için

umursuyordun. Evet, sana ihanet ettim çünkü ona aşık oldum. Ve şimdi senin için ona ihanet etmeyeceğim, çünkü onu hala seviyorum. ”

Bana bakamıyor; İstediği hissi alıyorum ama çok kızgın; yüzünün bir tarafında minik bir seğirme var.

“Artık yalan yok, Javier. Artık kendin gibi davranmak yok, kendimi kurtarmak için bile değil. Son anlarımı seni sevdiğimi söyleyerek geçirmeyi reddediyorum.

Gerçek şu ki, senden nefret ediyorum. Ve beni bu sandalyeye bağladığım sırada öldürmezseniz, sonunda kendimden kurtulduğumda sizi öldüren kişi olacağım. ”

Kıkırdar.

“Bu doğru mu?” Alay ediyor. “Kendini serbest bırakabileceğinden

şüphelenmemekle birlikte, beni öldürmeyeceğini biliyorum.”

"Seni bu kadar emin kılan ne?"

“Alejandra,” diyor. “Kızımızın nerede olduğunu bilen tek kişi benim.”

Bir kızı? Sessizce nefes alıyorum ve onun yüzünü düşünmeye çalışırken düşünce trenimi kaybediyorum. Alejandra. Kızımın adı Alejandra.

Javier önümde uzun boylu duruyor ve onun tuhaf formuna bakıyorum. İfadesi değişti. Ve kalbimde midemin derinliklerinde hissettiğimden korkuyor.

O gülüyor. “Ve bu sefer benimle işbirliği yapmazsan, seni öldürmeden önce onu öldürürüm.”

Yok hayır…

Yanıp sönen bakışım odaya sarhoş bir şekilde bakıyor; Bir an nefes almayı

bırakıyorum; ellerim çok terliyor; midem safra ile burkuluyor. Ona tekrar baktım, gözlerinin derinliklerine baktım ve tehdidin ciddiyetini görüyorum: o yapacak; blöf yapmıyor - kızımı öldürecek.

“Bana ilk defa ihanet ettiğinde onu öldürmediğim için minnettar olmalısın, Sarai.

Hakkında düşündüm. Neredeyse yaptım. ”Önümdeki sandalyeye oturur, tüm

dikkatimi görür. “Ama biraz daha bekleyeceğimi düşünmüştüm” - ellerini bu

kadar hareket ettirir, avuç içi, dışa doğru - “tam da bu an için. Sadece sabırlı olmalıydım. Ve sabrınız karşılığını verdi, çünkü işte buradasınız. Ve onu

öldürmediğim için, sana karşı kullanabileceğim tek kaldıraç hala var. Söylesene Sarai, ”dedi,“ aşktan başka, kızımızın nerede olduğunu bildiğimi bildiğinde neden bana ihanet ettin? Bir erkeği kendi çocuğundan daha çok mu seviyorsun? ”

“Hayır,” derhal cevap veriyorum, ona bakıyorum. “Sadece senin için ne

yaptığımın önemi olmadığını, bana nerede olduğunu söylemediğini biliyordum.

Sen zalim, kalpsiz bir hayvansın, Javier ve sonunda hiçbir şey için sevdiğim adama ihanet edeceğimi biliyordum. Bu yüzden umut verdim; Hiç sahip

olmadığım bir şey hakkında hayal kurmayı bıraktım. Ve seni ilk öldüren

Meksika'ya geri dönme kararını verdim. Senden kurtulmak için. ”Devam etmeden önce iç çekip duraklarım. “Ama sen burada değildin, ben de ailenizin çoğunu öldürdüm. Ve pişman değilim. Ve buradan ayrılmadan önce işi bitireceğim. ”

O gülüyor. Ve sonra ayağa kalkar.

“Belki de öyle” diyor, “belki de sizi hafife aldım, ve siz gerçekte herkesin söylediğiniz badasssınız. Ama bana bir şey olursa, onu asla bulamazsın. Ve asla gerçeği bilemeyeceksin Sarai. Tüm bu yıllar önce buraya nasıl geldiğin hakkında.

Ve aradığın adamı asla bulamayacaksın. Size teklif edeceğim çok şey var,

intikamın bütün bunlara engel olmasına izin vereceğinden şüpheliyim. ”

“Ne demek istiyorsun, gerçekten buraya nasıl geldim?” Yalan edemem, dikkatimi çekti.

Javier sırıtarak, parmaklarının ucuyla kafasının yan tarafına dokunup uzanıyor.

“Hepsi burada,” diyor. “Tek yapmanız gereken, başladığınız şeyi bitirmek ve size bildiğim her şeyi anlatacağım.”

“Sana inanmıyorum.” Kafamı sallıyorum. “Belki bana söylersin, elbette, ama

istediğini aldıktan sonra beni öldürürsün”

“Hayır” diyor. “Bana Victor Faust'u getireceksen, istediğin her şeyi vereceğim -

Alejandra, Vonnegut, özgürlüğün ve hayatın hakkında bilgiler -”

“Hala inanmıyorum -”

“Sana bir freebie bile vereceğim” diye kesti, “iyi niyetli bir jest olarak”.

“Beni gerçeği söylediğine ikna etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok.”

“Freebie'yi istiyor musun, istemiyor musun?”

Bir anlığına düşüneceğim. Başka ne seçeneğim var? Bundan başka hangi

potansiyel yollar var? Kimse 'beni kurtarmaya' gelmiyor; Ya buna katılıyorum ve en azından bir süre kendimi satın alacağım ya da her şey bitti ve şu anda burada hiçbir şey bilmeden öleceğim.

“Evet” derim ve kendimi hazırlarım. "Onu istiyorum."

Javier gömleğinin cebine uzanıp cep telefonunu çıkarır; Parmağını bir şey

ararken ekranın üzerinden geçirir ve bulduğu zaman gülümser; korku kalbimde büyür.

Ekranı bana doğru çevirerek, bana bakarak resme baktım. Bu bir kız - genç bir kadın. Bir kapüşonlu giyiyor, ama yüzünü ve gözlerini ve altından dikizlerken saçlarını görebiliyorum. Kafam karıştı, Javier'e bakıyorum, kim olduğunu

söylemesini bekledim.

“Adı Sela idi. Sela Cohen. Kız kardeşindi, senden dört yaş büyüktü. ”Telefonunu tekrar cebine koyup zamanını harcadı. “Beyaz-çöp tiryakileriniz onu bana - teknik olarak onu yeteri kadar eğitmeye çalışan Izel'e yedi yaşındayken sattı. Fakat Sela, senin gibi, kontrol edilemedi. Ne yazık ki, İzel'e saldırdı ve kız kardeşim elbette onu öldürdü; Izel'in nasıl olduğunu biliyorsun. ”

“Bu ne… kızım, benimle ne yapmak zorunda?” Gerçekten bir kız kardeşim olması umrumda değil; Onu hiç tanımadım, daha önce gördüğünü bile hatırlamadım,

eğer aile kartını oynamaya çalışıyorsa…

Javier memnuniyetle gülümsüyor.

“Annen seni bana sattı Sarai,” diyor ve itiraf ediyorum, beni pek etkilemiyor.

“İlaçlar için. Kaç annenin kızlarını yüksek bir fiyata sattığına inanmazsın. Aslında,

”diye devam ediyor,“ o kadın, senden önce bildiğim en az dört kızı dışarı fırlattı. ”

“Bu kadar mı?” Diye soruyorum, bilgilerden etkilenmeden - Tamam, annemin

bana sattığı acıyı biraz yitiriyor, ancak sorun şu ki beni çok şaşırtmıyor.

“İşte bu” diye omuz silkti. “Daha fazla olacağını düşündüm.”

"Canını yakmak? Şok? Duygusal olarak yatırım mı yaptım? ”- Kafamı sallıyorum

-“ Javier, eskisi gibi bir şey değilim. ”

“Eskiden olduğun gibi her şeysin ve daha fazlası” diye geri döndü. “Bir anlamda hep böyle oldun” - bana yukarı ve aşağı bakıyor - “İzabel Seyfried. Hiç zayıf olmadın; beni baştan oynadın; hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptın ve sonunda kaçtın, çünkü seni asla kırmadım - seni yarattım. Kendi anneni öldürdün; ve senin sahte annen ”- sırıtıyor -“ evet, ölümünü duydum; senin olduğuna

emindim, ve şimdi yüzüne baktım ve haklı olduğumu biliyorum. Sarai, zayıf

insanlar, en çok sevdikleri insanları asla öldüremezler, onları sefaletlerinden bile çıkarmazlar, daha sonra suçluluk hissetmezler. ”(Hayır, sen piç kurusu - yanlışsın!

O yanlış! O … haklı.)

“Beni öldürmeye geldiğinde, bana ihanet ettiğinde, kendi çocuğunun hayatını

riske attın,” diye devam ediyor, “biliyorsun, kalbinin sana inandırmaya çalıştığı

önemli değil, asla nerede olduğunu söyleyemeyeceğimi biliyordun. Bana yardım etseniz bile öyleydi. Sevgi dolu bir anne çocuğunu asla riske atmaz, asla

umudundan vazgeçmezdi, bilmesine rağmen, derinlerde, hiçbir umut yoktur ”-

(tırnaklarım avuçlarıma kazıyor; dişlerim ağzıma toza dönüyor.) - “Kendini ve Victor Faust ile olan ilişkini buraya riske attın, daha sonra onun için şımarık olacağını bildiğin bir yere geri döndün. Ya da

öldürdü ve onu bir daha asla görmedim. ”

Ayağa kalktı, ellerini arkasından sıktı ve bana baktığımda yüzümün, kendimden asla istemediğim şeyleri söylemeye cesaret eden bu bok parçasına duyduğum bir utanç ve aydınlanma örtüsünün altına düştüğünü ve nefret ettiğini hissediyorum.

bilmek. Asla inanmak istemedim…

Sonunda “Sen de benim gibisin, Sarai” diyor ve ben de içiyorum. “Tavuk

kaleminde bir kurtsun; öldürürsün, çünkü açsın, çünkü senin doğanda, ve

pişmanlığın sadece seni etkilemesine izin vermek istediğin kadar gider. Çünkü gizlice şefkat, arkadaşlık ve sevgiyi küçümsüyorsunuz. Her şeyin üstünde güç istersiniz, çünkü orada, kimsenin size dokunamayacağı, sizi etkileyemediği ya da sevmediği yerde, asla incinemeyeceğinizi biliyorsunuz. ”

Önümde çömeldi ve dudaklarımı öptü. “Aynı kişiyiz, Sarai,” diyor, gözlerime bakıyor ama beni görmüyor. “Ve beni böyle sevdiğini biliyorum. Bir Zamanlar.

Çünkü karanlık, karanlığa çekilir. Buraya gelmenizin tek nedeni Victor Faust'un hayatınızda bir tür ışık haline gelmesi ve muhtemelen onun kadar korktuğunuz için; Onu sevdiğin için kendinden nefret ediyorsun, çünkü ona ne olacağını

umursuyorsun. Ama benimle, şartlar olmadan beni sevdin; eğer ölürsem

kendinle yaşayabilirsin - ama yine de sevgiydi; en karanlık aşk türü. En güvenli aşk türü. ”

“Bana Vonnegut'tan bahset,” derim, dişleri sıktı.

Seni ve gerçeğin sözlerini sikeyim!

Javier - hayatımdaki karanlık - gülümsüyor ve ardından yükselen bir ayağa kalkar.

“Freebie yetmedi mi?”

“Olmayacağını biliyordun” dedim. “Kullanabileceğim bir şey istiyorum - geçmişin bir parçası değil, Javier.”

Bunu düşünerek birkaç kez başını salladı.

“Çünkü seni seviyorum ve her zaman var” dedi, “Size Vonnegut hakkında doğru

olduğuna inandığım bir şey söyleyeyim. Ama bana Victor Faust'u getirdikten

sonra başka bir şey gelecek. ”

“Ama sadece Victor Faust için Vonnegut'u bulmak istiyorum - Victor varsa benim için ne işe yarar?”

“Bu sizin anlamanız gereken” diyor. “Ama bu fiyattır.”

Bir an düşünürsem, yere bakarım ve Victor'un yüzünü, karanlık hayatımdaki ışığı resmedim.

Gözlerimi Javier'e bırakıyorum. “Sana Victor Faust'u getireceğim.”

Gülümsedi ve sonra ellerini pantolonunun cebine kaydırdı.

“Vonnegut'la asla kişisel olarak konuşmadım,” diye başlıyor, “fakat sahip olan birini tanıyorum; onun irtibat noktası. ”

Öyleyse Iosif, Vonnegut değil — rakamlar. Bu, Vonnegut'un zengin alıcılardan biri olduğu konusunda yanıldığım anlamına geliyordu.

“Onunla konuştuğunu nereden biliyorsun - onu gördün mü?”

Bana bakıyor. “Çünkü kendine güveniyor” diyor ve yavaşça ilerliyor. “The Order ile iş yapmak için onunla tanıştığım zamanlar, kendini belli bir şekilde taşıdı; o bir çalışandan öte bir şey; bir şekilde Vonnegut için önemli. Sadece bir haberci patron için karar vermez; İlk önce ona danışmadan karar verecek kadar

kendinden emin. Onunla bir nevi kişisel ilişkisi olmasaydı, bunu asla yapmazdı. ”

"O kim?"

“Onun adı Lysandra Hollis,” diyor bir omuz silkmeyle, “eğer gerçek adıysa tabii ki.”

“Profil?” Diye soruyorum.

Ağzı bir tarafa sıkışıyor ve ne düşündüğünü biliyorum: Bana başka bir şey

vermeli mi?

"Sarı saç; kahverengi gözler; ayak bileğinde bir sinekkuşu dövmesi var; yirmi sekiz ila otuz yaş arası - sahip olduğum tek şey bu. ”

“Güzel” dedim, “o zaman bırak gideyim, ve kabul ettiğimi yaparım.”

Javier nefesi altında gülüyor.

Bana doğru bakıyor. “Asla gitmene izin vereceğimi söylemedim, Sarai - Sana

buraya girdiğimde, asla hayatta kalmana izin veremeyeceğimi söyledim. Bana

Victor Faust'u getireceğini söyledim ama nasıl olduğunu söylemedim. ”

Biliyorum; Unutmadım.

“Ayrıca bana da söyledin” dedim ve ona gülümsüyorum, “uzun zaman önce sana

ihanet ettim, çünkü bana yardım etsem bile kızımın nerede olduğunu asla

söyleyemeyeceğimi biliyordum.”

Sırıtış suratından kayboluyor. Gözleri benimkinden düşüyor, bir saat önce

boğduğum nöbetçiden aldığım elimdeki silahın içinde duruyorum ve Javier odaya girmeden önce ayaklarımın üzerinde uzanıyordu. .

Ateşli silahla kısa süreliğine beni rahatsız ediyor ve Javier bir an için orada duruyor, özellikleri şok veriyor. Kan gömleğinin gri ve parmaklarının arasından sızar.

Dizlerinin üstüne düşüyor, elleri hala midsection'a bastı; öksürüyor ve ağzından kan akıyor.

İlk defa böyle olması gerekiyordu. Ve bu yanlış doğru rework iyi hissettiriyor.

“Sarai…” bana bir eliyle uzanıyor.

Beni yapan kişi, içimdeki karanlığı Javier'in önüne çömeldim ve kanaması ağzını öptüm; Onu uzun ve yumuşak öpüyorum ki beni hatırlayabilsin, böylece onu asla unutmayacağım.

“Haklıydın,” Dudaklarına fısıldadım, “Tavuk kalemindeki kurt benim, am amor” -

Onu tekrar öperim - “ve senin için sevgim olmasına rağmen, ölürsen kendimle

yaşayabilirim. ”

Silahı şakağına koydum ve tetiği çektim.

Vücudu düşüyor ve sessizce, bana kapıdan gelen mermi spreyini atlatmak için

eğilmeye ve yuvarlanmadan önce veda ediyorum.

İkinci fırsatım olduğunda, kanepenin arkasından şutu çekiyorum ve gardiyan

düşüyor. Botların sesi ve bağırarak sesi yalın ayaklarda koşarak odanın hemen dışındaki koridoru dolduruyor, ölü otomatikten yarı otomatik olanı tutuyorum ve diğerlerini bir mermi fırtınası içinden geçiriyorum.

PART 26

Niklas

Ölü bedenler konak alanlarını kirletiyor; hiç kimse kapıları koruyamaz;

Yoldayken toprak yolda yürüyen küçük bir grup köle kızını geçtim ve bir şey

olduğunu biliyordum, ama bunu beklemiyordum.

Fredrik içeri girdiğimde fuaye alanında duruyor ve ona yaklaştıkça daha fazla ceset dolaşıyorum.

Eğildim ve ayaklarımdan silah alıyorum - boş.

Fredrik, “Birçoğu boş” diyor. “Buradan nasıl çıkmış - bir silah aldı, herkesi yolunda öldürdü, boşken bıraktı ve sonra ilerledikçe ölüden bir silah daha aldı, ve bir başkası öldü Konak gerekçesiyle. ”Burada ve orada açıklar ve Izzy'nin atması gereken görünmez yolu çizerek işaret eder.

“Onu bulmamız gerek.” Gitmeye başlıyorum, ama beni durduruyor.

“Çoktan gitti, Niklas.”

“Kahrolası çölde yalnız yürüyebilirdi.”

“İstersen onu ara,” diyor, “fakat bundan tek başına çıkabiliyorsa, çölde tek başına yürüyor olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen Arizona’nın yarısına kadar gidiyor. ”

Tamam, bir anlamı var.

“Buraya gelmeyi nasıl bildin?” Diye soruyorum.

“Muhtemelen seninle aynı” diyor. “Izabel'i izlemesi için birini gönderdim;

Başının dertte olduğunu öğrendiğimde geldim. Ve duyduğumda ... ”

“Bu Javier yaşıyor,” diye ekliyorum.

“Öyleydi” diyor Fredrik. “Onu o salonun altındaki bir odada ölü olarak buldum.

Sanırım Izabel’i tuttukları yer burası. ”

Arkama kadar uzanarak kafamın arkasını kaşıdım. "Yalan söyledi. Bunca zamandır bize yalan söylüyor - Victor'a. ”

Fredrik, “İyi bir nedeni olduğuna eminim” diyor.

“Evet, muhtemelen yaptı.” Tüm bedenlere bakıyorum. “Buradan çıkmak için

yardım almadığını nereden biliyorsun?”

“Yapmıyorum” diyor. “Sanırım sadece bir hisim var.” Odaya girdiğimden beri ilk kez göz teması kurdu. “Izabel'in artık yardımımıza ihtiyacı yok - Sanırım Victor bile aynı fikirdeydi. Ve biri için onu takip etmeyeceğim ya da onu izlemesi için başka birini göndermeyeceğim. İzabel'le tanıştığımdan beri ilk kez dürüstçe söyleyebilirim ki kimsenin yardımına ihtiyacı yok. ”

Etrafımda baştan aşağı ortaya konan cesetlere bir kez daha bakıyorum ve Izzy ile ilk tanıştığımda düşünüyorum.

Belki Fredrik’in hakkı…

Hareket gözüme çarptığında bakarım. Meksikalı, sarı saçlı bir kadın kapıda

duruyor; Kan splatters yüzünün ve boynunun bir tarafını lekeler. Cehennemden geçmiş gibi görünüyor.

Bir yandan elbisesinin içinde ve parmaklarının arasından kan sızdığını fark

ettiğim midesini örten öne doğru tökezledi.

Dizlerinin üstüne çöküyor, daha ileri gidemiyor.

“Dedi ki… benden… ölmeden önce acı çekmemi istedi” diyor kadın.

“Kim?” Diye sorar Fredrik, henüz bilmediği gibi davrandı.

“La Princesa” - zemine kan öksürüyor - “Ben… neye sahip olduğumu

hakediyorum” diyor nefesler arasında. “Yaptığım şeyler için. Bunu hak ediyorum çünkü… ”Gözleri titriyor; onun üst vücudu sallanır. “… Çünkü pişman değilim…

hiçbir şey. Ona söylediğimi söyle… Hiçbir şeyden pişman değilim. ”

Kadın öne düşüyor, yere çarpmadan ölüyor.

Fredrik ve ben birbirimize göz atıyoruz, omuz silkme ve sonra konağın bir tarama yapmak.

Bir dolaba bir araya toplanmış daha fazla köle kızı buluyoruz ve onlara para veriyoruz ve burayı terk etmeleri için teşvik ediyoruz. Kendi çişlerine batırılmış iki koruma, üst kattaki banyoda saklanır. Fredrik birini öldürür, ben diğerini

öldürürüm. Ve daha da abartılı bir odada, bir Armani takım elbise giymiş, alnına ateş edilmiş, sandalyeye yığılmış bir adam buluyoruz. Kim olduğundan emin

olamıyorum, ancak bu yerin işletilmesi için önemli olduğu çok açık. Evraklar odanın her tarafına dağılmış ve yanındaki masanın üzerinde sayıları ve para

miktarlarını ve köle kızlarının adlarını ve alıcıların adlarını gösterir. Bunu biliyorum çünkü Jackie’nin kapağını Frances Lockhart’ı, isimler arasında ve

biriktirdiği kızlara harcadığı tüm parayı görüyorum.

Kız kardeşimin fotoğrafını gördüğümde yanıp sönerim.

“O da buradaydı,” diyor Fredrik, Naeva'nın fotoğrafını parmaklarımda tutarken.

“Benim tahminim buraya Izabel ile geldiği.”

“Yaşıyor mu?” Fotoğrafı çektiğimden beri dişlerimi sıkıyorum.

“Emin değilim,” diye cevaplıyor Fredrik. Bilmiyor muydun?

Absen başımı sallıyorum. Hayır, Jackie bana olanları anlattığında ona isim

vermedi - ama bana savaşçıyı dahil etmekten bahsettiği kızı kız kardeşim olarak hayal etmedim.

Fredrik, “Belki de hala hayatta” diyor.

İçimde kaynayan öfkeyi bastırarak fotoğrafı cebe sokuyorum.

Diğer herkes öldü. En azından yetmiş seksen kişi.

Izzy bu cehennemde tek başına nasıl çıkardı?

Düşünerek gülümsüyorum. Çünkü hala hayatta olduğunu biliyorum. Ve

Fredrik’in haklı - eğer henüz orada değilse, Arizona’nın yarısına kadar gidiyor.

Ama Victor nerede?

Ve Nora?

“Bir bok veren sadece bizdik gibi görünüyor.” Fredrik'e söylüyorum. Sadece

düşünmek beni kızdırıyor, kardeşim bizim gibi birini göndermedi ve bizim gibi burada değil.

Ve Nora - Nora'yı boşver.

Fredrik masanın yanındaki ölü adamdan uzaklaşıyor ve siyah bir mendille

ceketini cebinden çekerek ellerini siliyor.

“Victor burada olmadığı için vurulmadı” diyor ve gözünü kırptığımda şaşırdım.

“Nora bir saat önce beni aradı; hayatta kalacak, ama Nora onu Mozart'a

götürdüğünden beri kimseyle konuşmadığını söylüyor. Endişeli. ”

Mozart, işimizi hastanelerden uzak tutmak için böyle zamanlarda Victor için

çalışan bir cerrah. Ve neden Nora beni aramadı? Ben Victor’un erkek kardeşiyim.

Tanrım, o kadından nefret ediyorum.

“Ne için endişelisin?” Dedim. “Ölmeyecekse endişelenecek ne var?”

"Bilmiyorum."

“Ne zamandan beri Nora biri için endişeleniyor?” Diye soruyorum.

“Beni endişelendiren şey bu” diyor Fredrik.

“Eh, şimdi endişeliyim.”

Bir an sonra, “Victor’u görmeden önce yapacak bir şeyim var” dedim. Yolda para dolu bir çanta tutan kapının yanına gidiyorum. “Izzy'yi benden önce görürsen, söylediğimi söyle… boşver, ona kendim söyleyeceğim.”

Fredrik başını salladı.

PART 27

Izabel

Konaktan bir araba çalmıştım ve gazım bitmeden elimden geldiğince uzağa

gittim. Naeva ve Leo beni almadan önce, çölde tek başıma yürüyordum, elimde yarı otomatik bir kavrama, ayaklarımda ayakkabı yok, kanla boyanmış elbise.

Toprak yolun ortasında duruyordum, silah bana doğru geldiğinde arabayı işaret etti. Neredeyse ikisini de vuruyordum - ve tek sürüşüm. Yani, Javier gitmelerine izin vermeyle ilgili gerçeği söylüyordu.

Naeva, arabanın içine girdiğim anda “Her yeri arıyorduk” diyor. “Herkesin

öldüğünü görmek için konağa geri döndük. Ama sen değil ”- bana arka koltukta gülümsüyor -“ Ben bütün bedenleri bile kontrol etmedim; Hala hayatta olduğunu biliyordum. Bu yüzden seni aramaya başladık. ”

Ona zayıfça gülümsüyorum. “Sanırım sana teşekkür etmeliyim.”

“Teşekkürler?” Naeva başını sallar; Kaşları çöküyor. “Sana hayatımı borçluyum Sarai, ikimiz de yapıyoruz.” Leo’nun koluna dokunuyor; omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleriyle bana teşekkür ediyor. Vurulduktan sonra neden araba

kullandığını merak ediyorum, ama onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor; veya

daha büyük olasılıkla, acıyı görmezden geliyor.

Beni bir kahraman gibi boyayan herhangi bir yorumdan kaçınmak için konuyu

değiştiriyorum.

“Anlaşma neydi?” Diye soruyorum Leo'ya. Javier neden gitmene izin verdi?

Leo, “Beni geri getirecek - adım” dedi. “Onun için savaşıyorum ve o, Naeva'yı öldürmedi.”

Leo Moreno'nun ismini geri getirmekte sorun yaşayacağından şüpheliyim -

gerçekten öldüğünü sanmıyorum.

“Bunun hakkında ne hissediyorsun?” Diye soruyorum. “Yine kavga mı

ediyorsun?”

Naeva bana bakıyor, yüzündeki kederi - kesinlikle anlaşmayı sevmiyor.

Leo, “Naeva için her şeyi yaparım” diyor. “Ayrıca, dövüş bildiğim tek şey.

Yaptığım her şey. ”

“Pekala, Javier Ruiz ile olan sözleşmenizden kurtuldunuz” dedim. "Öldü. Onu öldürdüm."

Naeva’nın gözleri yavaşça parlıyordu, ardından müteşekkir bir gülümsemeyle;

Kollarımın etrafımı sarmak istediğini söyleyebilirim, ön koltukta olmasaydı ve arkamdaysa.

Leo’nun yüzü asla değişmez. Aslında, hiçbir şey söylemedi. Ve nedenini

sormuyorum.

Yolculuğun geri kalanı sessiz.

El Paso sınırına yaklaşırken, orada sınır devriyesi ajanlarıyla hangi sahnenin oynadığı konusunda kendimi hazırlıyorum. Hiçbirimiz tam olarak masum

Amerikalı turistlere Meksika sahilinde güneşin altında eğlenmekten geri dönmüyoruz. Az önce bir bileşikten kaçtık ve yola çıkarken yüz kişiyi öldürdük gibi gözüküyoruz. Hala yarı otomatik - Meksika’da yasadışı - yanımda

oturuyorum. Ve Leo Moreno hala Meksikalı ve ABD'deki yasal durumundan emin

değilim. Aslında, kimsenin üzerinde bir kimlik numarası olduğundan şüpheliyim, kesinlikle öyle değil. Arabanın da çalındığından eminim.

Leo geçerken sırasını çeker ve iki sınır devriyesi aracı arabaya yaklaşır. İçeri bakarlar. Biri silahı koltukta not eder; kan lekeli giysiler; Bu resim hakkında yanlış olan her şey.

Leo diğer ajana sarı bir kağıt parçası verir; Ajan ona bakar ve sonra anlayışı onun özellikleri üzerine yayılırken birkaç kez yanıp söner.

Bir an sonra, ikinci ajan da kağıdı incelemek için geldikten sonra, bizi

diğerlerinden daha hızlı sallıyorlar.

"Bu neydi?" Diye sordu Naeva, Leo'ya.

"Javier'den gelen belgeler" diye yanıtlıyor ve gözlerini önündeki Teksas yolunda tutuyordu. "İlk yeni kavgam El-lay-ah'da olacak."

"El-lay-ah?" Diye soruyorum.

"L.A." diye açıklıyor Naeva.

Bunu zaten biliyordum - akıcı İspanyolca konuşuyorum - bu yüzden neden

unuttuğumu bilmiyorum. Belki şimdi Javier çok öldü ve Meksika ile işim bitti, orada öğrendiklerim onunla bitecek. Şüpheliyim.

Leo, "öyle olmadığını" söyledi - Javier ölmek zorunda kalmasa bile, yine de

savaşacak. Naeva'nın bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum. Yine

sormuyorum. Bu beni ilgilendirmez ve bir tarafım biraz meraklı olsa da, geri kalanım hakkında düşünülmesi gereken daha önemli şeyler var.

Gökyüzü Texas manzara üzerinde gri-sarı, sabahın erken saatlerinde güneş hala ufukta uyanıyor. Silahın yanındaki arka koltuğa uzandım ve gözlerimi kapattım ama uyuya kalmıyorum. Aklımda çok fazla. Daha sonra ne yapacağım, nereye

gideceğim gibi, Javier'in bana Victor'a söyleyeceğimin ne kadarını söylediği gibi.

Belki ona henüz bir şey söylemem. Bu göreve kendi başıma başladım ve aynı

şekilde bitirmek istiyorum. Meksika ile işim bitti, ama teknik olarak yapamadım.

~~~

Yolculuk sırasında bir süre sonra uykuya daldım, çünkü artık göz kapaklarım

Naeva'nın sesini açıyor, Arizona'ya döndüğümü fark ediyorum. Eve dönüş.

"Sarai, biz buradayız" diyor; Elini omzumda hissediyorum.

Koltuktan kalktım, yaşadığım her şeyden sonra, öldürdüğüm bütün insanlardan

çok uzun ve çok iyi uyuduğuma şaşırdım. Cesara. Joaquin. Javier. İsimleri olmayanlar. Meksika'da öldüğünü düşündüğüm tek kişi Sarai. Ama uzun zaman

önce öldü ve ben onu öldüren kişi değildim. Yoksa ben miydim?

Arabadan çıktım.

Naeva'nın açık penceresine yaslanarak "İçeri girip bir süre dinlenebilirsin" derim.

"Gracias," diyor Leo, muhtemelen benden daha fazla erkek öldüren bir adam için her zaman çok nazik ve saygılı. "Ama El-lay-ah'a gitmeliyiz. İnsanlar beni bekliyor. "

Başımla onayladım. "Yolculuğun için teşekkürler."

"De nada," diyor Leo.
~~~

Naeva arabadan iniyor ve nihayet etrafımda kollarını alıyor. “Sana herşeyi

borçluyum Sarai” diyor beni sıkarak. “Keşke daha fazla yardım edebilseydim, ancak gelecekte benden bir şeye ihtiyacınız olursa, sormakta tereddüt etmeyin.

Ne olduğu umurumda değil. ”Uzaklaşıyor, dirseklerimi ellerinde tutuyor ve

gözlerimin içine bakıyor ve yardım edemiyorum, ancak Huevito'nun orada

durduğunu görebiliyorum. “Teşekkürler” diyor sonunda.

Ona yumuşakça gülümsüyorum ve Leo ile arabanın içine geri dönüyor.

Uzaklaşıyorlar ve başarabileceklerini merak ediyorum. Los Angeles'a değil. Bir çift olarak değil - ölene kadar aşık olacaklar - ama öldürülmeden önce birlikte bir hayat kurabileceklerini merak ediyorum. Çünkü sonunda olacak. Leo Moreno’lar gibi bir isim ve yüz hem hediye hem de lanettir. Umarım aşkları ömür boyu

sürebilir. Umarım başarırlar.

Umarım benim ve Victor’un sevgisi bir gün kadar açık olabilir.

Umarım başarırız…

Saksılı bir bitkinin topraklarındaki evin anahtarı için balık tuttuktan sonra, evimin içine adım attığımda eminim, ancak ne olduğundan emin değilim. Belki de çok uzun zamandır gittiğimden ya da Apollo'nun bana bodrumdan bağırdığını

duymaya alışmıştım. Burası çok sessiz, çok boş. Onun gitmesi ve evin kendime sahip olması çok hoş. Fakat bu sadece onu en kısa zamanda geri getirip

başlamamı bitirdiğim için geçici. Umarım Fredrik onu öldürmedi.

Şarj cihazına bir cep telefonu koydum ve Fredrik'i aradım, ancak cevap vermiyor, bu yüzden duşa girip uzun süre orada kalacağım, sıcak suyun üzerime

sıçramasına ve aç kaslarıma daldırmasına izin verdim. Kan ve pisliğin boşa

gittiğini ve Meksika'dan getirdiğim her şeyi almasını izliyorum. Çok ihtiyaç duyduğum duştan sonra, işe geri dönmeden önce otuz dakika dinlenmek üzere

koltukta yattım, ancak tekrar dışarı çıkmaya başladım ve sabah iki saat sonra uyanıyorum.

Tekrar Fredrik'i aramayı deniyorum - hala cevap yok.

Victor'u arıyorum - cevap yok.

Niklas sıfır.

Nora-hayır.

Ne oluyor be?

Midemin çukurunda garip bir his var. Anahtarlarımı sehpadan aldıktan sonra

kapının yanındaki parmak arası terliklerin arasına girip arabamın altına park etmiş

arabama atlıyorum.

Fredrik’in geçici yeni evinin içinde yirmi dakika benden bir ışık var. Arabası başka biri ile birlikte park edilmiş. Belki de sevişiyordur, ben de arkamı dönüp eve

dönmeliyim. Hayır. Fredrik telefona ne kadar meşgul olursa olsun, Victor’un Emri'nden herhangi biri onu çağırırsa cevap verir. Aynı Victor’la aynı, özellikle de haftalardır Meksika’da olduğumdan beri, bütün insanların cevap vermemesi biraz acı veriyor. Niklas ve Nora pek bir telefon türü değil, bu yüzden cevap

vermiyorlar çok sıradışı değil, ama yine de midemdeki bu hissi alıyor.

Arabadan inip ön kapıya gidiyorum, gözlerim sundurma basamaklarına giderken

pencereyi oturma odasına tarıyor, ama kimseyi göremiyorum.

Birkaç darbeden sonra ve hala evin içinde bir hareket olmadığında, içeri girdim, kapının kilidini açtığımda şaşırdım; Fredrik her zaman kapılarını kilitler.

Elimde silahla oturma odasına gidip Fredrik köşeye geldiğinde şaşırdım.

“Beni korkuttun.” Silahımı indirdim.

“Üzgünüm.” Fredrik beni geçip mutfağa doğru yürüyor; ellerinde kan var.

Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmek, bir an için soru sormuyorum, Fredrik'in bana anlatması için etrafta beklemesini bekliyordum.

Mutfaktan geri döner, eller temizlenir ve bulaşık havluya kurutulur.

“Apollo’yu öldürdün mü?” Sonunda sordum, sanırım kanını boşalttığı kanı.

"Yok hayır."

Yok hayır? Bu kadar?

“Fredrik, neler oluyor?” Koridordan geldiği yöne bakıyor; bodrum kapısı sonunda açıktır; önünde bir loş ışık havuzları.

“Izabel, gitmen gerek.”

"Niye ya?"

“Çünkü seni istiyorum.”

Tamam, kesinlikle bir şeyler yanlış.

Doğrudan bodrum kapısına doğru yöneliyorum ve sonra Fredrik'in ayak izlerinin aceleyle beni durdurmak için geldiğini duyduğumda somut adımlara atıyorum.

Dip dibe çöktüğümde, kanlı bakışta nefes alıyorum ve hatta ağzımda biraz

kusuyorum. Özgür elim yüzümün üzerinden uçuyor. “Kutsal bok, Fredrik! Ne

yaptın sen?

Korkunç sahneye rağmen, hastane yatağına bağlanmış adama yaklaşıyorum ve

ilk önce Fredrik'in Apollo'yu öldürmesi için öfkeli oluyorum. Ama görüyorum ki Apollo değil. Bu ... Dante? Açık artırmadan gelen cılız adam. Kanlı yüzü

neredeyse tanınmıyor; ağzını tuhaf bir cihazla açık tutuyordu; bütün dişleri gitti; diş etleri açıldı; kan her yerdedir.

“Aman Tanrım.” Duraklatıyorum, keşif beynimin içine girdiğini ve bunun gerçek olduğunu bilecek kadar derin batmasına izin vererek; sonra Fredrik'i görmeye gidiyorum. “Amell Schreiber'in asistanı; bu adı daha önce duyduğum yer; bu takma adlarınızdan biri. Dante temel olarak doğruyu söylüyordu. Onu sen

gönderdin.

"Evet. Onu gönderdim. ”Fredrik'in omuzları ağır bir nefes aldı ve özür dilemesini beklememe rağmen, tam olarak yapmamasını söylediğim şeyi yaptığını itiraf

etmek zorunda kalmasına rağmen, çok daha kötü şeyler yaptığı hissine kapıldım.

aklında, ve bu yüzden azarlamayı başka bir zaman için korumaya karar verdim.

“Neden öldü?” Gözlerim Fredrik'ten Dante'ye gidip geliyor. “Onu neden

öldürdün?”

“Onu ben öldürmedim.”

Kafam etrafa yaslandı.

“Onu öldürmedin mi?”

Geri ve ileri. Dante. Fredrik. Dante. Fredrik.

Fredrik bulaşık havluyla alnından ter siler.

“Gitmene gerçekten ihtiyacım var.”

“Neler olduğunu ve Apollo’nun nerede olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere

gitmiyorum.” Haftalar yerine aylar geçtiğimi hissediyorum, her şey çok ... berbat, çok farklı.

“Onu ben öldürdüm,” diyor Fredrik.

“Tamam, öyleyse hangisi? Onu öldürdün, değil mi? ”

“Kahretsin, Izabel - Onu öldürdüm. Yapmak zorundaydım. Sizden anlamanızı

beklemiyorum, ama… kim ve ben buyum ”- vücuttaki hareketleri -“ yaptığım şey bu, ihtiyacım olan şey ve… sizi burada istemiyorum. Bugün değil. Yarın olmaz.

Aslında, muhtemelen en iyi yollardan ayrılmamız ve bir daha asla birbirimizle konuşmamamız. ”

Tüm kelimeler beni terk etti; hissettiğim tek şey incinmek. Sadece bir an ona bakıyorum, göğsüm daralıyor.

Sonunda Fredrik'in sadece zamana ihtiyacı olduğuna karar verdim; Ona yardım edemeyeceğim bir şeyden ve az önce söylediği şeylerden sadece o anın içinde

geçiyor.

“Apollo nerede?” Tekrar soruyorum, umarım en azından onu konularına

bırakmadan önce bana söyler.

Fredrik duraklar; Onun bir nefes aldığını duydum. “Öldü,” diyor ve sonra geri kalanı kulağıma kötü haberler çığ gibi düşüyor. “Victor'un onu bulduğunu farz ediyorum, bu da onun arkasından sana yardım edeceğimi bildiği anlamına geliyor ve bunun için bana bir daha asla güvenmeyecek. Apollo kendi başına kaçamazdı; serbest bırakıldı. ”

Tamam, en azından benimle konuşması ve beni kapıdan sürüklememesi iyi bir

şey.

“Ama Victor'ı düşündüren şey nedir?”

“Victor vuruldu,” dedi Fredrik ve ben nefes alıyorum ve çığ göğsüme basmaya

başladı, beni eziyor. “Artemis tarafından. Nora Apollo'yu öldürdü, ama Artemis kaçtı. Bence Victor Apollo’yu serbest bırakan oydu. Bundan emin değilim, ama

bağırsaklarımın bana söylediği şey bu - ve Victor onu kontrol etmeye gittiğimde beni görmeyi reddetti. ”

“Victor vuruldu mu?” Bu söylediklerimin gerçekten duyduğum tek kısmı. “O… O

iyi mi?” Göğsüm yükseliyor ve ağır düşüyor.

“O yaşayacak,” diyor Fredrik.

“Nerede o?” Diye soruyorum, bodrum basamaklarını şimdiden yukarı taşıyordum; Ben tepede dururum.

Fredrik bana alttan bakıyor.

“Mozart'la birlikte.”

Ayrılmaya başladım, ama sesi beni durdurdu.

“Söylediklerimi kastetmiştim, İzabel. Buraya bir daha asla gelme. Beni tanıdığını unut. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. ”

Sözlerinin acısı daha da derinleşiyor, ama söylediğim hiçbir şeyi anlamadığına ve birkaç gün içinde normale döneceğimize inanmak için onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Sadece zamana ihtiyacı var, kendime söylüyorum.

Fredrik başka bir kelime olmadan döner ve alt basamaktan uzaklaşır; Gölgesini yerde hareket ederken bir anlığına izliyorum.

Kendi kendime gelmek zorunda olduğum gibi korkunç sorunları yaşadım, evini

çabucak terk ediyorum, ama ağır bir kalple bekliyorum ve arabanın kapısını açıp anahtarı tutuşturmaya itiyorum. Kesintisiz olarak Mozart'ın evine gidiyorum.

PART 28

Fredrik

Seri katilin benim için bıraktığı Dante ile pisliği temizlemeye dönüyorum. Dokuz saattir öldü; ondan en son duyduğum uçak uçtu ve beni havaalanından aradı.

Doğruca evime gitmesini ve beni beklemesini söyledim; Ona burada güvende

olacağını söyledim. Tuhaf olan şu ki, o anda, başından önce ona ne

söyleyeceğimi, burada güvende olacağından tam olarak emin değildim. Kimse

Dante'yi aramıyordu; bildiğim kadarıyla tehlikede değildi - Meksika'daki

malikanede olanlardan sonra, örtüsünü patlatsa bile, onu avlamak için hayatta kalan hiç kimse yoktu. “Orada güvende olacaksın” dedim ve asla

unutmayacağım.

Eğer not aldıysam, söylemesi yeterince garipti. Ama buraya kendim gelip onu ölü bulana kadar anlamadım. Her şey anlamlı olmaya başladığı zamandı: haftalar önce Dante'nin Meksika için ayrıldığı gece, sırtımda gözlerim var; evdeydi;

nereye gittiğini biliyordu. Ve sonra aynı gün, Kenneth Ware ile kütüphanede buluştuğum gün o sırada, oradaydı. Masamıza geçen kadının kadın olduğuna

inanıyorum; kim beni onun hakkında düşünmeyi bıraktı. Beni takip ediyordu; muhtemelen benim hakkımda bildiğimden daha fazla şey biliyordur.

Dante'nin başının dertte olduğunu bilmek, onu bana bir mesaj göndermek için kullanmayı planladığı içgüdüsü idi. Maalesef, geri kalanım onu kurtarmanın vakti gelmedi.

Dante’nin gövdesinin yanında, tavandan gelen ışığı yansıtan küçük bir aynadır.

Buraya yürüdüğümden beri ilk kez onu alıyorum ve yansımamı inceliyorum; ufak kan lekeleri camı işaret eder. Kendime bakmamı istediğini biliyorum; Dante'yi öldürmeden önce kendisine bakmasını sağladığını biliyorum. Ve nedenini bilmek istiyorum. Kızgın olduğum için ve en tipik soruların cevapları önemli olduğu için değil, ama beni ilgilendirdiği için - beni ilgilendirir.

Parmağımı kanlı yatağın kenarı boyunca kaydırırken, neredeyse narin ellerinin olduğu her yeri hissedebiliyor gibiyim; Havadaki doğal kokusunu koklayabilirim; Neredeyse aynada kendi yansımasını onun yansımasını görebiliyorum.

“Ne görmemi istiyorsun?” Sweltering bodrumunun yarı karanlığına fısıldadım.

Aynayı, bıraktığı gibi tekrar yerleştirdim.

Izabel hala kafamın içinde; bu şekilde olmalıydı; Söylediklerimi söylemek

zorundaydım, yoksa Dante gibi bitebilirdi. Buna tam olarak inanmıyorum - bu katil, şu ana kadar gördüğüm kadarıyla sadece erkekleri öldürüyor - ama hiç bir şans istemedim. Izabel benim için önemli; O benim için bir kardeş gibi.

Dante’nin ölümü affedilebilir, ancak katil Izabel’i öldürecek olsaydı affetmek daha zor olurdu. Ve bu kadının kim olduğunu bilmek isteyen, onu yakından tanımak isteyen tarafım, kim öldürürse öldürsün, onu affedecek olan kısım.

Suç mahallini çamaşır suyu ve paçavra dolu bir çamaşır sepeti ile temizledikten sonra arabamı garajın mahremiyetine çekerim, Dante’nin cesedini bir muşamba

içine sarılır ve onu bagaja gizlerim.

Arabanın içine giriyorum ve motor canlanıyor.

İki elinizle direksiyon simidinde, bir süre sessizce, sakince oturuyorum çünkü arabada olduğunu, arkamdaki koltuğa oturduğunu biliyorum. Korkmuyorum.

Canavarlar genellikle diğer canavarlardan korkmazlar.

Yüzünü göremiyorum, sadece saçının ana hatlarını.

“Aynada ne görmemi istedin?”

“Yüzün.” Sesi her zaman hayal ettiğim kadar yumuşak.

Sonra boynumun yanında soğuk bir karıncalanma hissediyorum; ellerim gevşiyor, direksiyondan düşüyor.

Ve sonra yüzü, görüşüm beni mahvederken görünmeye başlıyor.

“Willa ...

PART 29

Niklas

Havaalanında sarsılmış bir Jackie alıyorum ve karavanına giderken bir şey söylemiyor; ön cama bakıyor, elleri kucağına katlanmış, bacakları birbirine bastırılmış. Saatlerdir burada, Meksika'dan geri dönmemi bekliyor.

“Neden taksi çağırmadın?” Ona arabamın içine girdiğinde sormuştum.

“Sadece… şu an evimde yalnız kalmak istemiyorum” dedi. “Burada olmayı,

açıkta, birçok insanla olmayı tercih ederdim.”

Onu asla Meksika'ya göndermemeliydim. Hayatım boyunca pişman olacağım,

çoktan söyleyebilirim çünkü cehennem gibi kendimi suçlu hissediyorum. Neden suçlu hissediyorum, henüz anlamadığım şey. Kabul etti. Ona her şeyi söyledim -

büyük bir kısmı onu reddetmeye bile çalıştı - ve onu uyardım, ama gitmeyi seçti.

Çünkü parayı istedi. Onunla yaşama sebebimin, para ve çaresizlik yüzünden ve uyuşturucuya ne kadar çok para harcamak istediğine rağmen, gitmesine izin

vermenin nedeni olduğunu düşündüm. Kendi kendime düşündüm, Hey, o sadece

bir uyuşturucu bağımlısı ve ona bir şey olursa, bu onun kendi suçu. Ama

derinlerde, gerçekten böyle hissetmedim; Çatışmıştım. Çatışıyor çünkü Jackie'yi bir süredir uyuşturucu kullanırken görmemiştim. Çatışmalı çünkü yaşam tarzı ya da küçük karavanı hakkında hiçbir şey uyuşturucu bağımlılığı yapmadığına

inanmak için gerçek bir sebep vermiyor. Çatışıyor çünkü şüphelerim yeterli değil ve yeterli olmadıklarında bu genellikle ölülerin yanlış olduğu anlamına geliyor.

Bu da beni lanet olası paraya geri götürüyor. Her yüzdesini uyuşturucuya

harcadı, ama tanımadığı genç kadınların hayatlarını kurtarmak için harcadı.

Ve işte ben böyle biliyorum, benim bir hıyar olduğumu ve yanıldığımı ve bunu kalbimde bildiğimi bildiğimden eminim, ama inanmak istemedim çünkü Izzy'yi

benim için izleyecek birine ihtiyacım vardı. Ben bir hıyarım çünkü Jackie'yi kullandım ve bağırsaklarımın bana onun hakkında söylediklerini görmezden

geldim - onun iyi bir insan olduğunu, düşündüğümden daha iyi bir insan

olduğunu.

“Yolculuk için teşekkürler, Nik,” dedi bana ve arabadan inmeye gitti.

Bir süre onunla burada kalmak istiyordum.

“Yalnız kalmak istemediğini sanıyordum?” Dedim.

Duraklıyor ama yine de çıkıyor ve sonra içime bakıyor. “Bilmiyorum” diyor.

“Shellie’s’e gideceğim” - karavanın karşısındaki noktaya işaret ediyor -

“Meksika’ya ücretsiz yolculuk için teşekkür ederim, ama, tamam…” diyemiyor.

Arabanın kapısını kapatmadan önce onu durdururum. “Ah, Jackie, gerçekten özür dilerim. Bütün bunlar hakkında. Yapmamalıydım -

“Hayır, yapma, Nik,” diye kesti beni. “Ben kendi kararlarımı verebilecek

mükemmel bir yetişkinim. Ve sen beni uyardın. Bunu yapmadın ben yaptım. İyi olacağım. Canlı olarak geri döndüm ve önemli olan da bu. Birkaç gün içinde üstesinden geleceğim ve eski benliğime döneceğim. ”Bana gülümsüyor, havayı

hafifletmeye çalışıyor, ama bu kendimi olduğum gibi daha da fazla hissettiriyor.

“Ve yakında normale dönebiliriz. Eğer istersen. ”Önemle sırıtıyor, ama ben

sadece onun güçlü olmaya çalıştığını, deneyiminden dolayı travma yaşamadığını iddia ederek, sadece benimle seks yapmanın aklındaki son şey olduğunu

biliyorum.

Bir gülümsemeyi zorlamaya çalışıyorum, ancak bir sonucu olduğunu sanmıyorum.

“Yarın gelip seni kontrol edeceğim” derim.

“Tamam, Nik.” Gülümsemesi parlıyor ve beni biraz boğuyor çünkü bunun gerçek

olduğunu ve beni çoktan affettiğini, masum ve kibar olduğunu ve kahrolasıca

olduğunu söyleyebilirim!

Ben araba yolundan çıktım ve yola çıktım, beni terk ederken parlak ışıklarıyla körleyen siyah bir SUV'a geçtim. Yarın onun banka hesabına çok para

harcayacağım; onu yaşam için hazırladım. Ona ne yaptığımı asla telafi

edemeyeceğini biliyorum, ama bir yerden başlamalıyım.

Onbeş dakika sonra, telefonumun kaçırdığım bir numarayı geri araması için

ulaştığım gibi - Izzy olabilirdi - Jackie’nin adı ekranda yanıyordu.

“Fikrini değiştirdin mi?” Diyorum ki telefonum kulağıma basarken, bara çıkıp odama doğru yöneliyorum.

“Kırk sekiz saatin var” diyor bir adam telefonun diğer ucunda İtalyanca. “Seni bu fahişe için istiyorum.”

Yolun kenarına çekiyorum; lastiklerim kaldırımda durdu. SUV... Jackie,

bilinmeyen otomobillerden bahsettiğimden beri karavan parkının konuşmasıydı…

bilmeliydim. Bilmeliydim!

“Kim bu lanet?” Kalbim kulaklarıma çarpıyor.

Bir duraklama oldu ve sonra ses: “Kızımı öldürdün” dedi. “Francesca Moretti.” -

(kalbim durur) - “Eğer tam olarak kırk sekiz saat sonra, eğer bu adreste

olmazsanız, bu çağrıdan sonra size mesaj gönderirim, bu kadın okyanusun

dibinde olacak.”

Yok hayır…

Ağzım kuru; aklım yarışıyor; Jackie’nin boğulmuş çığlıklarının arka planda olduğunu duydum.

Bunu düşünmek bile zorunda değilim. “Orada olacağım” derim Bay Moretti.

“Kıçına bahse girerim geliyorum.”

Aramayı bitirir ve üç saniye sonra adres gelir ve tekrar havaalanına gidiyorum, izlemeye Meksika’ya gitmeye çalışırken olduğumdan daha hızlı ve daha

umursamazdım.

Ve hayatımda ilk defa, kendimi… gibi hissediyorum. Bundan canlı olarak

çıkaramayabilirim.

PART 30

Izabel

Mozart, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi cerrahlardan biri ve ortalama Amerikalılar üzerinde ameliyatlar gerçekleştirmesine rağmen, birimiz ona ihtiyaç duyduğunda, nöbetçi olmak için fazlasıyla para alıyor; ve gördüğü ve duyduğu her şeyi kitaplardan uzak tutmak.

Daha önce hiç şahsen tanışmadım - sadece bir kez gördüm - ve asıl adı elbette Mozart değil.

Gölde mütevazı küçük evinin yoluna giriyorum - gerçekten, oldukça hoş bir ev, suya bakan muazzam bir penceresi ve abartılı bir mozaik geçitle birlikte bir koi göleti, ama bu adamın yaptığı para için - story mütevazı olarak kabul edilir.

Parmak uçlarımı ön kapıya sıkıştırarak, tam anlamıyla sadece iki saniyelikken cevap vermesi çok uzun sürüyormuş gibi hissediyorum ve kendimi davet etmeye

başladım.

Kapı, elim topuza dokunmadan hemen önce açılıyor.

Mozart orada duruyor, bana bakıyor; Bir hizmetçi, kapıcı veya başka biri değil, Mozart'ın kendisi - mütevazı.

“Size yardım edebilir miyim?” Diye soruyor; beni daha önce gördüğünü bilme

bakışıyla beni görüyor ama nerede olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum.

“İzabel'im” derim, “Victor Faust’un… kız arkadaşı.” Vay, bunun garip hissetmesini beklemiyordum. Onun kız arkadaşı olmayı sevmediğimden değil, kelimesi sadece böyle hissediyor… Lise; Bunun neden beni rahatsız ettiğini bile bilmiyorum.

“Onu görmem gerek.”

Yine, kendimi davet etmeye başlıyorum, sonsuza dek sürdüğü için onu geçme

niyetindeyim ama yine de durdum.

Mozart, “Hiç kimse hastamı göremez” diyor; bir eliyle, diğeri ise kapı kasasında duruyor; beden dili rahat, ama açıkça, geçmeme izin vermek için kenara çekilme niyeti yok. “Doktor’un emri.”

Dişlerimi gritleyerek, Mozart'a çıktım, gözlerim onunla parlıyordu. Kenara çekil yoksa seni kendim taşıyacağım.

"Senden korkmuyorum."

Duruşuna ve sesinin cansız tonuna bakılırsa, doğruyu söylüyor. Küçük boktan kendini beğenmişsin!

Kafamı yana yatırırken ona bakıyorum; Koyu renkli tuzlu ve biberli saçlı, cılız bir yapıya sahip, elli kişilik yakışıklı bir adam. Onu silahsız kolayca alabilirdim, ama Victor’un doktoru ve bu beni zor durumda bırakıyor.

“O zaman ona burada olduğumu söyle” dedi. “Beni kesinlikle görmek isteyecek.”

Bu yorumdan sonra aklımdan geçen ilk şey, onun 'kız arkadaşı' olduğum için

değil, beni görmek isteyeceği, ancak istediği bilgiye sahip olduğum. ; Bu biraz acıtıyor, kıçımda beni ısırdığı bir gerçekleşme gibi, ama ben bunu görmezden geldim.

Mozart “Victor kimseyi görmek istemiyor” diyor ve kalbim düşüyor. “Teknik

olarak, doktorun siparişleri Victor Faust'tan geldi.”

Bir an konuşamam; sadece ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için değil, göğsüm ağır hissediyor ve kalbimde bir ağrı var, kıvrılıp hayatın dışını sıkıyor.

Onu kenara itip yine de yolumu zorluyorum.

Odaya girdiğimde Victor'un ondan sarkan tüplerle bir yatakta uzandığını görmeyi bekliyorum, ama bu benim gördüğüm şey değil. Victor yatağın yanında duruyor ve zorlukla elbisesinin gömleğini giyiyor. Ona yardım etmeye gidiyorum, yarısını yapmasını beklediğim gibi beni itmediğine sevindim. Onun midsection'ı her

tarafa sarılıyor; ateşli silah yarası üzerinde, gazlı bez içinden kan sızdı ve kurutuldu.

“Ne yapıyorsun Victor?” Onu yatağa geri götürmeye çalışıyorum ve bu sefer beni uzaklaştırıyor.

“Olmam gereken bir yerim var” diyor bana bakmıyor.

"Nerede? Vurulduktan sonra nerede bu yataktan başka bir yerde bulunmanız gerekebilir? ”Sesimdeki öfkeyi gizleme ve onaylamama yoktur.

“Ona anlatmaya çalıştım,” dedi Mozart kapıdan, “ama o ısrar etti.”

Victor, “Sorun değil,” dedi ve gömleğini açtı. “Izabel ile yalnız kalmak için biraz zamana ihtiyacım var.”

Mozart başını sallar ve odayı terk eder, arkasındaki kapıyı kapatır.

Hemen Victor'a döndüm.

“Bu benim hakkımda olacaksa…”

“Her şey seninle ilgili, Izabel” diye kesiyor beni, ve ben de yanıp sönüyorum.

“Sadece farkına varmak için vuruldu.”

Geri çekilir, duraklar, kelimeler ararım. “Sen… benim yüzümden vuruldun mu?”

Dediği şeyin ne olduğundan emin değilim, ama öyle hissettiriyor.

Victor iç çeker; son düğmeyi kapattı.

“Hayatımda sana sahip olmanın bana ne yaptığını göremiyor musun?” -

(Sözlerine tekrar okşuyor, geri kalanlarını korkutuyorum) - “Bugün bitiyor” diyor ve kalbim batıyor.

“Bugün ne sona erecek?” Lütfen söyleme…

Oturduğu pencerenin yanındaki sandalyeye sarkıyor, çabayla yüzünü

buruşturuyor ve ayakkabılarını giymeye çalışıyor.

Hareket edemiyorum; Ona da yardım etmek istiyorum ama vücudumu harekete

zorlamak şu anda imkansız bir görev gibi görünüyor.

“Bugün ne sona erecek?” Tekrar ediyorum.

Gözlerini ayakkabılarından yükselten Victor, bana odanın karşısına bakıyor.

“Bana Javier Ruiz'ten bahset” diyor.

"Ne bilmek istiyorsun? Söylememi isterim ki, o gece Teksas'ta onu hiç öldürmedim. Sana ihanet edeceğimi mi? ”(Sadece bunların hepsini bildiğini

varsayıyorum; olmasa bile, yine de ona söylemeyi planlamıştım.)“ Doğru, hepsi: O gece onu öldürmedim ve evet, ona yardım etmeyi kabul ettim ve sana ihanet edecektim. Ama ne olduğunu biliyorsun ”- her hızlı adımda odanın içinde ona, öfke ve suçluluk duygusuna doğru ilerliyorum -“ Sana ihanet etmedim. Ona

yardım etmedim. Ve sadece kızım yüzünden bununla devam edecektim - sen de

aynısını yapardın. Ve başka ne biliyor musun? Onu bu kez öldürdüm. ”Gözünün önünde parlıyor, önünde duruyorum. “Sana Cesara'dan bahsetmemi ister misin?

Onunla yattığımı kabul etmemi istiyorsun. İyi ben yaptım. Bunu sadece mecbur olduğum için yaptım. Bunu işim için, hayatım için yaptım - yine aynısını yapardın.

Başka ne bilmek istersin?"

Victor ayağa kalkar ve ben bir adım geri giderim.

“Hangi cehenneme gidiyorsun?”

Rasgele beni kapıya doğru yürür, takım elbise ceketi ceket askısından alır.

“Victor!”

O durdu; Sırtı bana bağlı.

Ayrılmak üzereyim, tüm vücudumun tek bir iplikle tutulduğunu ve Victor'un o

kapıdan çıkınca beni çekip çıkarmak üzere olduğunu hissediyorum.

Ona izin vermeyeceğim.

Ama ben de ona yalvarmayacağım. Beni terk etmemesi için asla bir erkek için yalvarmayacağım. Victor Faust bile değil. Onu her şeyden çok seviyorum. Ama yapacağım. Değil. Dilenmek.

“Hayır — bu seninle evlenmemi istediğin gece sana söylediklerimle ilgili, değil mi?” Ona doğru çıkıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve kolunu tutup benimle

yüzleşmesini istiyorum . “Her kelimesini kastediyordum. İhtiyacım olan - hala ihtiyacım olan - kendi başıma yaşamak için zamana; Kendi insanım olmam

gerekiyor; Bağımsız olmak istiyorum - benden uzaklaşmakla tehdit ettiğin için bunların hiçbiri değişmiyor. Ama seni hala seviyorum ve seninle olmak istiyorum Victor. Bu da asla değişmeyecek. ”Bunu yapmasının nedenini bulmak için

çabalıyorum. Ve Meksika'da olanları gerçeğe karşı çıkmak için bir bahane olarak kullanmalarına izin verirsem lanetleneceğim.

Hala bir şey söylemediğinde - (benimle dövüş, kahretsin!) - vites değiştiriyorum.

“Sen de bana ihanet ettin!” Onun yüzüne bağırdım. “Beni Niklas'a göndermeye çalıştığında beni kandırdın! Asla yapamayacağım bir kısmını mahvettin—.

”Gözlerim göğsünü buldu; ağzım inanılmaz derecede kurudur. Sonra onun

yüzüne baktım ve kendi gerçekliğimle yüzleştim; Ona o geceden beri ona

söylemek istediklerimi söylüyorum. “Bir iş uğruna bile olsa kendimle başkasıyla uyumama izin vermeyen bir parçamı mahvettin.” Dedim. Söylediğime

inanamıyorum. Hayır, kendime itiraf ettiğime inanamıyorum.

Bana bak Victor! Yumruklarımı yanlarımdan sıkıyorum.

Ama bana bakmıyor.

Bir an sonra: “Ama intikam almak için yapmadım - bunu bilmen gerekiyor.”

Kendimi sakinleştiriyorum ve sadece onu anlamaya çalışıyorum. “Evet, her

seferinde kendime anlatmaya çalıştığım şey bu; kendimi intikam için olduğuna inandırdım, yaptığın şey yüzünden hak ettin; beni baştan çıkaran tek şey buydu.

Ama derinlerde, sadece yapmak zorunda kaldığım için yaptım. Yaptım, çünkü

başka bir yol yoktu; Rolü oynmasaydım, oradan canlı çıkamazdım. Ve bir sebeple oraya gittim - Vonnegut'ı bulmak için. Çünkü o gece ne dediğini hatırladım Victor ve haklıydın. Siparişinizin kaderi hakkında; hepimizin kaderi hakkında — sen ve ben kaderi hakkında. ”

“Bütün bu özgürlük, bu yaşamın sona ermesi yalnızca bir zaman meselesidir.

Size söylemiştim, başından beri, Vonnegut ölünceye ve Emrinin kontrolünü ele geçirene kadar hiçbirimiz özgür değiliz; bizler her şeyin sonundan uzak bir nefesteyiz. Ve hiçbir duvar, sır ya da kılık değiştirme bizi sonsuza dek

gizleyemez. Vonnegut bizi yok etmeden önce tanımlanmalı ve yok edilmeli. ”

Yenilmiş hissediyorum, ondan uzak duruyorum ve yere bakıyorum. “Her şeyin

sonundan bir nefes alıyoruz...” Sözlerini yüksek sesle hatırlıyorum. Ama

yüreğimde, bu sefer farklı bir şey ifade ediyorlar ve buna dayanamıyorum.

“Bu ağırlığını omuzlarında taşımayın, İzabel” diyor ve ben başımı kaldırıyorum.

“Bu işin bir parçası. Bunun için sana hata yapmıyorum. Ama sana bir şey

sormama izin ver. ”

"Bana sor."

“Ben olsaydım, başka bir kadınla yattığım için beni affeder miydiniz?”

Ben yutarım.

Evet, doğruyla cevap veriyorum. “Tabii ki bundan nefret ediyorum - bu beni deli ederdi. Ama seni affediyordum çünkü... peki, çünkü bunun içine girmenin hiçbir şeyin unutkanlık dünyasında olduğu gibi olmayacağını biliyordum. ”

Victor başını salladı.

“O zaman hiçbirinizi mahvetmedim Izabel,” diyor. “Seni sadece daha güçlü

yaptım.”

Konuşmaya başladım, ama o bana izin vermiyor.

“Siz ve Niklas ile yaptığım şeyi yapmasaydım, yine de Cesara ile yatmanıza izin vereceğinizi düşünüyor musunuz?”

Hayır, hemen cevap veriyorum. “Yapmazdım. Ama dediğim gibi, intikam almak

için yapmadım; Sadece yapabileceğim bir şey yaptı. ”

“Sonra seni daha güçlü hale getirdim” diye tekrarlıyor. “Öyleyse, aklını

karıştırmasına izin verme.”

İsteksizce başımı salladım. Ama aklımda her zaman tartılır.

“İlişkimiz asla geleneksel olmamıştı” diyor. “Asla olmayacaktı. Ve ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi. ”

Tekrar yutuyorum, duraklatıyorum ve endişeyle soruyorum, “Öyleyse, bu demek

oluyor ki...?” Cehennem, yüksek sesle bile söyleyemem.

Hayır, diye cevap veriyor. “Asla yapmadım, ama bu bir iş uğruna başka seçeneğim olmasaydı olmaz demezdim. Tıpkı senin gibi."

Aman Tanrım, boğazım bir avuç arı yuttuğumu düşünüyor, ama onu emip

kıskançlıkla savaşıyorum. Çünkü kabul etmekte yanlış değil ve bunu yaparken de yanılmadım.

“Peki Vonnegut'ı buldun mu?” Diye sordu bir saniye sonra zaten bilmediğimi ya da şimdiye dek bildiğini.

Hayır, pişmanlıkla cevap veriyorum. “Orada değildi. Iosif Veselov adında bir Rus olduğunu sanıyordum, ama o değildi. ”Anlık olarak kafamı indirdim. “Ama Javier'i öldürmeden önce bana bilgi verdi. Lysandra Hollis. Bu kadının Vonnegut ile yakın çalıştığını söyledi; Bir sonraki onun peşinden gidiyorum. ”

“Hayır” diyor. “Artık Vonnegut avlanmayacak. Daha fazlası olmayacak... hiçbir şey. ”

"Ne demek istiyorsun...?"

Acı dolu hareketlerle döner; Bana gözlerinden bakamıyor.

“Yorgunum, İzabel” diyor ve kalbim daha derin batıyor. "Denedim. İçimdeki her şeyi bu hayatı yaşamaya, her zaman olduğum erkeği biçimlendirmeye ve

şekillendirmeye, bana aşina olmayan bir erkeğe sokmaya çalıştım - senden benim karım olmanı bile istedim, hayatım boyunca asla düşünemeyeceğimi düşündüm

ben neyim. Ama ben o adam değilim. Asla o adam olmayacağım. ”

“Ne diyorsun Victor?” Ona doğru yürüyorum; Kalbim kulaklarımı karıştırıyor.

Bana bakması için onu zorlamak istiyorum. Ve sonunda, o yapar.

“Güçlendikçe, İzabel,” diyor ağır bir yürekle, “Güçsüzleşiyorum. Şimdiye dek tanıdığım tek hayattan o kadar uzaklaştığımı, artık kendimi tanımıyorum. Aklım artık eskisi kadar keskin değil; Yürüdüğümde yanıldım; Çevremdeki bariz

tehlikelere karşı kör oldum ve bu benim gibi bir adam için ölümcül bir hata. Bu şekilde yaşamaya devam edemiyorum. Ne kadar istersem isteyeyim, seninle

olan bu yaşam, artık sahip olduğum benim olacak gibi davranamam. ”

Zemine tekrar baktım, ancak bu sefer yüzümdeki acıyı, gözlerimdeki gözyaşlarını gizlemek. Bundan sonra ne olacağını bildiğim için değil,..... haklı olduğunu

biliyorum. Victor’un beni sevmesine izin vermeye devam edersem, bencilce

olurdum. İstediğim kadar bununla savaşamam, çünkü onun gitmesine izin

vermezsem; çok geç olmadan kendini tekrar bulmasına izin vermezsem, benim

yüzümden ölecek. Benim yüzümden ölecek ...

“Iosif Veselov'u Meksika'ya gönderdim” diye itiraf ediyor. Onu seni izlemesi için gönderdim.

Şoke oldum ama Fredrik ve Dante ile olduğu gibi kızamadım. Bilgi karşısında şok oldum, ama şaşırmadım.

Şimdi neden Iosif'in tanıdık olduğunu biliyorum - Victor’un bağlantıları arasında bir dosya görmüş olmalıyım.

“Yaptım, çünkü dediğim gibi, zayıf oldum. Çünkü Kessler haklıydı. Her şey hakkında. Çünkü onu göndermem gerekiyordu çünkü seni seviyorum. Ve

yaptığım her şey - seninle tanıştığım günden beri yaptığım her şey - bir hataydı. ”

Ben yutarım; gözlerim acımaya ve sulamaya başlar ama ben bu duyguyu geri

tutarım. Kızgınım ve aynı anda onun tarafından etkileniyorum ve zıt duygular dayanamam için çok fazla.

Ben de yoruldum… “Kız” olmaktan yoruldum; “Kız arkadaş” olmaktan bıktım;

Bana koruyucu bir erkek kardeşin gözüyle bakıyorsun erkeklerinden bıktım; Kim olduğum, kendim olduğum kişi olmak için izin istemekten bıktım. Tek sorun şu ki, Victor'dan asla bıkmadım ve onu sevmek açıkça kendimi kurtarmak istediğim her şeyle el ele gidiyor.

“Bugün bitiyor” diyor son bir kez.

Sonra döner ve odadan çıkar.

Bu noktada donmuş, acayip bir an için

Bu noktada donmuş, aceleci bir an için bacaklarım beni ilerletmiyor. Kendisini peşinden koştuğunu, onu durdurabilmek için kolunu tuttuğumu, arkasından

atladığımı ve yumruklarımı sırtına dayadığımı hayal ediyorum - kendime asla

yalvarmayacağımı söylediğim gibi yalvardığımı hayal ediyorum. Ama ben hiçbir şey yapmam. Az

önce bıraktığı açık kapıya bakıyorum ve kalbimin dünyanın

derinliklerine batmaya devam etmesine izin veriyorum.

Sonunda kafamı bir araya getirmeyi başardığımda ve kapının peşinden koşması

için başladığımda, Mozart önümdeki odaya giriyor. Elinden sarkan bir sayfa kağıt var. O benim için tutar.

“Bunu size vermemi istedi” diyor Mozart, parmaklarıma alırken.

Beni mektubuyla yalnız bırakmadan hemen önce Mozart, “Benim tavsiyem: onu

aramaya gitme. Onu sevdiğini ve seni sevdiğini biliyorum, ama onun gibi bir adam aşk için inşa edilmedi. Onu aramaya gitme ”, ve sonra köşesinde

dolaşırken ayak izlerini duyuyorum.

Mektubu açma cesaretini toplamam birkaç dakika sürer, ellerim okurken titriyor: Izabel,

Kendimi Vonnegut’a bulma görevimin sonum olacağına eminim. Beni bir daha

asla görmeyeceğinden eminim. Ama duygularımın sizin için ne kadar derinden

yürüdüğünü ve her zaman nasıl bulunduğunu bilmenize izin vermeden ölemem.

Sen başıma gelen en iyi ve en kötü şeydin. Seni seviyorum, ama seni istediğim gibi sevemiyorum. Seninle ya da sensiz yaşayamam. Gitmene izin veremem,

yine de senden kurtulmak için, kendimi asla seni öldürmek için de getiremedim.

Sana olan sevgimin beni taviz verme şeklinden ödün verebileceğimi asla

düşünmedim ya da inanmadım. Her senaryoda koşullanmıştım - özellikle bu

senaryo - aşk hala bir yolunu buldu. Aşkın her zaman bir yolunu bulduğunu ve dünyadaki hiçbir eğitimin bunun için hazırlanamadığını fark ettim; kimse ondan kaçınamaz; bu gerçekten hayattaki en güçlü güçtür; Büyük Yok Edici. Eğer

eğitimim bana bir şey öğretse, sevginin arkadaşımız olmadığıydı; tehlikelidir, asla bitmeyen şeyler hissetmemize neden olur, bir gün bizden kopacak şeyler, çünkü hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Öleceksin. Öleceğim. Herkes ve seveceğiniz her şey ölecek.

Beni arama, Izabel. Bunu tek başıma, sensiz, tüm insanların yapmam gerekiyor.

Kimse, kardeşim bile beni nerede bulacağını bilemeyecek. Dün, geçen birkaç

yılda onu aradığım nedenlerden dolayı Vonnegut'u aradığımı söylerdim. Ama

bugün onu sadece kendim aradım, böylece beni olduğum gibi yapan adamı, beni

çocukken yok eden adamı yok edebilecektim. Ancak bu süreçte öldürülmeden

yapabileceğimi düşünmek için aptal olurdum. Öyleyse beni arama. Artık aramak için senin değilim. Bugün biter. Vonnegut. Ben mi. Bize. Bizizdeki yanılsama.

Bugün biter.

Yapamadığımı yap: beni sevmeyi bırak; beni aklından çıkar; hayatına devam et ve bensiz mutluluk ve huzur içinde yaşa.

Yapamadığım şeyi yap…

galip

Mektuptan baktığımda, kendimi pencerenin yanındaki sandalyede otururken

buluyorum ama buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Baş parmağımla işaret

parmağım arasında sallanırken tekrar mektuba baktığımda, şu anda benden daha zayıf hissetmemiştim; Asla ellerime bu kadar ağlamak istemedim. Beni bıraktı.

Victor Faust beni bir arada tutan ipliği çekti ve beni terk etti. Uzun süredir buna hala inanmıyorum.

BEN-

Hayır. Buna inanıyorum. Ve kabul ediyorum. Nasıl? Niye ya? Çünkü zayıf

değilim; çünkü ağlamak istemiyorum.

Çünkü onun ölmesini istemiyorum.

Mozart'ı geçip odadan çıktım ve çıkmadan önce kapıda durdum.

“Victor’dan tekrar haber alırsanız ...”

“Yapmayacağım—”

“Victor'dan bir daha haber alırsan, ona benim için bir şey söyle.”

“Ondan haber alamayacağım, ama istersen bana söyleyebilirsin.”

Çok uzun zaman önce gitmemiş bir güne, bir suikastçının bagajına gizlenip

Meksika'dan kaçtığım bir güne dönüp duruyorum. Kader beni arabasına götüren aşk için miydi? Yoksa başka bir şey miydi?

Gözlerimi Mozart'a çekiyorum.

“Ona yanıldığını söyle. Bu gün bitmiyor - başlıyor. ”

PART 31

Izabel

İki hafta sonra…

Meksika'ya gittiğimde, tam olarak oraya gittiğim şeyi alamadım, ama yanımda

asla beklemediğim bir şeyi geri getirdim - kendim. Cesara ve Javier; Tüm hataları için gerçekte kim olduğumu, her zaman kim olduğumu ve her zaman kim

olduğumu anlamama yardımcı oldular.

“Erkeklerin gölgesinde takip etmekten çok bıktım.”

Amazon'dan kesinlikle bir tür erkek nefreti olmasam da, kalbimde tanıdığım her insandan daha güçlü olduğumu kabul ettim ve bunu her zaman Victor'u sevdiğim kadar taşıyabilirim. Hayatımda onsuz on. İstemiyorum - ama bana başka

seçenek bırakmadı, peki başka ne yapacağım? Yaptığım şey, Victor'un istediği gibi olmasa da. Normal dünyaya dönmeyi, tipik Amerikan hayatını yaşamayı,

evlenmeyi, çocuk ve bir köpek tutmayı ve kaçırılmayacağım ve işkenceye maruz kalmayacağım yerlere aile tatillerine gitmeyi umduğumu umuyordu.

Üzgünüm Victor, ama yapamam. Hala bir suikastçi olarak çalışacağım - hangi

müşteriler için henüz çözemedim, ama yapacağım - ve hala beni doğrudan

mezara götürecek roller oynayacağım. Çünkü seviyorum. Bu konuda her şeyden zevk alıyorum: Görevler, giydiğim farklı yüzler, hak eden insanları öldürmekten aldığım memnuniyet.

Belki müşterilere bile ihtiyacım yok. Gerçekten ihtiyacım olan tek müşteriyim.

Çünkü iş benim için parayla ilgili değil - intikamla ilgili. Ve kan döktüm. Bu, onlardan çalınan sesler için ses olmakla ilgili. Ve ölmeyi hak eden bir insan sıkıntısı yoktur, bu kesin.

Tabii ki, eğer bir iş yolunda gelirse, parayı da geri çevirmem.

“Tavuk kaleminde bir kurtsun; öldürürsün, çünkü açsın, çünkü senin doğanda, ve pişmanlığın sadece seni etkilemesine izin vermek istediğin kadar gider. Çünkü gizlice şefkat, arkadaşlık ve sevgiyi küçümsüyorsunuz. Her şeyin üstünde güç istersiniz, çünkü orada, kimsenin size dokunamayacağı, sizi etkileyemediği ya da sevmediği yerde, asla incinemeyeceğinizi biliyorsunuz. ”

Javier haklıydı. Ancak, bana çok fazla inançla söylediği sözleri tekrar

düşündüğümde, olağanüstü bir şey fark ediyorum - aynı sözler Victor Faust için de söylenebilir.

Hiç bilmediğim kadar Victor gibiyim; belki de bu yüzden ayrılığımızı bu kadar sakince alıyorum; belki de bu yüzden kabul ettim. Çünkü biz aynı insanız. Aynı mücadeleler ve hatalar ve fikirler. Aynı güçlü ve zayıf yanlar. Aynı kan kaybı.

Birbirimizi seviyoruz ve nefret ediyoruz. Eşit olarak korunuyorduk, birbirimiz tarafından yüklüyüz. Biz aynıyız. Bu nedenle, ben İzabel Faust.

Victor her şeyin sona ereceğini düşündüğü gün başladı - yeni kimlik, yeni isim.

Izabel Seyfried, Sarai Cohen ile birlikte öldü. Seyfried çıraktı. Faust Efendi'dir. O

şimdi olduğum kişi.

Fakat önceliklerim değişti - artık Vonnegut'ı avlamayacağım. O Victor’un

öldürülmesi ve onu alabilir.

Fredrik ya da Niklas'tan bir fısıltı bile duymadığım için, değişim sularıyla birlikte hareket etmek ve bu değişiklikleri oldukları gibi kabul etmekten başka çarem yoktu.

Victor’un Emri bozuldu. Dağıldı. Artık yok. Her gizli yeri, hatta Güvenli Evleri bile kontrol ettim ve artık kimse yok. Kalan üyelerle iletişim kurmayı denedim ve yalnızca birkaç tanesine ulaşılabilir. James Woodard ailesini aldı ve Oregon'a taşındı. Onunla ziyaret etmek için oraya gittim:

“Victor'u en son ne zaman gördün?” Diye sordum, mavi çiçekli duvar kağıdıyla çevrili küçük oturma odasında oturuyordu.

“Uzun zaman oldu, İzabel,” dedi, “onu en son gördüğünüzden daha uzun.

Sanırım siz ikiniz Venezüella’dan döndükten hemen sonra. ”

Bir şey söyledi mi?

"Ne gibi?"

“Bilmiyorum - hiçbir şey?”

“Bana, şu anki bulunduğu yeri gösterecek bir şey söyledi mi, o zaman hayır, özür dilerim ama yapmadı.”

Başımı salladım.

“Peki, nasıl bildin… onun emrinden devam et o zaman?” Diye sordum.

“Bana ihtiyacı olursa hep buradayım” dedi. “Doğu Yakası'ndan ayrılmak zorunda kaldım; ailem benim için önemli ve kendimi orada daha uzun kaldıkça hissettim…

”Bitirmek zorunda değildi; Anladım.

O gün James Woodard'ı görmeye gitmemin asıl nedeni, Victor’un nerede olduğu

hakkında bilgi sahibi olmasını umduğum için değildi - eğer öyleyse kesinlikle görmezden gelmezdim. Ama James'e benim için çalışmak isteyip istemediğini

sormak istedim.

Ama evinden ayrılmadan önce fikrimi değiştirdim.

James Woodard, muhtemelen ve her zaman Victor Faust'a sadık kalacaktır. Ve

hâlâ temas halindeyken bu bağlarla yapmak istediğim şeyi yapamam.

Öte yandan, Nora Kessler hala işe alım niyetindeydim. Bana asla "kız" gibi davranmadı; beni ölebileceğim bir duruma sokma konusunda hiçbir sıkıntısı

olmadı.

Ama son dakikada tıpkı James ile olduğu gibi fikrimi değiştirdim.

Nora ile ilgili sorun, Victor’un onu Düzenine götüren itici güç olması; hayatını kabul görmesi için tehlikeye attı ve… bu günü hala merak ediyorum - neden?

Nora'ya hayranım, ama kalbimde ona hiç güvenmedim.

Peki kim kaldı?

Hiç kimse.

Fredrik gitti - o ölebilirdi, bilmiyorum ama onu aramayacağım. Acıttı, benimle konuştuğu son sözler. Tıpkı Victor’da olduğu gibi, Fredrik’in o gece söylediklerini

kastettiğini kabul ettim. Ve Fredrik'in, ona nasıl yardım edebileceğimi bile asla bilemeyeceğim, çok derinden rahatsız edici, çözülmemiş sorunları var.

Niklas? Nedenini bilmiyorum, ama herkesin dışında, Niklas'a güvenebileceğim bir kişi olacağını, onunla birlikte çalışma fırsatına, kendi başımıza, patronlardan arınmış bir şekilde atlayacağını düşünmüştüm. Kurallar ve prosedürler zaten belirlenmiş. Bu yüzden, yukarıda oturduğu barda Niklas'ı aramaya gittiğimde şaşırdım ve bir hafta boyunca kimse onu görmedi. Odasına girdim; eşyaları hala oradaydı; hiçbir şey dokunulmuştu gibiydi; komodinin üzerine ince bir toz

tabakası oturdu.

Binanın sahibine “üç ay boyunca ödeme yapıldı” dedi ve ben zaten kilidi açtıktan sonra, anahtarların önünde kapı başında durdum. “Ama kira üç gün önceydi ve hala onu görmedim. Adamı gerçekten tanımıyorum, ama barda olmaması biraz

garip. O her zaman bardadır. ”

Odasında yürüdüm, nerede olduğu hakkında bir fikir verebilecek bir şey aradım.

“Onu en son kiminle gördün?”

“Jackie, elbette,” dedi sahibi. “Her zaman burada birlikte takılıyorlardı - her zaman burada onun odasında olacaktı.” Durdu, kısaca bana işaret etti. Sen onun karısı değilsin, değil mi?

Biraz güldüm. "Hayır kesinlikle olmaz."

Başını salladı, Niklas'ı dışarı atmadığı için rahatladı.

“Peki, bu Jackie hakkında bana ne söyleyebilirsin?”

Sahibi bana açıklamasını yaptı ve bir yerlerde bir karavan parkında yaşadığını düşündüğünü söyledi, ancak emin olamadı.

“Bunun için para mı ödeyeceksin?” Diye sordum ayrılmadan hemen önce kırılmış

kilit hakkında.

Ona kilidi ödemesi için yeterli para verdim ve Niklas’a üç ay daha kira verdim.

Her ihtimale karşı.

Kaybolduğuna dair kötü bir hislerim vardı, ama aynı zamanda Niklas'ın tipik bir yanıydı ve kesinlikle kimseye söylemeden ilk kez ayrılmadı. Kendisiyle başa çıkabilirdi. Ayrıca, onu işe almak için oraya gitmenin şimdiye kadarki en kötü fikir olduğunu anlamaya başladım. Görevlere devam etmeme izin verdiği ve her

zaman benim için endişelendiğimde Victor'dan daha kötüydü. Ve sonra bir şey bana çarptı:

“Fredrik Meksika’yı Dante’yi Meksika’ya gönderdi ve Victor Iosif’i gönderdi, o zaman Niklas kim gönderdi? Birisini göndermesi gerekiyordu - cehennemde

birisini de göndermeden bu göreve devam etmeme izin vermeyecek ”dedi.

Oturma odamın tabanını uzun süre kendimle konuşarak tüm vahiyle uğraşırken

düşünüyorum.

Sonra, parçalar bir araya gelmeye başlarken, adım atmaya devam ediyorum.

Sehpadaki dizüstü bilgisayarıma gidip Lockhart Ailesi'ni araştırıyorum;

Lockhart’ın kızı Frances’in bir kolej işlevinde yanında duran bir fotoğrafını gördüğümde yüzüme yayılan bilen bir sırıtış. Kesinlikle müzayedelerde gördüğüm

Frances Lockhart değildi. Ve görünüşe göre Cesara yeterince sert görünmüyordu, ya da aynı resmi bulmuş, yaklaşık 20 sayfayı Google görüntülerine gömmüş.

Belki de on dokuzuncu sayfada, neredeyse yaptığım gibi pes etti.

Müzayede sırasında gördüğüm kadının Niklas'ın gönderdiği biri olması

gerektiğine karar verdim - bu yüzden Dante için de kendim için üzüldüm. Belki de bu gizemli Jackie olabilir mi? Asla bilemeyeceğim. Çünkü tıpkı Fredrik ve Victor gibi, Niklas'ı bir daha asla göremeyeceğim.

Şimdilik, en azından, kendi başımayım gibi görünüyor ve en iyi şekilde

yararlanacağım. Belki de her zaman olması gerektiği şekildedir; Victor’un

arabasının arkasına saklandığımda kaderin beni yönlendirdiği yer burası.

Kollarına değil, yeni bir hayatın başlangıcına - hayatım - yaşamak için doğduğum, sadece Victor bana gösterebildi.

Victor ...

Onu her zaman seveceğim ve ne yapmamı istediğine rağmen, onu sevmekten

asla vazgeçmeyeceğim; Onu aramayı asla bırakmayacağım; ve onu asla

aklımdan çıkarmayacağım.

Çünkü bir gün tekrar görüşeceğimizi biliyorum.

Aşıklar olarak mı? Arkadaş? Düşman mı?

Her şeyden çok korktuğum ve arzuladığım tek şey bu. Onu tekrar görmek için; ellerini üzerimde hissetmek; beni yapan adamın gözlerine bakmak için… zaten kim olduğumu anla.

Victor ...

The end